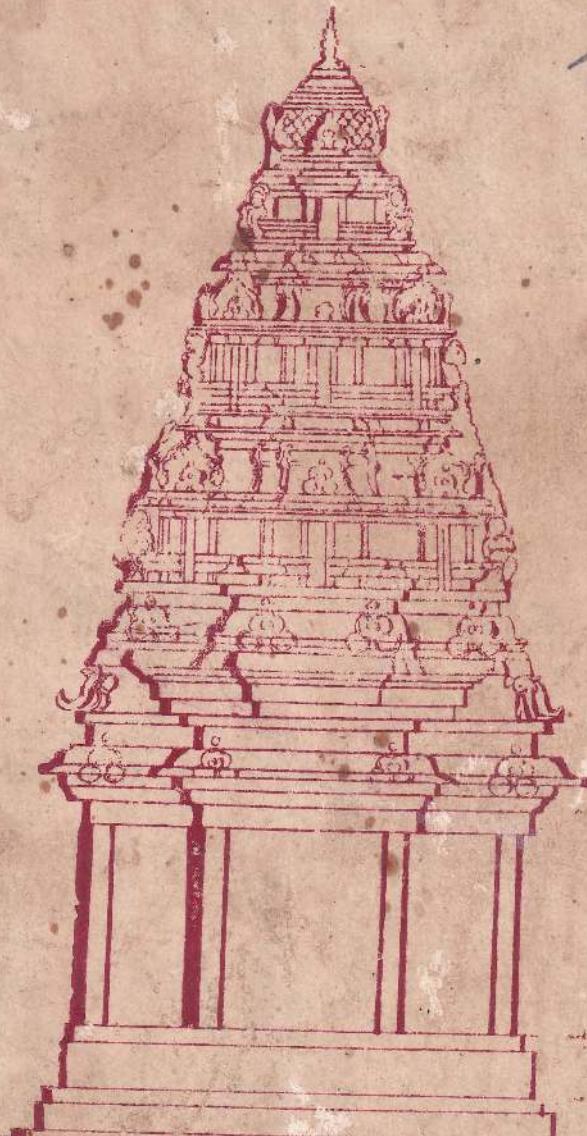

சிவமாலை

இந்து தஞ்சை

L. N.

வினாக்கள்

இந்து தஞ்சை சங்கம்

இலங்கை பல்கலைக் கழகம். பூர்த்தி.

உங்கட்டுத் தேவையான

உயர்ந்த வேலைப்பாட்டையந்த

தங்க நிலகண்

உத்தரவாத்துடன் பெற்றுக் கொள்ளும் இடம்

ஆனந்தா கார்ப்பிரேசன்,

பழைய தங்கம், பொன், வெள்ளி, நகைகள்

விலைக்கு வாங்கும் இடம்

23, ஓட்டுரூட்டல் விதி. கண்டி.

Your Satisfaction

is Our Aim

A Dependable House

for

GOLD JEWELLERY

Prompt Delivery Guaranteed

buy Your

Engagement Rings & Your Requirements

at

ANANDHA CORPORATION

3. நூல்கள்

ஒ
சிவமயம்

இந்து தருமம்

Plan

இந்து மரணவர் சங்கம்

இலங்கைப் பல்கலைக்கழகம். பேராதனை

உங்களே

வாழ்த்துரை	
ஆசிரியர் தலையங்கம்	1
இந்துமாணவர் சங்க ஆண்டறிக்கை	5
நன்றியுரை	8
இந்து தருமம் வாழ்க ! வளர்க !	12
“நான்” கடவுளும் நாஸ்திகனும் ஒன்றே	18
களவழி நாற்பது	21
திருஞாளசம்பந்தரின் கருத்தாழம்	29
கருணைவிழிக் குறிஞ்சிக் குமரன்	34
இந்து சமயத்துக்குப் புதிய விளக்கம்	38
கல்வியும் மனித வாழ்வும்	41
* விவேகானந்தர் நிலைவாலயம்	45
காட்சியருள் குமரவேளே	50
பெரியாழ்வாரின் பாவனைக்கு	54
தாழுமானவ சவாமிகள்	58
பிரார்த்தணையின் பெருஞ் சிறப்பு	65
இயற்கையழுதில் இறையழுகு	72
பண்டைத் தமிழர் இசைக் கருவிகள்	73
TRIMMING OUR LAMPS	76
விண்ணப்பம்	77
முருகன் கோயிலும் அதன் நோக்கமும்	80
பேராதணீ குறிஞ்சிப் பெரும்பதிவாழ் முருகா	82
சேக்கிழார் பெருமானும் பெரியபுராணமும்	85
இந்து மதத்தில் பெண்மை	
நானுவித உறவாய் நமை ஆள்வான்	
தமிழர் வரலாற்றுக் கூருத்தோட்டங்களும் } சங்ககாலச் சமயத்தின் கண்ணேட்டமும் }	

கலாநிதி சு. வித்தியானங்கள்
M. A. Ph. D.
தமிழ்த்துறைச் செலவரும் பேராசிரியரும்
கலைபேசி 271 Univ.

தமிழ்த்துறை

இலங்கைப் பல்கலைக்கழகம்
பேராதனை
8-3-1971

வாழ்த்துச் செய்தி

இலங்கைப் பல்கலைக் கழகத்து இத்து மாணவர் சங்கத்தின் வரலாறு தொன்மையுடையதாக இருந்த போதும், பேராதனைக்குப் பல்கலைக்கழகம் மாறிய பின்பே அச்சங்கத்தினர் பல துறைகளிலும் தொண்டாற்றினர். சரஸ்வதிபூசை, தெப்பொங்கல் போன்ற தினங்களைக் கொண்டாடுவதோடு வெள்ளிக்கிழமைகளிற் கூட்டு வழிபாடும் நடத்தினர்; ஆண்டுதோறும் திருவிழாக்கள் கொண்டாடினர்; சமயச் சொற்பொழிவுகள் ஒழுங்கு செய்தனர்.

இவற்றுடன் ‘இந்து தர்மம்’ என்ற பெயரிற் சஞ்சிகை ஒன்றையும் வெளியிட்டனர். இது முதன்முதல் வெளிவந்தது 1954ஆம் ஆண்டிலாகும். அப்போது சங்கத்தின் தலைவராக இருந்தவர் இராமச்சந்திரன் சுந்தரவிங்கம் (வடமாகாணப் பொவிஸ் தலைவர்). முதல் இதழின் இணையாசிரியர்கள் ரி. சுந்தரவிங்கமும் கே. இரத்தினதுறையுமாவர்.

இச்சஞ்சிகை இடைப்பட்ட காலத்தில் ஒழுங்காக வெளிவராத போதும், கடந்த சில ஆண்டுகளாகத் தொடர்ந்து வெளிவருவது மகிழ்ச்சிக்குரியது. பல்கலைக் கழக மாணவரின் கருத்துக்களையும் பேரறிஞரின் அறிவுரைகளையும் ஆராய்ச்சிக் கட்டுரைகளையும் கொண்டு விளங்கும் ‘இந்துதர்மம்’ தழைத்தோங்கப் பேராதனைக் குறிஞ்சிக்குமரனை இறைஞ்சுகின்றோம்.

12
சிவமயம்

மத்திய மாகாண இந்து மாமன்றம் - கண்டி
CENTRAL PROVINCE HINDU ASSOCIATION - KANDY

25-11-1970

வாழ்த்துச் செய்தி

ஈழவள நாட்டின் இதயஸ்தானமாக விளங்கும் பேராதனைப் பெரும்பதியின்கண் வீற்றிருக்கும் குறிஞ்சிக்குமரன் கோவில் பல்கலைக் கழகத் தார்க்கு மட்டுமன்றி மத்திய மாகாணத்தில் வாழும் மற்றுமுள்ள சைவ மக்கள் அனைவருக்குமே ஒரு வரப்பிரசாதமாக அமைந்துள்ளது.

இந்த முருகன் கோவிலை அமைக்கவேண்டும் என்ற சிரிய எண்ணம் தோன்றிய பரிசுத்த இதயங்களையும் சௌகரிய முறையில் அமைப்பதற்கு அருந்தொண்டாற்றிய பெருமக்களையும் இத்திருப்பணி தீவிது நிறைவேறு தற்குப் பல்லாற்றுனும் உதவிகள் புரிந்த மற்றுமுள்ள சைவ அன்பார்யாவரையும் முருகன் திருவருளினால் சகல போக செல்வங்களையும் பெற்று நீண்ட வாழ்க்கை என வாழ்த்துகிறேன்.

இந்து மாணவர் சங்கத்தினர் இக் கோவிலைச் சிறப்பாக நடத்தி வருவதன் ஏலம் சைவ உலகிற கும் பெரும் தொண்டாற்றி வருகின்றனர். இவர்களது இத்திருப்பணி மேன்மேலும் சிறந்து விளங்க முருகன் அருள்புரிவானாக முத்தமிழால் வைதாரையும் வாழவைக்கும் குறிஞ்சிக்குமரன் “இந்துதர்மம்” சிறப்புடன் வெளிவரத் திருவருள்புரி வானாக.

வாழ்க இந்து மாணவர் சங்கம்!

வாழ்க இந்து தர்மம்.

— அ. துரைசாமிப்பிள்ளை
தலைவர்
மத்திய மாகாண இந்துமாமன்றம், கண்டி

பேராதனைப் பல்கலைக்கழக இந்து மாணவர் சங்க

ஆண்டறிக்கை 1970/71

பேராதனைப் பல்கலைக்கழகத்திற் பல ஆண்டுகளாகச் சைவத்தையும் சமய ஆசாரங்களையும் மாணவர்களின் ஒழுக்க சிலங்களையும் சைவ மாணவர்களிடையே நிலை நிறுத்துவதற்காகப் பெரிதும் உழைத்து வரும் பேராதனைப் பல்கலைக்கழக இந்து மாணவர் சங்கம் அதன் கடமையிற் பெரிதும் உச்சக்கட்டத்தை இக்காலப் பகுதியில் அடைந்து விட்டமையைச் சைவத் தமிழ்நபர்கள் மட்டுமல்ல ஏனையோரும் அறிவர். இச் சங்கத்தின் செயற் றிறனுக்குப் பேராதனைப் பல்கலைக்கழகத்திலே குன்று தோறும் குடிகொண்டிருக்கும் முருகப் பெருமான் கோயில் கொண்டிருக்கும் எழில் மிகு முருகன் ஆலயம் ஒன்று மட்டுமே போதுமானது.

பல்கலைக்கழக மாணவர்களால் ஆண்டு தோறும் தெரிவு செய்யப்பட்டு இச்சங்கம் செயற்பட்டு வருகின்றது. சங்கத்தின் பெரும் பொருளாளராகப் பணியாற்றிய திரு. சோ. செல்வநாயகம் அவர்கள் இவ்வாண்டு ஆராய்ச் சிப் படிப்பின் பொருட்டு வெளிநாடு சென்றதையிட்டு, மேற்படி பதவிக்கு கலாநிதி. S. சோதீஸ்வரன் அவர்களை சங்கச் செயற்கும் ஏகமனதாகத் தெரிவு செய்தது இச் சங்கத்தை வழிநடாத்திக் கொண்டு வரும் சங்கப் பெரும் தலைவரது அயரா உழைப்பும் பெரும் பொருளாளரின் ஊக்கமும் ஏனைய விரிவுரையாளர்களது ஒத்துழைப்பும் சங்க உறுப்பினர்களுக்கு ஊக்கமும் உற்சாகமும் அளித்து அவர்களை புது வேகத்துடன் நன்னெறியிற் செலுத்திக் கொண்டு வருகின்றமையை நாம் கூறுதிருக்க முடியாது.

வருடந்தோறும் இச் சங்கம் தனது கடமையைக் கண்ணும் கருத்து மாக செய்து கொண்டு வந்தமையையும் நாம் நினைவிற்கொள்ள வேண்டும். அது போன்றே இவ்வாண்டும் எமது சங்கம் மேற்கொண்ட நடவடிக்கை களைச் சங்கத்தின் ஆண்டறிக்கையாக இம்மலரிற் பிரசரிப்பதில் மகிழ்ச்சியடைகின்றோம். ஏதோ நாம் வழக்கத்திற்கு மாறுக, விசேடமாக ஒரு பெரிய காரியத்தைச் சாதிக்காவிட்டனும் முருகன் அருளால் வருடா வருடம் நடைபெறும் எமது சங்கத்தின் நிகழ்ச்சிகளை இவ்வாண்டும் சிறப்புற நடாத்தியுள்ளோம் என்பதில் திருப்பதியடைகின்றோம். சங்க நிகழ்ச்சிகளை நினைவிற்கொள்வதற்காக அவற்றுள் முக்கியமான நிகழ்ச்சிகளை ஈண்டு தருகின்றோம்.

19-6-1970:- இத்தினத்தில் சுவாமி புவனைந்தா பூரி மகராஜ் அவர்கள் “தியாணம்” பற்றிச் சிறப்புச் சொற்பொழிவாற்றினார்கள்.

29-12-1970:- புது மாணவர்கள் வரவேற்பு வைபவம் சிறப்புற நடைபெற நது. அத்தருணம் பண்டிதமணி வடிவேல் அவர்கள் எமது அழைப்பின் பேரில் வருகை தந்து “குறிஞ்சிக் குமரன்” என்னும் பொருள்பற்றி பக்கவாத்திய சகிதம் கதாப்பிரசங்கம் செய்து எங்களை மகிழ்வூட்டினார்.

29-1-1971:- இத்தினத்தில், யோகாசனத்தின் பெருமையை உலக நாடுகளுக்கு எடுத்துக் கூறி புகழையும் பெரு மதிப்பையும் பெற ருக்கொண்டு இலங்கை திரும்பிய கவாயி சச்சிதானந்தா அவர்கள் “யோகாசனமும் அதன் நன்மைகளும்” என்ற ஒர் அரிய சிறப்புச் சொற்பொழிவாற்றினார்.

4-1-1971:- எமது சங்கம் ஆண்டு தோறும் மேற்கொண்ட வரும் புனித ஸ்தலச் சுற்றுலாவில் இவ்வருடம் இத்தினத்தில் முன்னீஸ்வர ஆலய தரிசனத்தை மேற்கொண்டது. எல்லோரது ஆர்வத்தி னலும் ஒத்துழைப்பினாலும் இப்புனித யாத்திரை வெற்றிகர மாக நிறைவெய்தியது.

குன்று தோறிருந்திடும் குமரன் திருவருளி னு லே குறிஞ்சிக் குமரன் கோவிலில் நித்திய நெமித்திக் கருமங்கள் யாவும் இனிது நடைபெற்று வருவதை சௌல அன்பார்கள் அறிவார்கள். விசேட நாட்களிற் கோவிலில் நடைபெற்ற சிறப்பு விழாக்களையும் அலங்கார உற்சவங்களையும் இங்கு கூறுவது மிகப் பொருத்தமானதாகும்.

6-3-1970:- இத்தினத்தில் நடைபெற்ற சிவராத்திரி உற்சவத்தின் போது, எமது பல்கலைக்கழக மாணவர்களே பக்திப்பாடல்கள். மெல்லிசை, கதாப்பிரசங்கம் முதலிய நிகழ்ச்சிகளைச் சிறப்பாக நடாத்தி இறை இன்பத்தில் மூழ்கினர். அன்று, முதல் நிகழ்ச்சியாக அமைந்த கலாநிதி சுக்லா அவர்களின் வேத ஆகமங்கள் பற்றிய பேச்சும், வயலின் இசையும் எல்லோரையும் கவர்ந்தன.

விசேட உற்சவங்கள் பின்வருவன்,

20-5-1970:- வைகாசி ஷிராகம்.

5-11-1970:- திருக்கல்யாணம்.

11-12-1970:- திருக்கார்த்திகை.

14-1-1971:- தைப்பொங்கல்.

முதலியன கோலாகலமாக நடைபெற்றன.

இம்முறை விசேட நிகழ்ச்சியாக அலங்கார உற்சவத்தினங்களில் கலா நிதி வி. என். சுக்லா, ஆத்மஜோதி ஆசிரியர் திரு. முத்தையா, ஈழநாடு

ஆசிரியர் திரு. கே. பி. ஹரன், கலாநிதி சு. வித்தியானந்தன், திரு. க. சிவராமலிங்கம் ஆசியோரின் சொற்பொழிவுகள் இடம்பெற்றன. கண்டி இந்துவர்த்தகர்களால் நடாத்தப்பெற்ற ஒன்பதாம் திருவிழாவின் போது முருகப் பெருமான் முத்துச் சப்பரத்தில் எழுந்தருளிய காட்சியைப் பார்க்கக் கொடுத்து வைத்த பாக்கியம் பெரும் பாக்கியம் என்றே கூறவேண்டும். எமது பழைய மாணவர்களால் நடாத்தப்பெற்ற பத்தாம் திருவிழாவன்று (தைப்பூசம்) மும்முர்த்திகள் வீதிவெலம் வந்த காட்சி கண்கொளாக் காட்சியாகவிருந்தது. கண்டசி இவ்விரு தினங்களிலும் சிறப்பு நிகழ்ச்சியாசநாதஸ்வரக் கச்சேரிகள் இடம்பெற்றன.

கோவிலின் அருகாமையில் ஓர் அழகிய நந்தனவனம் அமைப்பது எமது முக்கிய நோக்கங்களில் ஒன்றாகும். அதற்கான ஆரம்ப வேலைகள் மாணவர்களின் சிரமதான வேலைகள் மூலம் ஆரம்பமாகிவிட்டன. அது பூரணத்துவம்பெற எல்லோரினதும் மனம் கணிந்த ஒத்துழைப்பை வேண்டி நிற்கிறோம். அதற்கு எல்லாம் வல்ல இறைவன் அருள் பாவிப்பானாக.

1-7-66 முதல் 30-9-69 வரையுமள்ள பேராதணை முருகன் கோவிற் கட்டடம், கும்பாபிஷேகம் ஆகியவற்றின் வரவு செலவுக் கணக்கினை இந்துமாணவர் சங்கம் 70ம் ஆண்டு ஆனி மாதம் ஒரு மாராக வெளியிட்டது. இத்திருப்பணிகட்குப் பொருளுதவி செய்த அன்பர்கட்கும், வேறு பல வழிகளில் இத்திருப்பணி இனிது நிறைவு பெற உதவி பல புரிந்த முருக பக்தர்களுக்கும் எமது சங்கம் நன்றி தெரிவித்துக்கொள்கிறது. மீண்டும் ஒரு முறையாக, பலவேறு வழிகளிலும் உதவிகள் புரிந்த அன்பர்கட்கும், மற்ற வர்க்கும் குறிஞ்சிக் குமரன் திருவருள் என்றெண்றும் கிடைப்பதாக என்று வாழ்த்துகிறோம்.

நன்றி.

வணக்கம்.

ச. சிவயோகராசசீங்கம்
செயலாளர்
இந்து மாணவர் சங்கம்

★

ஆசிரியர் தனியங்கம்

★

கிருவுற்ற நாள் முதலாய்க் கண்ணுதலைக் காணும் கருத்துடைய ராய் வாழ்ந்து திருவுற்று, திருவருளால் சிவபதமடைந்தோர் பல்லாயிரவர். “துறந்தோர் தொகை துணைக்கூறின் வையத்து இறந்தாரை என்னிக்கொண்டற்று.” மக்கள் மண்ணின் எந்தக் கோடியில் வாழ்ந்தாலும், எந்தக் காலத் தில் வாழ்ந்தாலும் அந்தப் பகுதியில், அந்த இனத்தில், அந்தக் காலத்தில் மதவழிபாட்டில் முக்கிய கவனம் செலுத்தி வந்துள்ளார்கள் என்பதை வரலாறு காட்டும். இடையிடையே காலத்துக்குக் காலம் உலோகாயதர் தோன்றி இறைவழிபாட்டை மறுத்துக் கூறி மக்களை மாற்றுவழி நடத்த முயன்றதுன்டு. ஆயினும் அவை வளர்ந்து நிலைபெறவில்லை; வெற்றியளிக்க வில்லை. உலோகாயதக் கருத்துக்கள் அவற்றிற்கு மறுப்புரகள், என்பன இருந்திருந்தாலும் மக்கள் உலோகாயதராக வாழவில்லை. வரலாற்றுக்கால முதல் இன்றுவரை சமய வழிபாடு மக்களிடையே முக்கியத்துவம் பெற்று விளங்குகின்றது. சிலர் இன்று - சிறப்பாக இளைஞர் மத்தியில் சமய நம் பிக்கை இல்லை என்று வாதிடுவர். ஆனால் அது அப்படியன்று என்பதினை இலங்கைப் பேராதனைப் பல்கலைக்கழக வளவினுள் புதிதாக அமைக்கப் பெற்ற குமரன் கோவில் மட்டுமின்றிப், பெளத்த ஆலயம், பள்ளிவாசல், என்பனவும் சொல்லா நிற்கும். இளைஞர்கள் சமய நம்பிக்கையுடையவர்கள் என்பது மட்டுமன்று, அதனை வளர்ப்பதிலும் அவர்கட்கு ஆர்வம் நிரம்ப உண்டு என்பதினையும் இவை காட்டும்.

இலங்கைப் பேராதனைப் பல்கலைக்கழக இந்துமாணவர் மத்தியில் ஒரு ஆலயம் அமைக்க வேண்டுமென்ற கருத்துப் பல்லாண்டு காலமாக வளர்ச் சியற்று வந்து உரிய பருவமடைந்ததும் கந்தானைக் குன்றின் மீது குமரன் கோயிலாகக் குறுகிய காலத்துட் பரினமித்தது. இவ்வாலயத்தினைச் சிறப்பாகக் குறுகிய காலத்தில் கட்டிமுடிப்பதற்குச் சிவன் சித்தமும் இந்து சமூகத்தாரின் நல்லாசியுமே காரணமாகும். இவ்வாரூக ஆலயங்களை அமைத்தும் புனருத்தாரணம் செய்தும் வரும் வேளையில்.....

தமிழர் தம்கை உணர்வோடு வாழ்ந்த வேளையில்; அதாவது ஆயியக் கலப்பிற்கும் முந்தியகாலப் பகுதியில் மிகச்சிறப்புடன் வாழ்ந்தார்கள். அதாவது உயர்ந்த பண்பாட்டினையும் சிறந்த இலக்கியங்களையும் கொண்டிருந்தார்கள். தமிழர் தம் வாழ்க்கையினைக் கோயில்களை மையமாகக்

கொண்டுதான் அமைத்திருந்தார்கள். அதனாலன்றே ஓளவைப் பிராட்டி “கோவிலில்லா ஊரிற் குடியிருக்க ஷெண்டா” என்றார். கோவில் அகவாழ் விற்குரிய அமைதி; ஆனந்தம்; ஆத்மசிந்தனை, ஆகியவற்றை நல்கியது போலவே புறவாழ்விற்குரிய கலீ, கலாச்சாரம், கல்வி என்பவற்றிற்கும் திலைக்களாகவிருந்தது.

ஆலூல் ஆரிய கலாச்சாரக்கலப்பினால் தமிழர் வாழ்வு பளிங்குபோலா யிற்று. தெளிவுடைத் தன்மையினால்று, சார்ந்ததன் வண்ணம் காட்டுந் தகைமையால். இடைக்காலத்து வந்த இத்தகைமை காலத்துக்குக் காலம் வளர்ச்சிபெற்று இன்றுவரை நிலைபெற்றுவிட்டது. காலத்துக்குக் காலம் வேறு வேறு வண்ணங்களைக் காட்டினாலும் ஆரம்பத்தில் வந்த ஆரிய வண்ணத்தை அது மறக்காமல் இன்றும் காட்டி வருகின்றது. இசுதான் தமிழர் வரலாற்றில் ஏற்பட்ட ஒரு சாபக்கேடு. இன்று யாழ்ப்பாணத்தில் நடைபெற்றுக் கொண்டிருக்கும் சாதிச் சண்டைக்கும் இதுவே காரணம்.

மாறி வரும் இந்த யுகத்திலே, அதிலும் தொழிலிடிப் படையில் துரித மாக நாம் முன்னேறவில்லை யென்றால் வாழ்வு இல்லை என்னும் இந்தக் காலத்திலே பழைய நம்பிக்கைக்கு இவ்வளவு இடமளிப்பது நியாயம் இல்லை. அதிலும் பிறப்பையொட்டி உண்டாகும் வேறுபாடுகளுக்கும், தீண்டாமைக்கும் இவ்வளவு மதிப்புத் தருவது முற்றிலும் நியாயம் அல்ல.

“ஓவ்வொர் ஆலயத்தினதும் ஓவ்வொரு கதவும் ஓரிருவர்க்காக முடப் பட்டிருக்கும் ஓவ்வொரு நிமிடமும் நாம் நமது பண்பாட்டு வரலாற்றில் பத்தாயிரம் பத்தாயிரம் ஆண்டுகள் பின் தள்ளப்படுகின்றேம் என்பதினை மக்களாய்ப் பிறந்தோர் உணர வேண்டும்.”

மேலும் இன்றைய ஆலய நடைமுறைகள் சமூக வாழ்க்கை முறைகளுடன் ஒத்துவரவில்லை. ஜெட்டாய்ப் பறக்கும் நாளாந்த வாழ்க்கையில் காலவிரயம் தவிர்க்கப்பட வேண்டும். சம்பிரதாயம் என்பதற்காக நம்பிக்கையின்றி எந்தவொன்றையும் செய்வதில் பயனில்லை. இன்றைய சமயச் சடங்குகள் மக்களுக்கு சலிப்பூட்டுவனவாக உள்ளன. பெரும்பாலோர் தட்டு முட்டுச் சாமான்கள், சட்டி பெட்டிகள் வாங்க ஆலயத்துக்குச் செல்கின்றார்கள். சனக் கூட்டம் - வேடிக்கை பார்க்க மற்றொரு கூட்டம். ஆலய நிர்வாகிகளும், திருவிழா உபயகாரரும் கூட்டம் சேர்க்கக் கையாளும் வழி வகைகள், அவை தனி அலாதி. இவ்வாருக கோவிலை கேளிக்கையிடமாகக் கிக் கொண்டிருக்கிறார்கள். இது உடனடியாக நிறுத்தப்பட வேண்டும். திருவிழாக்கள் நடத்துவதல்ல நோக்கம், அவை மக்களுக்கு அமைதியையும் ஆத்ம சிந்தனையையும் நல்க வேண்டும்.

ஆலயங்கட்டிடையில் ஒரு சீரான நிர்வாக முறைமை, ஏற்பட வேண்டும். ஆலயம் அனைத்தும் ஆண்மாக்கள் வயித்திருப்பதற்குரிய இடம் என்ற உணர்வு ஏற்பட வேண்டும். தனியொருவர் சொத்து அன்று. தனிப்பட்ட டோரது விருப்பு வெறுப்புக்கள் செல்வாக்குகள் ஆலயங்களிலிருந்து நீக்கப்படவேண்டும். அதாவது இன்றைய நிலையிற் சுருங்கச் சொல்ல தானு ஸ் நம்மவர் மத்தியில் ஒரு சமயப் “புரட்சி” ஏற்படுவது அவசியமாகின்றது. இது உள்ளத்தளவே தோன்றி உலகுள்ளாவும் நிலைபெறலாமே ஒழியப்படுத்துத் தோன்ற முடியாது.

சமய வழிபாட்டு நடவடிக்கைகளிலும் அதனை நடத்துவோரிலும் ஏற்பட்ட சில அல்லது பல குறைபாடுகட்காக நாம் அந்த மதமே குறையடையதென்று ஒதுக்க முடியுமா? வீதியில் விளையாடிப் புழுதி படிந்துவரும் தன் மைந்தனைத் தாய் அவன் அழுக்குடையன் என விலக்கி விடுகின்றாரா? புழுதி துடைத்து உச்சி மோந்து கொஞ்சி விளையாட வில்லையா?

இதுவரை சொல்லத் தகுந்த எம்கருத்து சிலவற்றை உங்கட்குச் சொல்லி விட்டோம். எடுத்தாய்ந்து சீர்தூக்கிப் பார்த்துச் சிறந்ததென என்னுவ. தினை நடை முறைப் படுத்துவது உங்கள் கடன்.

“என் கடன் பணிசெய்து கிடப்பதே”

இலங்கைப் பல்கலைக் கழகம்
பேராதனை.

சி. சௌமரங்கந்தன்
(இதழாசிரியர்)
இந்து மாணவர் சங்கம்

ஏமது இதழா சிரியர்

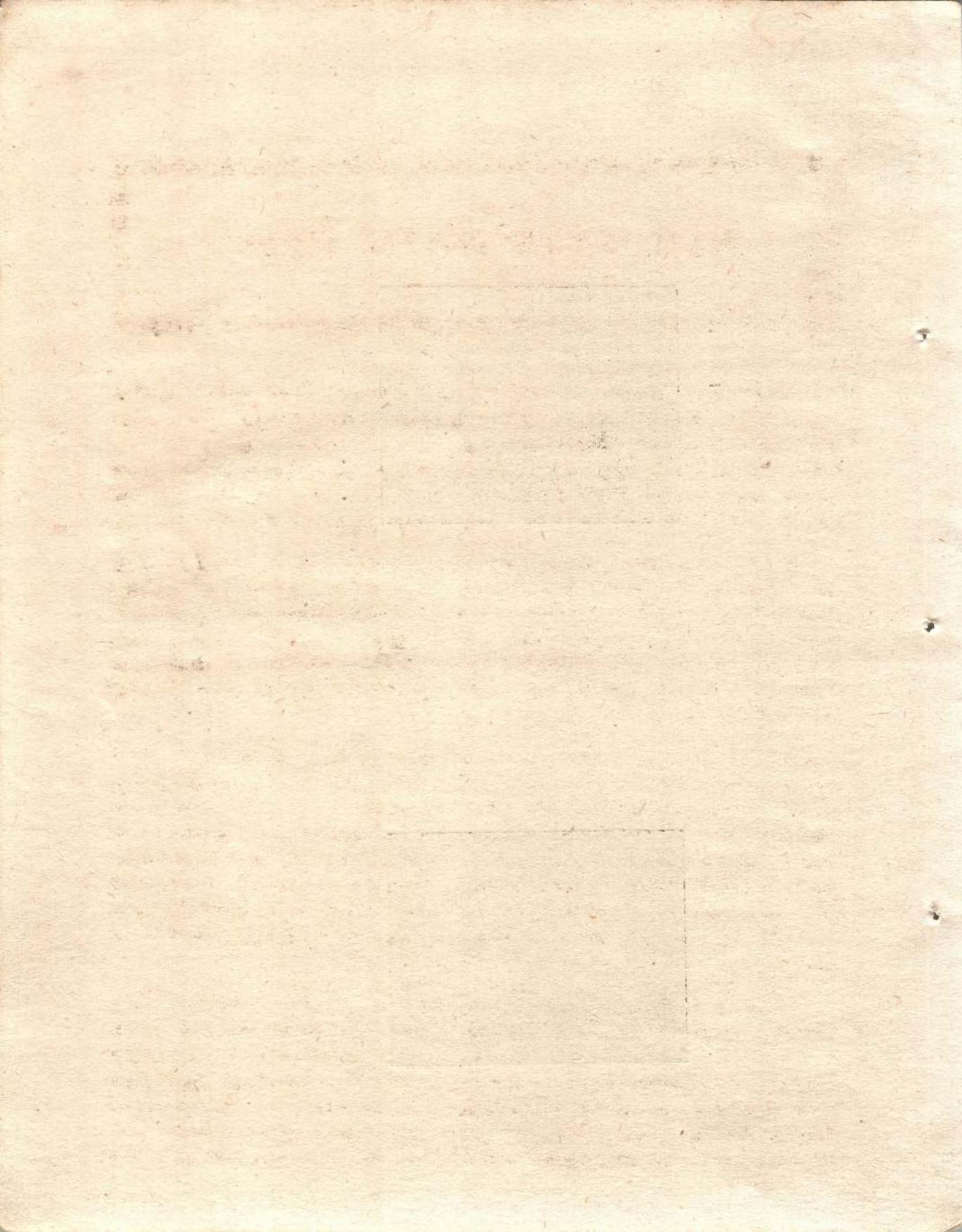

திரு. தி. சோமாஸ்கந்தன்

ஏமது நிலையர்

திரு. மு. சிவசிதம்பராசன்

இந்து தரும் வளர்க! வர்க!!

— சுவாமி ஸ்ரீரங்கனந்தர் —

பேராதனை இலக்கைப் பல்கலைக் கழக இந்து மாணவர் சங்கம் ஆண்டு தோறும் வெளியிட்டு வரும் “இந்து தருமம்” என்ற சிறப்பான மலர் அவர்ந்து தருமத்தின் அருள்மன்றத்தைப் பரப்பி வருகின்றது. நமது சமயம், கலாசாரங்களை வளர்க்க இத்தகைய சிறந்த இதழ்கள் உயர்ந்த சருவி களாக அமைகின்றன. இந்து தருமம் வாடாமலராக விளங்கி நற்பணி யாற்றி நனிசிறந்து விளங்க என் மனமார்ந்த நல்வாழ்த்துக்கள்!

இந்து தருமத்தின் ஆழம் அகலம் நுட்பங்களை ஆராயுமிடத்து அது ஒரு சிந்து (கடல்) என இருப்பதைக் காணலாம்! ஒவ்வொரு உயிரும் கைக்கொள்ள வேண்டிய குறிக்கோளையும், வாழ்க்கைமுறைகளையும், அதற்கான வழிகளையும் தெளிவிக்கும் ஆற்றல் இந்து தருமத்திற்கே உண்டு. இந்து தருமம் கால-தேச-வர்த்தமானங்களால் சிறைக்கப்படாது, அழிவுருது நிலைபெற்ற தருமமாதனின் அது ‘ஸநாதன தருமம்’ என்று பெயர்பெற்று இலங்குகிறது!

தருமம் மிக நுட்பமானது. எல்லோருக்கும் அது இலகுவாக விளங்கக்கூடியதன்று. தருமம் என்ற சொல்லே சமயம், ஆன்மதத்துவம், கடமை என்று பல்வேறு பொருள்களை வழங்குகிறது! எனவே தருமத்தின் பல்வேறு நுட்பங்களை விளக்க வந்தமைந்த சாஸ்திரங்களில் முக்கியமான வையே இராமாயணம், மகாபாரதம் என்ற இதிகாசங்களே என்று மேதா விகள் கூறுகின்றார்கள். தருமம் பல்பட விரிந்து பொருள்பட நிற்றவின் சூட்சமமானதும்கூட. எல்லாப் பொருளுக்கும் ஆதாரமாய் இருப்பது தருமம்—(கார யேதி இதி தர்ம:) என்று பொதுவாக கூறுவது கவனிக்கத் தக்கது.

நமது சைவசமய — சமூக ஆசாரங்களைப் பெரியபுராணம், கந்த புராணம் முதலான நால்கள் விளக்குகின்றன. அவைகளை வெறுங் கதை களாகவே கொள்ளலாகாது. கதைகள் தூலம். அவைகளில் உட்பொதிந்த சருத்துக்களே மூலம்! தருமம், மூலமாக - வேராக - மறைந்து ஆணித்தர மாக இருக்கின்றது! இந்த தருமத்திற்கு வேதங்களே உற்பத்திஸ்தானம் (வேதோகில தர்ம மூலம்) ஆகும். இந்த தரும மூலம் இதிகாசங்களை உன்னிப்படிக்கும்போது விளங்கும். கவிரசனைக்காகப் படிப்பது ஒன்று; பக்தி

யுடன் தத்துவப்பொருளா விளங்கிப் படிப்பது வேறு! அப்போதுதான் நம் அறிவுக்கு அது புலப்படும்.

எல்லா சாஸ்த்ரிரங்கள் புராணங்கள் ஆகியவற்றின் சாரத்தைக் கடைந் தெடுத்துப் பார்க்கில் அதன் முக்கிய குறிக்கோள் ஒன்றேதான்! அதாவது, ஒருவன் அடையவேண்டியது வீடு அல்லது மோக்ஷம், அதாவது Freedom of the Soul - விடுதலை என்பதாம்! வீடு என்ற அடியிற்பிறந்ததுதானே வீடு! விடுதலை, முக்தி, மோக்ஷம். வீடு என்பதெல்லாம் ஒன்றேதான்! அதற் கான உபாயங்களை “புருஷார்த்தங்கள்” - அதானால் “உறுதிப் பொருள்கள்” என்று நான்கை வகுத்தார்கள். அவைகளாவன; தர்மம், அர்த்தம், காமம், மோக்ஷம் - அதாவது, அறம், பொருள், இன்பம், வீடு என்பன. இந்நான் கினும் அத்திவாரமாய் முதலில் அமைவதுதான் தருமம், அறம்! பொருள் இன்பம் என்பதும் இரண்டும் அவசியமும் இன்றியமையாதனவேயாயினும் அவைகளை தருமத்தின் அடிப்படையிலேயே சேகரிக்கவோ, அனுபவிக்கவோ, செய்யும்போதுதான் சீருடையது ஆகின்றது; இல்லையேல் அவை அனர்த்தத்தையே விளைவிப்பன ஆகின்றன!

சமூகத்தில் ஏற்படும் பல துர்ப்பாக்கியங்களுக்குக் காரணம் பொருளுக்கும் காமத்துக்கும் கொடுக்கப்படும் முதலிடமும் முக்கியத்துவமுமே ஆகும்! அர்த்தம் என்றால் பொருள், செல்வம்; தர்மார்த்தன் என்றால். (வித்யை செய்த செல்வமாக உடையவன் வித்துவான் ஆவதுபோல) தருமத்தைச் செல்வமாக உடையவன் தருமவான் ஆகிறான் என்று பொருள்படும்! அது போல, காமம் என்ற சொல் இச்சை, ஆசை இன்பம் என்று பொருள்படும். மோக்ஷத்தில் இச்சை கொண்டவன் மோக்ஷ காமன் ஆகிறான்! தர்மார்த்தம், மோக்ஷகாமம் என்ற இணைப்பு எவ்வளவு அழகாக உள்ளது! இவைதான் மனிதன் அடைய வேண்டிய உறுதிப்பொருள்கள் ஆகும்!

காமம் (இச்சை, ஆசை) முதலிடம் பெறும்போது குரோதம், பெருமயக்கம், நன்றினைவின்கேடு, அறிவின் அழிவு, முடிவில் முழுநாசம் உண்டாகிறது என்று கீதை (ii-62, 63) விளக்குகிறது. பொருள், இன்பம் - இவ்விரண்டையும் புறக்கணிக்க வேண்டியதில்லை அவைகளின்றி வாழ்வதான் ஏது? அவைகளிரண்டும் அவசியமானவைகளே, எனினும் அவைகளே குறிக்கோள் என்று எண்ணி மயங்காமல், தக்க முறையில் தேடித் தகுந்த அளவில் உபயோகித்து தருமத்தை விடாமலும், மோக்ஷத்தை மறவாமலும் கடமைகளை கட்டுப்பாட்டோடு செய்து வந்தால் சமூகத்தில் முன்னேற்றமும் அமைதியும் நிலவும் என்பதில் ஜயமில்லை. கட்டுப்பாடான வாழ்வால் சுவதரும் நிலைபெற வழிஏற்படும். சுவதரும்மே தருமத்தை நிலைநிறுத்த வழியாகும் என்பதே கீதையின் போதம்!

அரசியல், பெருளாதாரம், தொழில் அபிவிருத்தி என்பன எல்லா வற்றுக்கும் தருமமே அத்திவாரமாய் அமையவேண்டும். சமூகத்தின் இன்ப

துன்பங்கள் தருமசீலங்களை, சமயவாழ்வை, பொறுத்ததாகும். தனிப்பட்டவனது கடமையுணர்ச்சியைப் பொறுத்தே கண்ணீயம், கட்டுப்பாடு தியாகம் பரிணமிக்கின்றன. தனிப்பட்டவனது கடமை யுணர்ச்சியைப் பொறுத்தே சமூக நிலையில் ஏற்றத்தாழ்வு வந்து அமைகின்றது.

இன்றைய உலகநிலை, சச்சரவுகள், குழப்பங்கள், அரசியல் கோட்பாடுகள், போர்முறைகள், மாற்றங்கள் ஆகியனவெல்லாம் “அர்த்த—காம்” த்தால் உண்டாகிய அனர்த்தங்களே என்பது ஆழ்ந்து சிந்தித்தால் புலப்படும். பொதுவாகக் கூறுமிடத்து, தருமசீலங்களுக்கு மாறுபட்ட, சுயநலம், போட்டி, பொருமை, வேற்றுமையுணர்ச்சி, பேராசை, வறுமை, வஞ்சகம், கயமை, உலோபகுணம் முதலாய அசர சம்பத்துக்கள் தாண்டவமாட வழிவகுத்தது அர்த்த—காமத்தால் வருகின்ற நவீன தத்துவங்ராண்தான்!

தரும சீலங்கள் வளர்க்கப்பட்டால் சமூகத்தில் ஏற்றதாழ்வுகள், வறுமை, பிணி, கண்டைசச்சரவுகள் நீக்கப்படலாம், அல்லது குறைக்கப்படலாம். தருமசீலங்கள் வளரவேண்டும். தருமதத்துவம் ஓவ்வொரு ஜீவ னுள்ளும் உறைகின்றது (தர்மஸ்ய தத்தவம் நிலுதிதம் குஹாயாம்) என்கிறார் வியாசமுனிவர். அமைதிக்கான பழக்கவழக்கங்கள்—மனிதாபிமானம், தெய்வபத்தி, தன்னலத்தியாகம், பரோபகாரம், பணிவு, வெறுப்பின்மை, தானம், அடக்கம். தொண்டு ஆகிய தருமசீலங்கள் இன்றியமையாதன. வாழ்வின் இன்பம் அமைதியில் தான் பெறப்படும். இன்றைய உலகப் போக்கு அமைதியைக் கரக் கூடியதாயில்லை. பண்டைய பண்புகளை பிறப்போக்கு என்று முற்றிலும் புறக்கணிதது விடலாகாது; அல்லது, இன்றைய அரசியல்—பொருளாதாரக் கோட்பாடு (Ideology) களை முற்போக்கு என்று முடிவும் கட்டிவிடக் கூடாது. சமூக முன்னேற்றம் உண்டாக வேண்டில் சுவதருமாக்கொள்ளப் படவேண்டும். அதாவது, ‘அவரவர் கடமைகளை ஒழுங்காயும், ஒழுக்கமாயும், உண்மையாயும், தெய்வபக்தியாயும், சுயநலம் கருதாமலும் எல்லோருடைய நலம் கருதியும் செய்யவேண்டும்’ என்ற கொள்கை சமய ஆசரத்தின் வாயிலாக நடைமுறைக்கு வரவேண்டும். அப்படி வந்தால் சமூகத்தில் வறுமையேது? பிணி ஏது? ஏற்றத்தாழ்வுகள் தான் ஏது? அனைவரும் அமைதியாக இன்டமாக வாழலாம். ‘தர்மோரசுதி ரசுதி’—‘தர்மத்தைக் காப்பவனை தருமம் காப்பாற்றுகிறது’—என்கிறது ஸ்மிருதி!

இன்றைய நிலையில் இந்துதருமம் எதிர்நீச்சல் போட்டேனும் சமூக சீர்கேடுகளை ஒழித்து நலம் ஒங்கத் தொண்டாற்றக் கடமைப்பட்டுள்ளது. ஆன்மீய விடுதலை என்பது ஒருபுறமிருக்க, வறுமையினின்று விடுதலை. பிணி பினினின்று விடுதலை, பொருள் பற்றாக் குறையினின்று விடுதலை, அறியாகமயின்று விடுதலை என மக்களின் வாழ்விலுள்ள பல அழுத்தங்கள் துன்பங்

களினின்றும் விடுதலைக்கு முயற்சிக்க வேண்டும். அதன்பின்பே தனது ஆன்மீக விடுதலை என்பது சாத்தியமாகும்!

ஸ்ரீமத் பாகவதம் என்னும் மஹாபுராணத்தில் பகவான் கபிலர், பெற்ற தன் தாயுக்கே செய்யும் உபதேசத்தில் கூறுகிறார்:— “தாயே! நான் எல்லா பிராணிகளிடத்திலும் உள்ளுறை ஆத்மாவாக எப்போதும் இருக்கிறேன். பிறர் உடலில் உறையும் என்னைப் பகைப்பவனைய், தன்னையே போற்றிக் கொள்பவனைய், பேதபாவனையுள்ளவனைய் உள்ளவனுடைய மனது ஒரு போதும் சாந்தியை அடையாது! ஆகையால் எல்லா பிராணிகளிடத்தும் பூதாத்மாவாகக் குடிகொண்டிருக்கும் என்ன தக்கமுறையில் மரியாதையாலும். நட்பாலும், பேதமற்ற நோக்கத்தாலும், தான்த்தாலும் பூஜிக்க வேண்டும்; மதித்து மனதால் வணங்கவேண்டும்” என்று! இந்த நோக்கத்தில் “ஸோசவிஸம்” உள்ளதா என்று சிந்தித்துப் பார்த்தால் விளங்கும்! இதுதான் இந்துதருமம்!

இந்துதருமம் என்னும் இம்மலர் தன் இயல்பான நறுமணத்தைப் பரப்பி எங்கும் அறநெறி ஒங்கவும், அருள்நெறி பரவவும் வழிவகுத்துப் பாடுபடவேண்டும். வெறும் கட்டுரைக் கொத்தாய் கழிவுபடாமல், கட்டுக் கோப்புடன் எல்லோரையும் ஊக்குவித்து ‘சேவையே பூசையென’க் கடமையாற்றி இந்துதருமம் தழைத்து ஒங்க இந்துசேகரன் அருள்பொழிவானை! இந்து தருமம் வளர்க! இந்துதருமம் மினிர்க! இந்து தருமம் வாழ்க! ஹரி: ஓம் தத் ஸத்.

ஸ்ரீராமகிருஷ்ண மடம்,

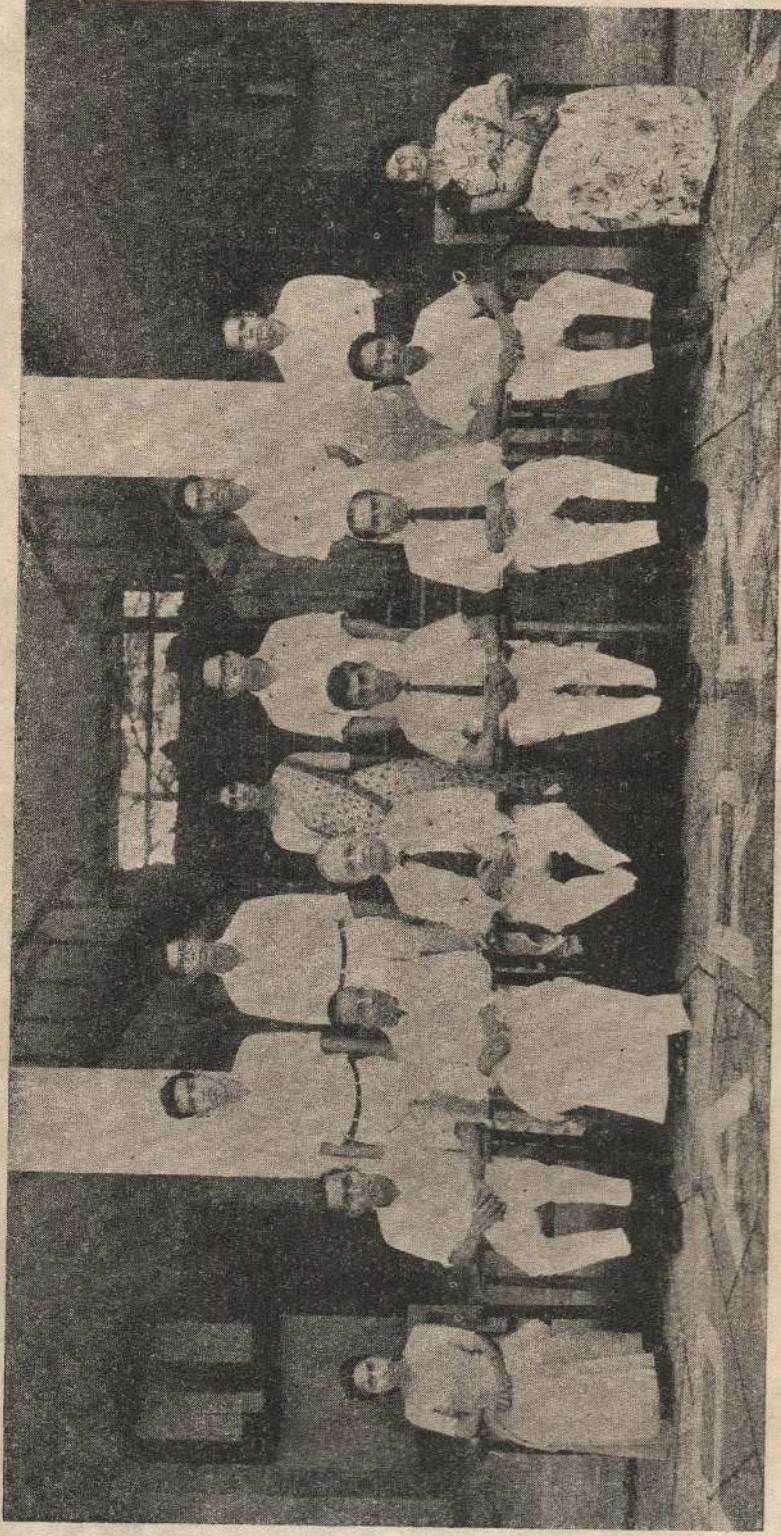
கொழும்பு.

20-9-1970

நங்கடம்பணைப் பெற்றவள் பங்கினன்
தென்கடம்பைத் திருக்கரக் கோயிலான்
தன்கடன் அடியேணையும் தாங்குதல்
என்கடன் பணிசெய்து கிடப்பதே.

திருச்சிந்றம்பலம்.

இந்திய மூவர் சமீக்ஷை பேப்பர்டு - 1969 -- 1970

இப்பற்ற தலைவர் :— பொராதிரியா பே, கன்ஸ்சபாடி, (கணிதவியல்லை) தலைவர் :— திரு. கன்ஸ்சவுடு இழப்பாலன்,
உடப் பத்தினவர் :— திரு. க. இரத்தினவல், இமைச் செயலாளர் :— திரு. சி. சிவாயர்ச்சிங்கம், இசல் அமீ ம. வேடுப்பிள்ளை,
இளம் பொருளாளர் :— செல்வி த. பொன்னுத்துவார
செல்வி. நர. வேலுப்பிள்ளை, திரு. இ. மகேந்திரராசா, திரு. வ. சத்தியமலன், திரு. த. ஜீவகரத்தினன்,
திரு. சு. கலாதூரன், திரு. அ. முத்தாந்தா, திரு. ச. நாகராஜா, திரு. க. முத்தாந்தன்

Spieldienst im Krieg und Frieden - 1900 - 1901

Spieldienst im Krieg und Frieden
1900 - 1901

“நான்” கடவுளும் நால்தீகனும் ஒன்றே

— பண்டிதமணி சி. கணபதிப்பிள்ளை —

நாஸ்திகம் கடவுள் என்று ஒரு பொருள் இல்லை என்கின்ற சமயம். அது உலகாயதம் எனப்படும். ஆன்மா இல்லை; புன்னிய பாவம் இல்லை; சுவர்க்க நரகம் இல்லை என்பது அதன் உபகொள்கை. காட்சிக்கு அப்பாற பட்டவைகளை அது ஏற்றுக்கொள்ளாது,

சோற்றுப் பையாகிய இந்த உடம்பும், காணப்படும் உலகமுமன்றி வேறாக எதுவும் அதற்கு இல்லை. இந்த உடம்புதானே, பூதங்களின் சேர்க்கையால், ‘நான்’ ‘நான்’ என்று சொல்லிக்கொண்டிருக்கிறது. ‘நான்’ என்பது இந்த உடம்பே.

தமிழ் நாட்டிலே அண்மையில் தாபித்த இறுதிச் சிலை, ‘கடவுள் இல்லை’ சிலை,

ஓ

ஓ

ஓ

‘நான் கடவுள்’ என்கின்றதொரு சமயம் வெகு பிரசித்தமானது. அதற்கு, ‘ஏகான்ம வாதம்’ என்பது மற்றொரு பெயர்.

‘நான்’ என்று சொல்லுவது இந்த உடம்பு அன்று; அதற்கு வேறானது. அது ஆன்மா. அந்த ‘நான்’ ஆகிய ஆன்மாவே கடவுள் என்பது ஏகான்ம வாதக்கொள்கை.

ஆன்மாவாகிய கடவுள் ஒன்றே உள்ள போருள். மற்றவையெல்லாம் பொய்; உடம்பும் உலகமும் கயிற்றில் தோன்றும் பாம்புகள். உடம்பு தோறும் உயிர்கள் என்று கருதுபவை, குடங்களில் தோன்றும் ஆகாயம் போன்றவை. குடத்துள் தோன்றும் ஆகாயம் துண்டிக்கப்பட்டதொரு குட்டி ஆகாயம் போலத் தோன்றினும், உண்மையிலே அது பெரிய ஆகாயமேயாம். குட ஒடு எப்படி ஆகாயத்தைத் துண்டிக்கமாட்டாதோ, அவ்வாறே நான் என்று சொல்லப்படும் ஆன்மாவாகிய கடவுளை எந்த உடம்புந் துண்டிக்கமாட்டாது. ஆகாயம் குட ஒட்டை ஊடுருவி நிற்பதுபோல ஆன்மக் கடவுளும் உடம்பை ஊடுருவி நிற்கும். துண்டிக்கப்பட்டதொரு தோற்றம்

பொய்யணர்வாம். இவ்வாறு ஏகான்மவாதம் தன்கொள்கையை விளக்கஞ் செய்யும்.

ஃ

ஃ

ஃ

'நான்' என்று சொல்லும் ஆண்மாவாகிய தன்னையே கடவுள் என்று சொல்லுவதனால், ஏகான்மவாதியும் கடவுள் இல்லை என்பவனேயாவன்.

கடவுள் விஷயத்தில் நாஸ்திகனும் ஏகான்மவாதியும் ஒத்தவர்களேயா யினும், நாஸ்திகன் உடம்பாகிய தன்னைக் கடவுள் என்று சொல்லுவத் தில்லை. ஏகான்மவாதி ஆண்மாவாகிய தன்னைக் கடவுள் என்கின்றன். இந்த அளவில் நாஸ்திகன் ஏகான்மவாதியினும் மேலானவன் ஆகலாம்.

ஃ

ஃ

ஃ

'நான் பிரமம் என்பவர் பால்
நன்னோதே' என்று எச்சரிக்கை செய்கின்றார் உமாபதி சிங்காச்சாரியார்.

'யாங்களே கடவுளென்றிடும்
பாதகத்தவர்' என்கின்றார் தாயுமானவர்.

ஃ

ஃ

ஃ

ஏகான்மவாதத்துக்கு மாயாவாதம் என்பது மற்றொரு பெயர்.

'மிண்டிய மாயா வாத மென்னுஞ்
சண்டமாருதஞ் சழித்தடித் தாஅர்த்து
உலகாயத னெனும் ஒண்டிறற் பாம்பின்
கலாபேதத்த கடுவிட மெய்தி' என்ற திருவாசகப் பகுதி,
இரண்டனையும் ஒன்றுபடுத்துவது சிந்திக்கத்தக்கது.

ஃ

ஃ

ஃ

'கண்ட இவை' அல்லேன் நான்; காணுக்
கழிபரமும் நான் அல்லேன்' என்கின்றது சிவஞானசித்தியார்.

'கண்ட இவை' காணப்படும் உடம்பும் அதன் உறுப்புக்களாகிய காரணங்களுமாம்.

'காணுக் கழிபரம்' காட்சிக்கெட்டாத கடவுள்.

'நான்' என்பது, உடம்பு முதலியல்வகளுமன்று; கடவுளுமன்று.

உடம்பைச் சார்ந்து உடம்பு மயமாயும், கடவுளைச் சார்ந்து கடவுள் மயமாயும் நிற்பதொன்று அந்த 'நான்' என்பது. அது உயிரெணவும் ஆன்மா எனவும் படும். கடவுள் உயிர்க்குயிர்; பரான்மா.

'வந்தெனுடல் பொருளாவி மூன்றுந்தன்கை
வசமெனவே யத்துவா மார்க்க நோக்கி
ஜிந்துபுல ஜெம்பூதங் கரணமாதி
அடுத்தகுண மத்தனையு மல்லீ யல்லீ
இந்தஉட லறிவறியா மையுநீ யல்லீ
யாதொன்று பற்றினத னியல்பாய் நின்று
பந்தமறும் பளிங்களைய சித்து நீயுன்
பக்குவங்கண் டறிவிக்கும் பான்மை யேயாம்.'
என்பது தாயுமானவர்.

'பளிங்கு போன்றதுன தன்மை' என்பது திருவாதலூரடிகள் புராணம்.

ஆன்மா பளிங்குபோலச் சார்ந்ததன் வண்ணமாவது. கடவுளைச் சார்ந்து கடவுள் மயமாகும் ஆன்மா வேறு; கடவுள் வேறு. பளிங்கு வேறு; அதனைத் தன் வண்ணம் செய்யும் பொருள் வேறு இவ்வாற்றால், 'நான்' என்பதன் கவபக்கக் கருத்துங் குறிப்பிட்டவாறு.

இக் கட்டுரை அவரவர் மேற்கொள்ளும் தத்துவக் கொள்கைகள் பற்றியது. அவரவர் நடைமுறை பற்றியதன்று. நடைமுறையில் ஏகான்மவாதி களில் மகாபெரும் கடவுட் பக்தர்களையும், நாஸ்திகம் பேசுவோரில் ஏழை பங்காளர்களையுங் காணுகின்றோம்.

தத்துவக்கொள்கை ஏட்டளவில் கிடந்து வற்றுகிறது.

கஸாசாலை வீதி,

திருநெல்வேலி.

22-9-69

களவழி நாற்பது

— திருமுருக கிருபாந்தவாரி —

வனத்திலெல் விலங்குகள் வாழ்கின்றன; விலங்குகளால் வனம் வளம் பெறுகின்றது. வனம் இல்லையேல் விலங்குகள் வாழ முடியாது, விலங்குகள் இல்லையேல் வனத்தை மக்கள் அழித்துவிடுவார்கள். ஆகவே ஒன்றுக்கு ஒன்று தொடர்புடையது.

மன்னனும் புலவனும்

இதுபோல் அரசனிடத்திலே புலவன் வாழ்ந்து மதிப்பையடைவான். புலவனால் அரசனுக்குப் பெருமையுண்டாகும். அரசாங்கப் புலவன் என்றும், மன்னவர் மதிக்கத்தக்கவன் என்றும் புலவனுக்குப் புகழ். உயர்ந்த புலவன் இருந்தால் இப்படி ஒருவருக்கு ஒருவரால் உயர்வு ஏற்படுகின்றது, வனம் போல மன்னவன். வனத்தில் வாழும் சிங்கம் போன்றவன் புலவன். உயர்ந்த விலங்கு வாழ்வதனால் காட்டை உலகத்தவர் புகழ்வர். “அது ஆணைக்காடு” “அக்காட்டில் சிங்கம் வாழ்கின்றது” என்று கூறுவர்.

சேரனும் பொய்கையாரும்

ஒரு சிறந்த புலவர் இருந்தால் மன்னவனுக்கு மட்டற் ற புகழ் உண்டாகும். சடையப்ப முதலியாரால் கம்பருக்கு நன்மை. கம்பரால் சடையப்பருக்கு “அழியாத புகழ் உண்டாயிற்று.

அக்காலத்தில் அரசர்கள் தக்க புலவரைத் தமது சபையில் வைத்துப் போற்றிப் புகழ்ந்து சிறப்பித்தார்கள்; சேரநாட்டைச் சேரமான் கணைக்காலிரும்பொறை என்ற மன்னவன் அரசு புரிந்து வந்தான். அம்மன்னை வனிடம் பொய்கையார் என்ற புலவர் பெருமான் இருந்தார். அவர் கற்றவர்க்குத் திலகம் போன்றவர்; அறிவாற்றலில் சமானம் இல்லாதவர். தேனினும் இனிய செந்தமிழ்ப் பாடல்கள் பாடும் தனிப்பெருஞ் சிறப் புடையவர். பொய்கையாருடைய புகழ்மணம் பூதலம் எங்கும் பரவி யிருந்தது. இவர் நண்பராக இருந்தபடியால் கணைக்காலிரும்பொறைக்கு எல்லையில்லாத பெருமை ஏற்பட்டிருந்தது.

சோழனின் மயதை

அதே சமயம் சோழவள் நாட்டின் தலைநகராகிய உறையூரில் செங்கணன் என்ற சோழன் ஆண்டு வந்தான். அவன், பொய்கையாருடைய தொடர்பினால் சேரமன்னனுக்குப் புகழ் ஏற்பட்டுள்ளது; ஆதலால் நாமும் பொய்கையாரை அழைத்து. அவரை நமது சபையில் வைத்துப் பாராட்டி, அவரிடம் தமிழ் பயின்று புகழ்பெற வேண்டும், என்று கருதினான்.

அப்படிக் கருதிய அவன் தானே சென்று புலவரைத் தொழுது அழைப்பது முறை. அரசன் சிறிது தருக்குடையவன்: நான் என்ற மமதையுடையவன்; புலவரை யழைக்கவேண்டிய முறையறியாத முரட்டு மன்னன்; தோள் வலியாலும் வாள் வலியாலும்; படை வலியாலும் தான் பெரிய வன் என்ற அகங்காரத்தால் தலை கிறுகிறுத்தவன். புலவரை அழைத்து வருமாறு ஒரு தூதனை ஏவினான். அத்தூதன் சேரநாடு சென்று பொய்கையார் என்ற புலவரைப் பார்த்து. “ஐயா! எங்கள் சோழ மன்னன் செங்கணன் தங்களைத் தன்பால் வந்து தங்கியிருக்குமாறு அழைக்கின்றார். சேரநாட்டைப் பார்க்கிலும், சோழநாடு வளமையுடையது. சேரனைப் பார்க்கிலும் சோழ மன்னன் சிறப்புடையவன். ஆகவே புறப்பட்டு வாருங்கள்” என்றார்கள்.

புலவர் அந்த ஏவலைனைப் பார்த்து, “அப்பா நான் என் நன்பன் கணைக்காலிரும்பொறையை விட்டு நீங்கியிரேன். ஆகவே வருவதற்கு அனுகூலம் இல்லை என்று உங்கள் மன்னவனுக்குச் சொல்” என்றார். தூதன் போய் சோழனிடம் புலவர் வர மறுத்ததை யுரைத்தான்.

சோழனுக்கு மிக்க வருத்தம். உண்டாயிற்று. மீளவும் அத்தூதனை, “சேரனையிடம் போய் புலவை அனுப்பி வைக்குமாறு கூறு” என்று அனுப்பினான்.

தூதன் சேரனையிடம் வந்து பணிந்து, “ஐயா! பொய்கையாரை அனுப்பி வைக்குமாறு எங்கள் மன்னர் பிரான் கூறினார்” என்றார்கள். “தூதனே! புலவரைப் போம் என்றும். இரும் என்றும் கூற எனக்கு உரிமையில்லை. அவர் விரும்பினால் அழைத்துப்போ” என்றார்கள்.

தூதுவன் இதனைச் சோழனுக்கு அறிவித்தான், சோழனுக்குச் சிற்றம் எழுந்தது. “புலவனுக்கும் சேரனுக்கும் என்ன மமதை? என் சொல்லை மதித்தார்கள். இல்லை. என்னை அலட்சியம் செய்துவிட்டார்கள். நீ போய் சேரனைப் போருக்கு வரச்சொல்” என்றார்கள்.

சேர சோழப் போர்

சேரன் போருக்கு வந்தான். சேரனுக்கும் சோழனுக்கும் கடும்போர் நேர்ந்தது. சோழன் எல்லா வகையிலும் வலிமை மிகுந்தவன். அதனால்

சேரனை வென்று சிறையில் அடைத்துவிட்டான். கணைக்கால் இரும்பொறை என்ற சேரர்கோன் சிறையில் கிடந்து வாடினான்.

களவுளி நாற்பது

பொய்கையாரையும் பிடித்துச் சிறையில் அடைத்துவிட்டான். மிகப் பெரும் புலவராகிய பொய்கையார் தான் சிறைப்பட்டது பற்றி வருந்தி ஞர் இல்லை. தன்னுடைய நண்பன் சேரன் தன் பொருட்டுச் சிறை புகுந்தது பற்றிப் பெரிதும் வருந்தினார். சேர மன்னனுக்கு விடுதலை கிடைக்கு மாறு, களவுழி நாற்பது என்ற நூலைப் பாடினார். அதனைச் சோழன்பால் அனுப்பினார். அந்த அரிய நூலைக்கண்ட செங்கணுன் பெரிதும் உவகை கூர்ந்தான். உடனே சிறைச்சாலைக்கு ஓடி வந்தான்; சிறையில் இருந்த புலவரை வணங்கினான். அவரைச் சிறையிலிருந்து விடுவித்தான்; அவரைப் பாராட்டினான். “புலவர் பெருமானே! தாங்கள் இணையற்ற அறிஞர்; தங்கட்கு நான் எதையுஞ் செய்யக் கூடமைப்பட்டிருக்கிறேன். இந்த அரிய களவுழி நாற்பது என்ற நூலினால் நான் பெரிதும் மகிழ்கிறேன் தங்கட்கு நான் செய்யவேண்டியது யாது?!” என்று வினாவினான்.

சேரன் விடுதலை

பொய்கையார் “சோழ வேந்தனே! எனக்கு எப்பொருளாக தேவை யில்லை. என் உயிரினும் இனிய நண்பர் கணைக்காவிரும்பொறையைச் சிறையிலிருந்து விடுவித்தருள்” என்றார். சோழ மன்னன் ‘அப்படியே’ என்று கூறி சேர மன்னை விடுதலை செய்யும் பொருட்டு பொய்கையாருடன் புறப்பட்டான்.

மரனமே பெரிது

அந்த நேரத்தில் சிறையில் இருந்த சேரர் சிறைக் காவலனைப் பார்த்து, “தாகவிடாய் அதிகரித்துள்ளது. சிறிது தண்ணீர் கொடு” என்று கேட்டார். கேட்டவர் மன்னர் என்பதையும் அவருடைய பெருமித்தையும் எண்ணிப் பாராத அவ்வேலைக்காரன் அலட்சியமாகவும் தாமதமாகவும் சென்று ஒரு ஏனத்தில் நீர் கொணர்ந்து இடக்கரத்தால் நீட்டினான்.

இதனைக் கண்ட சேர மன்னன் மனம் மிகவும் வருந்தியது. “கேவலம் இவ் வேலைக்காரன் என்னை ஒரு சிறிதும் மதியாமலும் ஒரு பொருளாக எண்ணுமலும் அசட்டை செய்து தாமதித்துத் தண்ணீர் கொணர்ந்து இடக்கரத்தால் நீட்டிகின்றான். இத் தண்ணீரைக் குடித்து உயிர் வாழ வேண்டுமா? உயிரினும் மானம் பெரிதல்லவா? தெய்வமே! இனி யான் வாழமாட்டேன்;

உன் பாத்திற்கு வருகின்றேன்! என்று கூறி 'ஈசனே' என்று கண்களை மூடினார். உயிர் பிரிந்துவிட்டது.

சோழனும் பொய்கையாரும் அதே நேரத்தில் அவரைச் சிறையிலிருந்து விடுவிக்க வந்தார்கள். அவர் உடம்பாகிய சிறையிலிருந்து தன்னை விட வித்துக்கொண்டு புறப்பட்டுவிட்டார்.

தனது நண்பன் ஆவி அகல்வதைக் கண்டார் பொய்கையார் 'ஆ நண்பா!' என்று வாய்விட்டு அலறினார்; அவர் அருகில் அமர்ந்து கண்களை மூடினார்; அவ்வளவுதான். பொய்கையார் ஆவி பிரிந்துவிட்டது. இந்தத் துண்பக் காட்சியைச் சோழ மன்னன் கண்டான்; "அந்தோ கெட்டேன்! மானத்திற்காக இவர் உயிர் விடுத்தார். நண்பரின் மரணத்தைக் கண்டு புலவரும் மாண்டார். இத்தகைய ஒப்பற்ற உத்தம நண்பர்களைப் பிரிக்க நான் முயன்றேன். என்னால் இவர்கள் மரணமுற்றார்கள். இப் பழிபாவம் என்னை விட்டு அகலாவே! நான் அறியாமையாலும் அகங்காரத்தாலும் கெட்டேன். தெய்வமே! என்னை மன்னிக்கவேண்டும். இவர்களுடைய ஆன்மாக்கள் சாந்தியடைக்" என்று வேண்டினான்.

'மயிர்நீப்பிள் வாழாக் கவரிமா அன்னார்
உயிர்நீப்பர் மானம் வரின்'

என்ற திருவள்ளுவரின் திருவாக்குக்குச் சேர மன்னன் இலக்கியமாக நின்றான்.

திருந்தப் புவனங்கள் ஈன்ற பொற்பாவை திருமுலைப்பால்
அருந்திச் சரவணப் பூந்தொட்டில் ஏறி அறுவர்கொங்கை
விரும்பிக் கடல்அழக் குன்றமுச் சூரழ விம்மியமுங்
குருந்தைக் குறிஞ்சிக் கிழவண்ண்றேதும் குவலயமே.

திருஞானசம்பந்தரின் கருத்தாழம்

செஞ்சொற்கொண்டல்
புலவர் சௌ. சிங்கராவேலன், எம். ஏ., டி.பி. விங்.
அ. வ. அ. கல்லூரி, மாண்பும், தமிழகம்

உயர்ந்த கவிதை என்பது தருத்தாழம் உடையதாக இருத்தல் வேண்டும். கருத்தில்லாதது கவிதையாகாது. அந்தக் கருத்தும் உயர்ந்த தாக விழுமியதாக இருத்தல் வேண்டும். “மனித இதயம் அழியாதது; அது போன்று கவிதையும் அழியாது” என்பார் கிரியர்சன். அப்படிப்பட்ட தரத்தை உடையதே உயர்கவிதை ஆகும். பக்திச்சுலை சொட்டச் சொட்டப் பாடிய திருஞானசம்பந்தரின் கவிதைகள் கருத்தாழமத்திலும் சிறந்து விளங்குகின்றன. “இழுமென் மொழியால் விழுமியது நுவலல்” என்று தொல்காப்பியர் உரைக்கும் வரையறை இவரது அருட்பாட்டிற்குப் பேரிதும் பொருந்தி வருகின்றது. அழகொழுகும் பண்களோடு, பரம்பொருளை மாசற்ற நிலையில் இருந்து பாடிய பாவருவாயரது பாட்டு இவ்வகையில் பெரிதும் போற்றத் தகுந்ததாகவே உள்ளது எனலாம்.

புதுவை அரவிந்தர் கவிதை நடையினை அவற்றது கருத்து நோக்கி நான் காக்கி உரைக்கின்றார். (1) இயைந்த நடை (2) வன்மை சான்ற நடை (3) விளக்க நடை (4) உள்ளுணர்வு நடை என்பன அவை. திருஞானசம்பந்தருடைய கவிதை நடை, ஆம்; உள்ளுணர்வு நடை என்றே கூறுதல் வேண்டும் அவ்வருளாளரது உள்ளுணர்வு கவிப்பெருக்கெடுக்கின்றது. அக்கவிப்பெருக்கு எண்ணற்ற வடிவங்களில் வந்து பாய்கின்றது. புதிய வடிவங்கள் யாப்பு வகைகள் பல உருவாகின்றன அங்கே. ‘விழுமிய கவிஞர் ஒருவன் தன் உள்ளுணர்வுக் கேற்ற வடிவம் தேடி அலையமாட்டான்: அந்த உள்ளுணர்வு இனியதோர் வண்ணத்தில் பொருந்தும் இயல்லை நாம் காணலாம். இல்லையேல் அவனைப் படைப்போன் என்று எவ்வாறு கூறமுடியும் என்று மல்லம் என்ற திறனுய்வாளர் வினவுவது இங்கே நினைவிற்கு வருகின்றது. திருஞானசம்பந்தர் ‘தாவில் சராசரங்களெல்லாம் சிவம் பெருக்க’ வந்த தமிழ்க் கவிஞர், அவரது கவிதைகளில் ஆழமான கருத்துக்கள் பல உள்ளன.

தமிழில் சில புதிய கவிதை வடிவங்களை இவர் உண்டாக்கியிருக்கின்றார். இவர் பாடிய பிறகு, இவ்வடிவங்கள் பெருகிப் பிற்காலத்தே வழங்கலாயின. இந்த வகையில், இவர் பாடிய இத்தகு வடிவங்களை ‘மூல

இலக்கியம்' என்று கொள்ளுவது தவறாகாது. இவரது வரலாற்றை விரித்துப் பாடிய சேக்கிழார் இவற்றை 'மூல இலக்கியம்' என்றே மொழிகிண்றார்.

கருத்தாழம் மிகுந்தவையாய்க் கற்போர்க்கு அறிவு விருந்தாக அமைவன இவ்வகைகள். 'சித்திர கவிகள்' எனவும் இவற்றை வழங்குவார். மொழிமாற்று, மாலைமாற்று, வழிமொழி, மடக்கு, இயமகம், ஏபாதம், இருக்குக் குறள், எழுகூற்றிருக்கை, ஈரடிமேல்வைப்பு, நாலடிமேல்வைப்பு, சக்கரமாற்று, ஆகியவைக்களில் திருஞானசம்பந்தர் பாடிய இப்பதிகங்களைச் சேக்கிழார் புகழ்வது பின்வரும் பெரியபுராணப் பாட்டுக்களால் இனிது விளங்கும்.

'செந்தமிழ் மாலை விகற்பச் செய்யுட்களால் மொழிமாற்றும் வந்த சொற்சீர் மாலைமாற்றும் வழிமொழி எல்லா மடக்கும் சந்த இயமகம் ஏபாதம் தமிழ் இருக்குக் குறள் சார்த்தி எந்தைக் கெழுகூற்றிருக்கை ஈரடிஈரடி மேல்வைப்பு'

'நாலடி மேல்வைப்பு மேன்மை நடையின் முடுகும் இராசம் சால்பினில் சக்கரம் ஆதி விகற்பங்கள் சாற்றும் பதிக மூல இலக்கியமாக எல்லாப் பொருள்களும் முற்ற ஞாலத்துயர் காழியாரைப் பாடினர் ஞானசம்பந்தர்'

இவ்வாறு பாடப்பெற்றுள்ள இப்பாட்டுக்களிற் புதைந்துள்ள பொருள்கள் பல என்பதும். அக்கருத்தின் ஆழம் முற்றும் தோயப் பாடியவர் என்பதும், 'எல்லாப் பொருள்களும் முற்ற' என்ற சேக்கிழாரது விளக்கத்தால் தெரிகின்றன.

மூல இலக்கியமாக விளங்கும் இவ்வகைப் பாட்டுக்களில் சிலவற்றை நோக்கினால் கருத்தின் ஆழத்திற்கு எவ்வளவு மதிப்புக் கொடுத்துள்ளார் ஞானசம்பந்தர் என்பது தெளிவாகும்.

ஓரடியே பொருள் வேறுபாட்டுடன் நான்குமுறை மடித்து வந்து ஒரு பாடலாக அமையும் ஒரு புதிய வடிவமே 'ஏபாதம்' என்பது.

'பிரம புரத்துறை பெம்மான் எம்மான்
பிரம புரத்துறை பெம்மான் எம்மான்
பிரம புரத்துறை பெம்மான் எம்மான்
பிரம புரத்துறை பெம்மான் எம்மான்'

என்பது திருஞானசம்பந்தரது திருவேகபாதத்தில் ஒரு பாட்டு. வந்த வரியே திரும்பித் திரும்பி வந்த போதிலும் இதனைப் பின்வருமாறு பொருள் செய்ய வேண்டியுள்ளமையைக் கற்றார் அறிவர்:- 'ஞானுகாச

மாகிய பராசக்தியான பரிபூரணத்தை மிகுதியாக வியந்து அந்தப் பராசக்திக்கு அப்பாற்பட்ட இன்பமே வடிவாய் முதல் நடு இறுதிகாண முடியாத பொருள்; மேல்நிலமாகிய ஆகாயத்தில் ஒடுகின்ற கங்கையை விரும் பித் தலைமுடியிலே வைத்தவன்; எம்மை நீங்காத நிலைமையை உடைய எம் உயிர்; பிரமவடிவத்தில் எண்ணப்பட்ட எண்ணை முத்தியிலே கொண்டு விடுதற்கு அமையாத விருப்பம் உடையவனைய் எண்ணை ஒக்க வந்தவன்; பிரமபுரம் என்னும் சீர்காழிப் பதியிலே வீற்றிருக்கும் தலைவனுகிய எங்கடவுள்.

ஆழ்ந்து நோக்கினாற் புலப்படும் பொருள் உடைய இதனை ஒத்த பல பாக்களைத் திருஞானசம்பந்தர் தேவாரத்திற் காணலாம்.

ஒரு மாஸிக்கு அமைந்த இரண்டு தலைப்புக்களில் எதனை முதலாகக் கொண்டு தொடங்கினாலும் அம்மாஸை ஒரே தன்மையுடையதாகத் தோன்று மாறு போல, ஒரேபாடலை முதலிலிருந்து நோக்கினாலும் முடிவிலிருந்து நோக்கினாலும் அதே நிலையில் அமையுமாறு அமைக்கப்பட்டுள்ளதே பின் வரும் பாடல். ‘ஆன்மாக்களாகிய நாங்கள் கடவுள் என்றால் அது பொருந்துமா? நீயே கடவுள் என்றால் ஆம்; ஆம்; மாயாம் உடையவனே! யா வரும் விழையத்தக்க கட்டழகு உடையவனே! காணுமாறு பூண்ட பாம்பு களை உடையவனே! கைகால் முதலிய உறுப்புகள் காணுவாகக் காமனைச் செய்தல் உடையவனே! சீர்காழியில் எழுந்தருளியவனே! இலக்குமிக்குக் கணவனுக்கும் வருபவனே! கரிய மாயை முதலிய மலங்களினின்றும் எம்மை விடுவித்தருள்வாயாக! என்ற கருத்தமைய — மாலை மாற்று என்ற அமைப்பில் இவரது தேவாரத்துள் வரும் ஒருபாட்டின் வடிவம் இது:

‘யாமாமாநீ யாமாமா யாழிகாமா காணுகா
காணுகாமா காழியா மாமாயாநீ மாமாயா’

எனிய வருணனைகளிலும் கருத்தின் ஆழம் கனிய வைப்பது இவ்வருளாளர் இயல்பு ஆகும். பெண்கள் காதில் அணி யும் ‘தோடு’ என்று தொடங்கி அடுத்து அதனைத் தொடர்ந்து, ‘உடைய செவியன்’ என்று ஆண்பாற் சொல்லாக முடித்து, எடுத்த எடுப்பிலேயே அர்த்த நாரீச்சு வரன் ஒரு கடவுளே என்று சுட்டிய சிறிய பெருந்தகையார் அன்றே இவர்! ‘எல்லா உயிர்களிடத்தும் நீக்கமற நிறைந்திருந்தும் அவைகள் விணைப் போகங்களை நுகர்தற்காக ஒளித்து நிற்கும்’ இறைவனைக் ‘கள்வன்’ என்ற பொருளாழம் மிகுந்த சொல்லாற் சுட்டிய திறம் உடையவர் இவர். காயத்திரி மந்திரத்தின் முதல் எழுத்தாகிய ‘த’ என்ற எழுத்தின் மீது, பிரணவத்தின் முதலாகிய ‘ஓ’ என்ற எழுத்தைச் சேர்த்து, ‘தோ’ என்று தொடங்கினார் என்பர். ‘மறை முதல் மெய்யுடன் எடுத்து எழுதும் மறை’ தொடங்கினார் என்பர். ‘தோடு’ என்று தொடங்கிய கருத்தின் ஆழத்தைச் சேக்கிழார் என்று,

பாராட்டுவர். இவ்வொருபாட்டின் கருத்தை எடுத்து உரைக்கப் புகுந்தால் அதுவே ஒரு பேருரையாக முடியும் என்பது கற்றோர் அறிந்ததேயாகும்.

'எனதுரை' தனதுரையாக என்று பாடுவர் இவர்; 'சிவோகம் பாவணை' என்று கூறும் சித்தாந்தத் திறம் இப் பதிகம் முழுவதும் விளங்குகின்றது. 'என்னைக் கொண்டு தன்னைப் பாடி' என்று நம்மாழ்வார் கூறுவதும் இங்கு ஒப்பிட்டு மகிழ்த் தகுந்தது.

இயற்கை வருணண்களில் கூட சீரிய கருத்தைச் செறியவைப்பது இவர் இயல்பு திருவீழிமிழலை தமிழ்நாட்டுத் திருத்தலம். இங்கே பொய்கையிலே தாமரைப் பூக்கள் படர்ந்திருக்கின்றன; சங்குகள் மணமக்களைப் போன்ற திரிகின்றன பொய்கையில்; கரையில் புன்கமரங்கள் காற்று வீசும்போது பொரிகளைப் போன்ற பூக்களைத் தாமரையின்மீது சொரிகின்றன. தாமரை களை வேள்விக் குண்டங்களாம்; புன்கமலர்களே பொரிகளாம்; சங்குகளே மணமக்களாம். வருணணை தமிழ்நாட்டு மணமுறையை விளக்குவதாக அமைகின்றது இப்படி:

"தகவுடைநீர் மணித்தலத்துச் சங்கள் வர்க்கம் திகழச் சலசத்தீயின் மிகவுடைய புன்குமலர் பொரியட்ட மணஞ்செய்யும் மிழலையாமே"

இவ்வாறு இயற்கையில் மனநிகழ்ச்சியை வியந்து பாடினார் பாலருவாயர். ஆனால் தம் திருமண இறுதியில் உயிர்த்துவைவனுடன் அத்துவிதத் திருமணம் கூடியவர் இவர் என்பது இங்கே நினைக்கத்தக்கதாகும்.

"கொல்லை வேடர் கூடித்தின்று கும்பிட
மூல்லை அயலே முறுவல் செய்யும்"

என்று பாடுவார்; வேடர்கள் கொல்லும் தொழிலே உடையவர்கள்; அவர்களே வழிபாடு செய்கிறார்கள் என்றால் அது வழிபாட்டின் சிறப்பை எடுத்துரைப்பது அல்லவா?

வேதங்களை வல்லவர்கள் நாள்தோறும் ஒதக்கேட்டுக் கேட்டுச் சோலைக் கிளிகளும் பழசித் தாழும் வேதங்கட்டுப் பொருள் கூறும் நிலையில் உள்ளன என்பார்; பிழைப்பட யாரேனும் ஒதினால் கிளி திருத்தவிடுகிறது என்றும் பாடுவார்:

"மறை கிளைஞர் ஒதப் பிழை கேட்டலால் கருது
கிள்ளைக் குலம் தெரிந்து தீர்க்கும்"

பெருநூல்களை ஒதுங்கால் பிழையில்லாமல் ஒதுதல் வேண்டும் என்ற கருத்தை இதைவிட நாகரிகமாகக் கூறமுடியுமா?

திருஞானசம்பந்தருடைய அகப்பொருட் பதிகங்கள் அனைத்தும் அரும் பொருட் சிறப்புடையவை: தலைவி ஒருத்தி தான் ஏவும் தொழிலுக்கு

வண்டு இசைவதற்காக ஆதனைச் சிறப்பான் அடைமொழிகளாற் புகழ் கின்றார்கள்:

“வண்டரங்கப் புனற்கமலம் மதுமாந்திப் பெடையினோடும் ஓண்டரங்க இசைபாடும் அளியரசே”

பெடையோடும் கூடியிருப்பதால் பிரிவுத் துன்பத்தை அறியாது; ஆதலின் அழைத்து உணர்த்தவேண்டிய அவசியம் நேர்கிறது. அதிலும் மதுக் குடித்துவிட்ட வண்டு அது; உணர்த்தினால்தான் உணரும் என்பதும் ஆழக்குறிப்பு. அன்றியும் பெடையோடு கூடியிருக்கும் அதனை முன்றுமவளாகிய தான் கண்டபிறகு உடனுறைவு இனிக்கூடாது கடமையும் நிறை வேற்றவேண்டும் என்று வேண்டுவது குறிப்பு. இசையால் இறைவனுகிய தலைவனை வலைப்படுத்தி விடலாம் என்பது ‘இசைபாடும்’ என்ற கருத்து. பெடை வண்டைத் தனித்து மற்றொரு தலைவனிடம் அனுப்பலாகாமையின் ஆண்வண்டையே அனுப்பும் குறிப்பு ‘அளி அரசே’ என்பதனால் தெளிவாகும்.

“ஒளிமதியத்
துண்டரங்கப் பூண்மார்பார் திருத்தோணி புரத்துறையும்
பண்டரங்கர்க் கென்னிலைமை பரிந்தொருகாற் பகராயே”

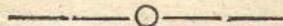
என்று முடிக்கின்றார்; அவரோ கூத்தாடும் தலைவர்; ‘பண்டரங்கர்’. ஆதலின் என் நிலைமையை நீயே உரைத்தல் வேண்டும்; அதுவும் பரிந்து உரைத்தல் வேண்டும்; பலகால் வேண்டா; ‘ஒருகால் பகர்ந்தாற் போதும்’ எனகின்றார்கள் இந்தத் திருஞானசம்பந்தத் தலைவி.

‘நலில் தொறும் நால்நயம் போலும்’ என்ற திருக்குறளின் பொருண் மைக்கேற்றபடி ஆழ ஆழ, ஆழ்ந்துசெல்லும் இயல்புடையது இப்பாட்டு; இவ்வாறே மற்றையவும்.

இவ்வாறு, “தோடுடைய செவியன்” எனத் தொடங்கிக் “கல்லூர்ப் பெருமணம்” என முடித்துக், “காதலாகி” என்ற நமச்சிவாயப் பதிகத் துடன் தம் மன்னுவக வாழ்வை நிறைவுசெய்துகொண்ட திருஞான சம்பந்தருடைய அரூட் கவிதைகள் அனைத்தும் அரிய சொல்லாட்சி, கற்பனை விழுமிய கருத்து. தக்க பண் ஆகிய அனைத்து அடிப்படையிலும் தமக்கென ஒரு தனியிடத்தைப் பெற்றிருக்கின்றன என்று கூறுவது மிகையன்று. இவருடைய கருத்தாழமிக்க இறையுண்மை, உயிருண்மை, உலகுண்மை எடுத்துரைக்கும் திருப்பாட்டுக்களே பிற்காலத்துச் சௌவசித்தாந்த ஆசிரியர் கள் எடுத்தாரும் ஏற்றம் பெற்றுள்ளன. எடுத்துக்காட்டாகப் பின்வரும் திருஞானசம்பந்தர் திருப்பாட்டுச் சௌவசித்தாந்தக் கருத்தாழும் உடைய கருவுலம் என்பது சொல்லாமலே விளங்கும்.

“கருய் முதலொன்றுயிரு பெண்ணேன் குணமுன்றுய்
மாருமறை நான்காய் வருபூதம்மலை யைந்தாய்
ஆரூர்சவை யேழோசையொ டெட்டுத்திசை தானுய்
வேறுய்ச்டன் ஆனான் இடம் வீழிம்மிழலையே”

சுருங்கக் கூறினால், திருஞானசம்பந்தர் தேவாரத் திருப்பாட்டுகளிற் காணப்பெறும் கருத்தாழும் ஈடினையற்றது என்பது உண்மை, தமிழிலக்கிய வரலாற்றில், பக்தி இலக்கியக் காலவழியில், திருஞானசம்பந்தர் தேவாரப் பாக்கள் கருத்தாழும் உடைய கவிதைப் பூக்கள்; என்று கூறுவது கற்றறிந் தோர் நடுவரை ஆகும்.

பெரும்பைம் புனத்தினுட் சிற்றேனல் காக்கின்ற பேதை கொங்கை
விரும்புங் குமரனை மெய்யன் பினால்மெல்ல மெல்லவுள்ள
அரும்புந் தனிப்பர மானந்தம் தித்தித் தறிந்தவன்றே
கரும்பும் துவர்த்துச் செந்தேனும் புளித்தறக் கைத்ததுவே.

ஃ

ஃ

ஃ

தேன்னன்று பாகென் றுவமிக்கொ ணமொழித் தெய்வவள்ளி
கோன்அன் றெனக்குப் தேசித்த தொன்றுண்டு கூறவற்றே
வான்அன்று கான்அன்று தீஅன்று நீர்அன்று மன்னும் அன்றே
தான்அன்று நானன் றசரீரி அன்று சரீரி அன்றே.

ஃ

ஃ

ஃ

வேதா கமசித்ர வேலா யுதன்வெட்சி பூத்ததன்டைப்
பாதார விந்தம் அரனை அல்லும் பகலுமில்லாச்
குதான தற்ற வெளிக்கே ஒளித்துச்சும் மாஇருக்கப்
போதாய் இனிமள மேதெரி யாதொரு பூதர்க்குமே,

கருணைவிழிக் குறிஞ்சிக் குமரன்

— பொ. கிருஷ்ணபிள்ளை —

குன்றமெல்லாம் குமரன் சொத்தே!

குமரன் என்ற சொல் மன்மதனை அழகால் வென்றவன் என்றும், என்றும் இளமையோடு இருப்பவன் என்றும் முருகப்பெருமானைக் குறிக்கும். குமரன் வதியும் பதி குன்றதோறும் உண்டு. அக் குன்றும் அவனைப் போலவே நிகரில்லா அழகும் இளமைக் காட்சியும் நறுமணமும் உடைய தாய் ஜூவகை நிலங்களிலும் தலைசிறந்து உயர்ந்து ஒங்கி மிளிரும். “பல குன்றிலும் அமர்ந்த பெருமானே!” என்றும் “குன்றதோ ரூடலும் நின் ரதன் பண்பே” என்றும் “மலை கிழவோன்” (கிழவோன் - உரிமையுடைய வன்) என்றும் ‘மலை விருத்தன்’, ‘குறிஞ்சிக் கிழவன்’ என்றென்றெல்லாம் மலையோட்டுத்து அப்பிராணைக் குறிப்பிடுமளவில் நிறுத்திவிடாது ‘மலைமகன் மகனே’ என்று மலையெல்லாம் தாய்வழியாக அவனுக்குக் கிடைத்த உரிமைச் சொத்து என்றும் முழக்குவர் அருட்பெரும் புலவர். அவன் தாய் பருப்பதம் ஈன்ற பாலை; ஆதலரல் பருப்பதவர்த்தினி, பார்வதி, மலையாள், மலைமகன் என்றெல்லாம் காரணப்பெயர் பெறுகிறுள். சிவத்தைப் போலவே முருகன் மங்களமாய் எங்கும்,

“ஊரூர் கொண்ட சீர்செழு விழவினும்
ஆர்வவர் ஏத்த மேவரு நிலையினும்
வேலன் தைஇய வெறிஅயர் களனும்
காடுங் காவும் கவின்பெறு துருத்தியும்
யாறுங் குளனும் வேறுபல் வைப்புஞ்
சதுக்கமும் சந்தியும் புதுப்பூங் கடம்பும்
மன்றமும் பொதியிலுங் கந்துடை நிலையினு”

(திருமுருகாற்றுப்படை)

நிறைவினேடு வீற்றிருந் கருஞும் பண்பினன். தந்தையர் தமக்குக் கயிலைமலைபோல் மைந்தனுக்குக் குன்றும் மிகவும் உவப்பான இடமாகும். குன்றும் அவன் அருமைத்தாய் வீட்டில்லவா? அவன் சீதனமும் அவ்வுயர் நிலந்தானே. உயர்நிலத்தானையே உயர் சிவமைந்தன் விழைந்து வதுவையர்ந்து தாய்வழிச் செல்வம் மனையாள்வழிச் சீதன நிலமெல்லாம் தனதாக்கிக்கொண்டு குன்று அழகு மயில்மிசை குலவி வருவான். மயிலும் அயிலும் அழகுச் சக்திகள் இருவரும் சிரியா அழகுக்கழகு செய்யுமவன்

முன், மன்மதன் அழகு குன்றிக் குறைவடைகின்றன. என்றால் முருகன் அழகு எழுத்தால் விளக்கும் பாண்மையதோ!

அலையாய் முருக முத்தும் உவர்க்கடல் முத்தும்:

முருகன் கலியுகத்திலே ஆன்மாக்களின் பாவத்தீர்ந்து அருளமுதம் பொழியும் பெருமூர்த்தி ஆதலின் குன்றெழிந்த ஏனைய நில மக்களும் கோவில்கட்டி அவளைக் கும்பிடுவர். திருச்செந்தாரும் தொண்டமாற்றுச் செல்வச்சந்நிதியும் கடல் அலைவாயிலில் உள்ள நெய்தல் தலங்கள்தாமே.

“உலகம் புச்சிந்த ஒங்குயர் விழுச்சீர்

அலைவாய்ச் சேறலு நிலையை பண்பே” என்று நக்கீரர்

திருமுருகாற்றுப் படையில் திருச்சீரலைவாய்ப் படைவீட்டைப் போற்றுவது நெய்தல்நில முருகத்தலங்கள் எல்லாவற்றிற்கும் பொருத்தம்தானே. கடல் அலை வந்து ஒடுங்கும் கரைப்பாங்கில் அவன் எழுந்தருளி இருக்கும் நெய்தற் கோவில்கள் மன அலை ஒடுங்கினால் முருகன் தோற்றுவான் என்பதனை விளக்குகின்றன அல்லவா?

“ஓருகோடி முத்துத் தெள்ளிக் கொழிக்குங் கடற்செந்தில் மேவிய சேவகனே! வள்ளிக்கு வாய்த்தவனே! மயில் ஏறிய மாணிக்கமே” என்ற நற்பாவை நோக்குவோம், வள்ளிக்கு வாய்த்த ஓரு முத்தி (விங்க)னைச் செந்திற் கடல் கண்டதுதான் தாமதமாம் தன்னிடமுள்ள ஓரு கோடி முத்தினையும் இந்த ஒப்புயர்வற்ற முத்தினைப் பெற அள்ளிக் கொழிக்கிற தாம். முத்திப் பதந்தரும் இந்தத் தனிமுத்திற்கு உவர்க்கடற் கோடி முத்தமும் சமமாகுமா? இவ்விலை உயர்ந்த முத்தினைப் பார்த்த அளவில் உபயோகமற்ற முத்துக்களைக் கடல் அலைக்கரத்தால் வெளியே வீசியெறியாது என்செயும்!

குமரனுடும் அருவி நீர்:

குமரனுக்கோ என்றும் நீர்ப்பஞ்சம் இல்லை. நன்னீர் மிகுந்த குறிஞ்சி எல்லாம் கூனை நீருடன் ஆற்று நீரும் குறைவின்றித் திகழும் ஆயின் குன்றி லாடும் முருகன் எந்த நீரில் ஆடுகிறோன்? அவன் தாயாரோ ஆறுகடல் எழிருந்தும் அன்பார் கண்ணீர்க் கடலிலேதான் ஆடுவதாக ஓரு புலவர் கூறுகிறார். முருகனும் அங்குமேயே ஆடுவதை அருணகிரிப் பெருமான் பக்திச்சுவை சொட்டச் செப்புகிறார். மலையில் இருப்பவனுக்கு அருவிதானே ஆடப் பொருத்தமான நீர். இதோ அந்த நல்லருவி

“முருகசர வணமகளிர் அறுவர்முலை நுகருமறு

முககுமர சரணமென அருள்பாடி யாடிமிக

மொழிகுழற அழுதுதோழு துருகுமவர் விழியருவி

முழுகுவதும்” இதன்கண் ஆடுவது அவன் பண்பு.

(மகளிர் அறுவர் முலை நுகரும்—கார்த்திகைப் பெண்கள் ஆறுபேரின் முலைப்பாலை உண்ணும்; சரணம்—அடைக்கலம்)

குன்றத்தில் இருந்து வழியும் அருவியினும் அடியார் விழிநீர் எத்துணையோ விழுமிய நீராதவின் முருகன் அக்கண்ணருவி நீரிற் குளிர்தீர் த்தம் ஆடுகிறுன்; முழுகி முழுகி எழுகிறுன். குன்றெல்லாம் துள்ளி நல்லருவி ஆடும் முருகன்டியார் பக்தி மிகுதியை நோக்குவோம்.

கும்பிடுதவின் பயன் மேலும் மேலும் வழிபடுமின்பமே.

“அனபய பத்திவழி பாடுபெறு முத்தியது”

வாக நிகழ் பக்தசன வாரக்காரன் என்கிறார் திருவேலைக்காரன் வகுப்பு ஆரம்பத்திலே அருணகிரிநாதர். (பய பக்தி யுடன் அமைந்த வழிபாடே மோட்சம் என்று நினைக்கின்ற அடியாரிடம் எல்லை இல்லாத அங்கு பாராட்டுபவன்) பக்தர்களைப் பார்த்து “மோட்ச வீடு வேண்டுமா?” என்கிறுன். “வேண்டாம். வேண்டவே வேண்டாம்” என்கிறார்கள் அவர்கள். “முருகா உன்னைக் கும்பிடும் இன் பத்தி ஆலம் மோட்ச இன்பம் பெரிதல்லவே. ஆகவே இன்னும் இன்னும் கும்பிடச் செய்” என்கிறார்கள் அவர்கள். “கூடு மன்பினிற் கும்பிடலே யன் றி வீடும் வேண்டா விறவின் விளங்கினார்” என்று பெரியபுராணம் அடியார் அன்புத்திரத்தை விளக்குகின்றது. “அன்புடன் தொழும் பொழுது ஏற்படும் உருக்கமும் மனச்சாந்தியும் தரும் பயன் மோட்சத்திலும் பண்மடங்கு சிறந்ததாதவின் மோட்சம் வேண்டாம்; இடையருது உன்னைக் கும்பிடச் செய்”, என்கிறார்கள் பக்தர்கள்.

“துன்னித் துன்னி வழிபடுவதன் பயன்

இன்னு மின்னும் அவையாகுக” என்கிறது பரிபாடல். நன்மை செய்தலுக்குப் பயன் மேலும் மேலும் நன்மை செய்தலே போல கும்பிடுதவின் பயனும் மேலும் மேலும் கும்பிடுதல் தானும்.

திருவிழியால் வினைதீர்க்கும் கருணைப் பெருமான்:

கண்ணால் வரும் அருவியிலே தன்னை ஆடச் செய்யும் அடியாருக்கு அவனும் தன் திருக்கண்ணாலேயே கருணை புரிகிறுன்.

“ஆனவ அழுக்கடையும் ஆவியை விளக்கி அனு

பூதிஅடை வித்ததொரு பார்வைக் காரன்” என்கிறார் அருணகிரியார். உயிரை மூடிய அறியாமையே பெரிய அழுக்காம். அதனால் உயிர் இருளில் முடின்டு இருக்கிறது. விஷமேறியவனுக்கு நல்ல பார்வைக்காரன் தன் கருடபார்வையால் அதனை இறக்கி நீக்குவானுயின் கருணைக் கண் பன்னிரண்டு உடைய முருகனுக்கு அடியவர் உயிர் நோயை நீக்குவது விளையாட்டுத்தானே! அவன் தந்தையும் வைத்தியநாதன் தானே! ஆகவே முருகன் திருவிழிப்பட இருட்படலம் நீங்க ஆன்மாவிலே அனுபுதி என்னும் ஞான இன்ப அனுபவம் ஏற்படுகிறது.

“விழிஅருள் தந்த பொருள் கணவிலும் மறவேன்” என்று அப்பொழுது ஆன்மா நன்றியுடன் கதறுகிறது. முருகன் கருணைத்திருவிழியும் அவனுறையுங் குன்றமும் என்றும் நம்மை நன்றே காக்க!

இந்தியமாவர் சங்கம் செயற்கு - 1968 - 1969

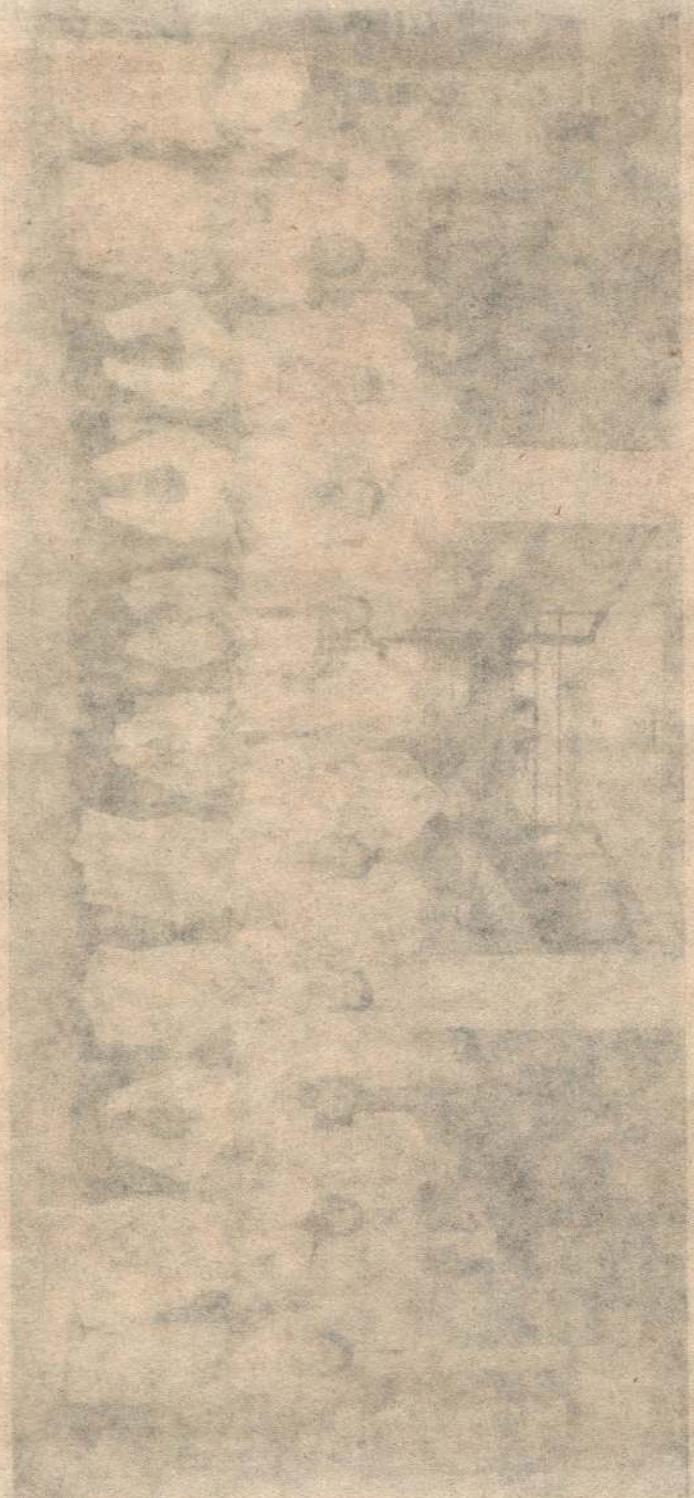
திற்பவர்கள்:- (இடமிருந்து வலம்) திரு. ந. கிளேந்சன், திரு. க. தேவராஜ், திரு. ஆ. மகரீதவன், (நூலாளர்) திரு. க. இஜயபாலன், திரு. செ. கணேசனிங்கம், திரு. ந. சிவப்ரத்தினம், திரு. க. ஸாக்ஷந்திரா, திரு. க. சின்னத்துவர, செல்லி இந்திராணி ந-ராஜர் திரு. க. சின்னத்துவர, செல்லி திருமகன் திருதாவக்கரசு, செல்லி மதேந்திரமணி ஏரம்-1, இருப்பவர்கள்; - (இடமிருந்து வலம்) செல்லி திருமகன் திருதாவக்கரசு, செல்லி மதேந்திரமணி ஏரம்-1, திரு. ச. கத்ரிரவேந்஦ினஸை, திரு. மு. சிவபாதலிருதயர், பெராசிமிர். பெ. கனகசபாதி அவர்கள், பொராசிமிர். E. O. E. பெரோரா அவர்கள், திரு. சே. சே. செல்லுநாயகம் அவர்கள், திரு. த. போகாரன்பன், திரு. இ. நடேந்திரஸ் செல்லி ரதி அறமுகம், செல்லி செல்லுநாயகி சிற்றம்பலம் படத்திற்கு சுமுகமளிக்காதவர்; - செல்லி வைதாசன்

இந்தியாவர் சங்கம் செயற்கு - 1968 - 1969

தின்பவார்கள்:- (இடமிருந்து வலம்) திரு. ந. சிகித்தேஸன், திரு. க. நேதவராஜ், திரு. ஆ. மகரீதவன், (நிரவாணர்) திரு. க. ஜெயபாலன், திரு. செ. கணேசலிங்கம், திரு. ந. சிவலக்ரத்தீவன், திரு. க. பாலேந்திரா, திரு. க. சின்னத்துவர், செல்வி இந்திராணி நடராஜா திரு. க. சின்னத்துவர் (இடமிருந்து வலம்) செல்வி இந்துமகள் இந்துமகள் இரமணி திரு. க. கதிரவேந்திரன், திரு. (மு. சிவபாதவிருதுமார், பொராசிரியர்) பெ. கனசபாபதி அவர்கள், பொராசிரியர். E. O. E. பெரூரா அவர்கள், திரு. சோ. செல்வநாயகம் அவர்கள், திரு. த. மோகாரணபன், திரு. இ. தீரேந்திரன் செல்வி ரதீ ஆறுமக, செல்வி செல்வநாயகி சிற்றம்பலம் படத்திற்கு சம்மதிக்காதவர்:- செல்வி லைதாசன்

Deutsche Universität - 1001 - 1990 - 1930

Die Universität Bonn ist eine der ältesten und größten Universitäten in Deutschland. Sie wurde 1817 gegründet und hat ihren Sitz in Bonn, einer der wichtigsten wissenschaftlichen und kulturellen Zentren des Landes. Die Universität Bonn ist eine der führenden Universitäten in Sachen Medizin, Naturwissenschaften, Sozialwissenschaften und Rechtswissenschaften. Sie verfügt über eine Reihe von renommierten Instituten und Forschungseinheiten, die sich auf verschiedene Disziplinen konzentrieren. Die Universität Bonn ist auch bekannt für ihre herausragenden Lehrprogramme und ihre hervorragende Ausbildung von Studenten. Sie ist eine der wenigen Universitäten in Deutschland, die einen eigenen Campus haben. Der Campus der Universität Bonn ist ein schöner Platz mit vielen Bäumen und Grünanlagen. Die Universität Bonn ist eine wichtige Einrichtung für die Bildung und Entwicklung Deutschlands und wird in Zukunft weiterhin eine wichtige Rolle spielen.

இந்து சமூகத்தில் சாதிசமூக வேறுபாடுகளும் ஏற்றத்தாழ்வுகளும் மலிந் துள்ளன. இவற்றை நீக்குவதற்கு முயன்ற சமூக சீர்திருத்த இயக்கங்கள் இன்று வரையில் வெற்றி பெறவில்லை. பிற சமயத்தவர் இந்து சமயத்தாற் கவரப்பட்டு மதம் மாறினால், இந்து சமூகத்தில் எச் சாதியைச் சேர்ந்தவராக அவரைக் கொள்ள வேண்டும் என்ற பிரச்சினை தோன்றுகிறது. சமயம் மாறுபவர் தம்முடைய சமூகத்திலே தமக்கிருந்த நிலையை இழந்து இந்து சமூகத்திலும் நிலைகொள்ள முடியாவிட்டால் அவருடைய நிலை பரிதாபத்துக்குரிய தன்றே. மதம்மாறுபவர் துறவி யாக விரும்புவதானால், இந்தப் பிரச்சினை இல்லை. ஆனால் மதம்மாறுபவர் எல்லாரும் துறவிகளாக வேண்டும் என்று நாம் எதிர்பார்க்க முடியாது. பிற சமூகத்திலே சமத்துவமாக இருந்தவர் இந்துவாக மதம் மாறித் தாழ்ந்த நிலையில் இருக்க விரும்புவார் என்றும் நாம் எதிர்பார்க்கக்கூடாது.

இந்து சமயத்தவர்களுக்குச் சமய அறிவை ஊட்டக்கூடிய நிறுவனங்கள் சிலவே உள் ஆனால் அவையும் தம்முடைய பணியைச் சீராகச் செய்வதில்லை இந்துக்கள் பலர் 'பரம்பரை' இந்துக்கள் மட்டுமே. பெற்றேர், உறவினர் இந்துக்களாக இருப்பதனாலே, பின்னைகளும், இந்துக்களாக இருக்கிறார்கள். பிற சமயத்தவர்கள் சமய அறிவைப் பரப்புவதற்குப் பல முயற்சிகள் செய்கிறார்கள். சமய அறிவைப் பரப்பினால், மக்கள் யாவரும் சமயத்தின்படி ஒழுகுவர் என முடிவுகட்டிவிடக்கூடாது. அப்படி நடவாது என்பது பிற சமயத்தினர் முயற்சிகளிலிருந்து தெரியவருகிறது. சமய நம்பிக்கையை உள்ளத்தில் வேறுன்றச் செய்வதற்காகப் பிற சமயத்தினர் செய்யும் முயற்சி ஒருவித சமய இன உணர்ச்சியைத் தோற்றுவிக்கிறது. ஒரு சமயத்தைச் சேர்ந்தோர் ஏனைய சமயத்தைச் சேர்ந்தோரிடமிருந்து தம் சமயத்தினரைத் தனிப்பட்ட இனமாகப் பிரித்தெடுத்துத் தம் இனத்தவரின் நலத்தை மட்டும் நாடும் முயற்சி காணப்படுகிறது. தம் இனத்தவருக்கு நன்மை பயக்கக்கூடுமாயின் தீமையும் நன்மையாக மாறுகிறது. தம் சமயத்தவருக்குத் தீமையும் பிற சமயத்தவருக்கு நன்மையும் பயக்கக்கூடிய தலை காரியமும் தீயகாரியமாகக் கொள்ளப்படுகிறது. இந்த மனப்போக்கு இந்துசமயத்திலே குறைந்த அளவினது. இந்த மனப்போக்கு இருப்பது விரும்பத்தக்கதல்ல ஆனால் ஏனைய சமயத்தவர் சமய இன உணர்ச்சியைப் பயன்படுத்தி நன்மையடைவதைக் காணும்போது இந்துக்களுக்கும் 'சபலம்' ஏற்படுகிறது.

இந்துசமயம் இன்றுள்ள நிலையிலே இந்துக்களுக்கு முன்று வழிகள் காணப்படுகின்றன. முதலாவது வழி இருந்ததுபோல இருந்துவருவது. சூழ்நிலையை தோக்க மறுப்பது. எமக்கு முன்பு இருந்தவர்கள் இந்து சமயத்தை எவ்வாறு பேணி வந்தார்களோ, அவ்வாறே அதைப் பேணி வருவது இரண்டாவது வழி, பிற சமயங்களோடு ஒப்பிடும்போது இந்து சமயத்திலே 'குறைகள்' காணப்பட்டால், அவையாவற்றையும் களைவது பிற

சமயங்களைப் பின்பற்றிக் ‘குறைகளை’ நிவர்த்தி செய்வது. முன்றுவது வழி. இந்துசமயத்தின் தனிச்சிறப்பைப் பேணுவது ‘குறைகள்’ என்று இன்று தோன்றுவனவற்றையே ‘சிறப்பு’க்களாக மாற்றுவது. காலப்போக்கிலே இந்து மதத்திலே மாற்றங்கள் ஏற்பட்டு வந்தவற்றை அனுசரித்து அதே முறையில் மாற்றத்தைப் புகுத்துவது. இந்துசமயத்தின் தனித்துவத்தைப் பேணுவது. பிற சமயங்களுக்கும் வழிகாட்டியாக விளங்குவது. முன்றுவது வழியே மிகக் சிறந்ததாகத் தெரியவருகிறது.

இலக்கியம் காலத்தின் கண்ணடியாதவினால், இக்காலத்தில் எழும் நூல்களிலே சமயத்தின் இடம் எதுவென நோக்க வேண்டும். இந்துசமய சம்பந்தமான பொருள்களைப் பற்றிப் பல நூல்கள் ஆராய்ச்சிகள் வெளிவருகின்றன. பழைய சமய நூல்களை மூலாதாரமாகக் கொண்டு பழையகால அரசியல்நிலை, சமூகநிலை, பொருளியல்நிலையென்பன ஆராயப்படுகின்றன. இலக்கியம் சூழ்நிலையைப் பிரதிபலிப்பதனால், சமய இலக்கியச் சான்றுகள் கொண்டு அவை எழுந்தகாலச் சூழ்நிலையைக் கண்டுபிடிக்கும் முயற்சி காணப்படுகிறது. சமய இலக்கியக் கருத்துக்களைக் கொண்டு அவற்றை வெளியிட்ட புலவனுடைய உள்ளத்தை ஆராயும் முயற்சியும் காணப்படுகிறது. இத்தகைய சமய சம்பந்தமான நூல்களுள் ஒரு சிறு பகுதியே சமயக்கட்டுரைகளாகவும் சமயநூல்களாகவும் கொள்ளப்படுகின்றன. சமயக் கட்டுரைகள் முதலியனவற்றைப் பிரித்தெடுப்பதற்குப் பயன்படுத்தப்படும் அளவு கோல் என்ன என்று நோக்க வேண்டும். சமயத்தைப் பற்றிச் சமய நம்பிக்கையோடு எழுதப்படுவன அல்லது சமயத்தைப்பற்றிச் சமயக்கொள்கை களிலே அவநம்பிக்கை புலப்படாதவாறு எழுதப்படுவன சமயவிளக்கத்தையே நோக்கமாகக் கொண்டிருந்தால் அவை சமயக் கட்டுரைகள் முதலியன வாக ஆகின்றன. இந்துசமய சம்பந்தமான பொருள்களைப் பற்றிய கட்டுரை முதலியனவற்றுட் சில, சமய நம்பிக்கையுடையோர் மனதைப் புண்படுத்துவன வாகவும் காணப்படுகின்றன. மேலை நாடுகளிலும் இத்தகைய நூல்கள் எழுந்துள்ளன. நம்மவர்களுட் சிலர் அவற்றைத் தழுவிக் கிறீத்தவ சமயத்துக்கு அங்கு கூறிய குறைபாடுகளை ஏற்ற இடங்களிலே இந்து சமயத்துக்குப் புகுத்தி நூல்கள் எழுதிவருகின்றனர்.

அறிவியலின் தாக்கம் பல சமயங்களையும் பாதிக்கிறது. ஆனால் அது இந்து சமயத்தைத் தீவிரமாகப் பாதிக்கிறது. இந்து சமயத்திலே சமயத்தைப் பாதுகாக்கவல்ல நிறுவனங்களின்மையாலும் உள்ள நிறுவனங்களும் தம பணியை வேண்டிய அளவு ஆற்றுமையாலும் இந்துசமயத்தைப்பற்றி எதுவும் எழுதலாம் அல்லது எதுவும் கூறலாம் என்ற நிலையிருந்து வருகிறது. இந்து சமயத்தில் நம்பிக்கையுடையோர் மனம் புண்படுகிறதென்று யாரும் கவலைப்படுவதாகத் தெரியவில்லை. இற்றைக்குச் சிறிது முன்புவரை கிறீத்துவமதி போதகர் இந்துமதத்தைத் தாக்கிவந்தனர். இன்று இது தாக்கம் சைவ

சமயத்தவர் கவலைப்படுமளவிற்கு இல்லை. தமிழ்நாட்டிலே இந்துக்களிட மிருந்து தோன்றிய தாக்கங்களைப் பற்றியே தமிழ்நாட்டு இந்துசமயத்தவர் பெரும்பாலும் கவலைகொள்கின்றனர். தமிழ்நாட்டிலே தோன்றிய பகுத் தறிவு இயக்கம் சமய நம்பிக்கைகள் பலவற்றை என்னி நகையாடியது தனித் தமிழியக்கம் சுயமரியாதையியக்கம்; திராவிடக்கழகம், திராவிட முன் னேற்றக் கழகம் என்பன ஆரியத்தொடர்பான இந்துசமயக் கூறுகளை இழித்துக் கூற வதில் ஒற்றுமையானவை. தனித் தமிழியக்கத்தைத் தோற்று வித்த மறைமலையடிகள் தமிழின் தொன்மையைக் காட்டிச் சௌவெறை பண்டைத்தமிழர் நெறி என்று வற்புறுத்த முனைந்தபோது இந்து சமயத்தின் வேர்கள் சில அறுந்தன. இந்துசமயத்தின் பல அமிசங்கள் திராவிட முன் னேற்றக் கழகத்தால் ஆரியமாயையுள் அடக்கப்பட்டன. ஆரியர் திராவிடரை அடிமைகொள்வதற்காகவே இந்து சமயக் கருத்துக்கள் சிலவற்றை உருவாக்கினர் என்று அவர் கருதினர். ஆனால் திராவிடமுன் னேற்றக் கழகம் அரசியற்கட்சியாக மாறியதும் இந்தக் கருத்தைப் பிரசாரங்க்கைய் வதை நிறுத்திவிட்டது. திராவிடக்கழகமே மிகவும் தீவிரமான சமய எதிர்ப் புக் கொள்கைகளைக் கொண்டது உலகாயத்தின் மறுபிறப்பான பொருள் முதல்வாதம் பொதுவுடமையியக்கத்தால் வலுப்பெற்றது. இறைவனரூளாலே வெளிப்பட்டனவாக நம் பப்பட்டு வந்த சமயக்கருத்துக்கள் பல பொருளியல், மானிடவியல், சமூகவியற் காரணங்களாலே உருப்பெற்றன. என இந்த இயக்கத்தினர் காட்ட முயன்றனர். சமயப் பெரியார்களின் தனிப்பட்ட வாழ்க்கையிலேயே காணப்பட்ட குறைகளையும் பலவீனங்களையும் கூட்டிக்காட்டி அவர்கள் வெளியிட்ட கருத்துக்களையும் அவர்கள் பெற்ற அனுபவங்களையும் செல்லாக்காசாக்கும் முயற்சியும் நடைபெற்றுவருகிறது.

இத்தகைய பலமுனைத் தாக்குதல்களையும் இந்து சமயம் சமாளித்துவருகிறது. சமய நம்பிக்கையுடையோர் சமய உணர்ச்சியை நிலைபெறச் செய்யப் பல வழிகளிலே முயல்கின்றனர். பழைய கோவில்களைத் திருத் தியும் புதிய கோயில்களைக் கட்டியும் வழி பாட்டுக்கு வேண்டிய ஒழுங்குகள் செய்தும் கூட்டுப்பிரார்த்தனைகள் விழாக்கள் முதலியவற்றை நிகழ்வித்தும் சமய உபாசனைகள் ஆற்றியும் ஆற்று வித்தும் சமயக் கட்டுரைகள், நூல்கள் ஆக்கியும் வெளியிட்டும் பணியாற்றுகின்றனர். ஆனால்கருத்துலகிலே ஏற்படும் நாக்குதல்களைச் சமாளிக்க இவை போதியனவல்ல. பலமுனைத் தாக்குதல்களும் காலப்போக்கில் வலு விழந்துவிடும் என்று நினைப்பதற்கில்லை இந்துக்களின் எதிர்கால சந்ததிகள் சமய நம்பிக்கையோடு கருத்து மோதல்களை எதிர்த்து நிற்பார்கள் என்று நிச்சயமாகக் கூறமுடியாது. அறிவியல் நோக்கின் செல்வாக்கு வளர்ந்து செல்லுமாற்றை தோக்கும்போது, சமய நம்பிக்கை தகர்ந்துவிடக்கூடும் போலப் பலருக்குத் தோற்றுகிறது.

இன்றுள்ள நெருக்கடிக்குக் காரணத்தைச் சுருக்கமாகக் கூறுவதானால் அறிவியல் நோக்கிலே சமயக் கருத்துக்களை நோக்குவதே அது என்னாம். சமய நம்பிக்கையுடையோருள் ஒரு சாரார் சமயக் கருத்துக்களை அறிவியல் நோக்கிலே காண்பதை எதிர்க்கின்றனர். சமயம் வேறு, அறிவியல் வேறு என அவர் வாதிப்பர். அறிவியல் நோக்கு சமய ஆராய்ச்சிக்கு உதவாது என்பது அவர் கூற்று. அறிவியலையும் சமயத்தையும் வேறு வேறு வைத் திருக்கவேண்டும் என்ற வாதம் ஏற்கக்கூடியதாக இல்லை. அறிவியலும் சமயமும் உண்மையை அறிவதற்கு வெவ்வேறு வழிகள் என்று கொண்டால், அறிவியலுக்கும் சமயத்துக்கும் முரண்பாடு இருப்பதாகக் கூறமுடியாது. அறிவியலுக்கும் சமயத்துக்கும் அமைதிகாண்பதே காலத்துக்கேற்ற மார்க்கமாகும்.

இவ்வாறு அமைதி காணவேண்டுமானால், அறிவியல் இந்து சமயத்தில் எத்தகைய பாதிப்பை ஏற்படுத்துகின்றதென முதலில் அறிந்துகொள்ள வேண்டும். இந்து சமயத்தின் சில உட்பிரிவுகளிலே இதிகாச புராணக் கதைகள் இறைவனுடைய பெருமையை உணர்த்துவனவாக முக்கியத்துவம் பெறுகின்றன. இதிகாச புராணக்கதைகள் பொதுமக்களைக் கவர்வதற் காகவே பயன்படுத்தப்பட்டன முற்காலத்திலேயே இதிகாச புராணக் கதைகள் அறிஞர் யாவருக்கும் ஏற்றநாக அமையவில்லை. அதனாலே அக் கதைகளுக்கு உட்பொருள் கண்டுபிடித்து அறிஞர் அவற்றையே போற்றி வந்தனர். இக்காலத்திலும் அக் கதைகள் இழித்துக் கூறப்படுகின்றன. உட்பொருள் கண்டுபிடிப்பதென்பது ஒருவகைச் சமாதானம் காணுதலேயாகும் இக்காலத்திலும் அம் முயற்சி தொடர்லாம். இறைவனும் சமயப்பெரியாரும் செய்த அற்புதங்கள், சமயப் பெரியாரின் அமானுஷ்யத்தன்மைகள் என்பன எல்லாச் சமயங்களிலும் இடம்பெறுகின்றன. இவையெல்லாம் பொது மக்களைச் சமய ஈடுபாடுகொள்ளச் செய்வதற்காகக் கூறப்பட்டு வருவன வாம். பொதுமக்கள் சமய ஈடுபாடுகொள்வதற்கு வேறுவழிகள் கையாள் வதுபற்றிச் சிந்திக்கவேண்டும் பொதுவாக நோக்கும்போது. அறிவியல் நோக்கு சமயக் கருத்துக்களின் தோற்றம் அல்லது வெளிப்பாட்டுக்கு விளக்கங்கள் தருகிறது. சமயக் கருத்துக்களென் நம்பப்படுவைகள் சில மூடநம்பிக்கைகளெனப் புலனுகின்றன. சமயம் நம்பிக்கையை அடிப்படையாகக் கொண்டது. முந்தியகாலச் சமய நம்பிக்கையில் ஒரு பகுதி மூட நம்பிக்கைகளென்று ஏற்றால், சமயமே பொய்ச் சமயம் என்ற நிலை தோன்றிவிடுமென்ற அச்சம் சமய நம்பிக்கையுடையோரிடையே காணப்படுகிறது. சமயக் கருத்துக்கள் இறைவனருளிலேயே தோன்றியவையென்ற கருத்தை விட்டு, பொருளியல், சமூகவியல், உளவியற் காரணங்களினாலே தோன்றின என்ற கருத்தை ஏற்றால், சமயக் கருத்துக்கள் எக்காலத்துக்கும் பொது வான் உண்மையென்ற நிலையும் உய்தியடைய ஒரு மார்க்கத்தைக் காட்டுவனவென்ற நிலையும் ஆட்டங்காணத் தொடர்விடுமென்ற அச்சம் காணப்பிடி. த. 7

படுகிறது. மடாதிபதிகளும் மத குருமார்களும் ஒழுகுமாற்றைக் கண்டித்தால், நாத்திகம் ஒங்கிலிடுமென்று ஆத்திகர் வெருஞ்சின்றனர்.

ஆனால் அச்சம் தேவையற்றுபோலக் காணப்படுகிறது. சமயம் வாழ்க்கைக்கு அவசியமானது என்று கூறும்போது சமயம் என்ற பெயரில் வழங்கி வரும் எல்லாம் வாழ்க்கைக்கு அவசியம் என்று கூறினிட முடியாது. சமயம் வாழ்க்கைக்கு மேம்படுத்துவதனால், அது வாழ்க்கைக்கு அவசியமானதெனப் படுகிறது. சமயத்தின் எந்த அமிசம் வாழ்க்கையை மேம்படுத்துகிறதென்று ஆராய்ந்தால், சமயக்கருத்துக்கள் தோற்றம்பெற்ற அல்லது வெளிப்பட்ட கதைகள்தாம், வாழ்க்கையை மேம்படுத்துகின்றன என்ற முடிவுக்கு ஒரு வரும் வரமாட்டார். அறிவியற் கருத்துக்கள் தோற்றம்பெற்ற அல்லது வெளிப்பட்ட கதைகளைக்கொண்டு அவற்றின் உண்மை பொய்யை எப்படித் தீர்மானிப்பதில்லையோ, அதேபோலச் சமயக் கருத்துக்கள் தோற்றம்பெற்ற அல்லது வெளிப்பட்ட கதைகளைக்கொண்டு அவற்றின் உண்மை பொய்யைத் தீர்மானிக்கக்கூடாது. சமயநூல்கள், சமயத் தத்துவங்கள், கோவில்கள் மத குருமார் சேவை என்பன சமயத்தின் அமிசங்களுட் சில. ஆனால் தனி மனித வாழ்க்கையை மேம்படச்செய்யும் சமய உணர்ச்சியே சமயத்தின் அத்திவாரமான அமிசமாகும். சமய உணர்ச்சியைத் தோற்றுவிப்பதற்கும் காப்பாற்றுவதற்குமாகவே சமயத்தின் ஏனைய அமிசங்கள் போற்றப்படுகின்றன வாழ்வைப் பயபக்தியோடு நோக்குவதே எல்லாச் சமயங்களுக்கும் பொதுவான சமய உணர்ச்சியென்னாம். சமய உணர்ச்சியால் நன்மைகள் ஏற்படுகின்றன என்பது உலக அனுபவத்திலிருந்து புலப்படுகிறது எனவே சமய உணர்ச்சியை விட்டுக்கொடுக்கக் கூடாது. அதைப் பாதிக்காதமுறையில் சமயத்தின் ஏனைய அமிசங்களிலே சில மாற்றங்களைப் புத்துவதனாலே தீமை ஒன்றும் ஏற்படாது.

சமயங்களுக்கும் வரலாறு உண்டு. சமயங்கள் பண்டைக்கால இடைக்காலச் சமூக அமைப்புக்களோடு பின்னிப்பினைந்து காணப்படுகிறது. இறைவனருளினாலே இயற்கைக்கு அப்பாற்பட்ட முறையிலே தோன்றின என்று நம்பப்படும் சமயக் கருத்துக்கள் தாழும் வெவ்வேறு காலத்திலே தோன்றின எனவே இங்கும் வளர்ச்சி, மாற்றம் என்பனவற்றை அவதானிக்கலாம். இந்து சமயம் தவிர்ந்த ஏனைய முக்கிய சமயங்கள் ஒவ்வொரு பெரியாரைத் தமது ஆரம்பகர்த்தாக்களாகக் கொண்டன. அப்பெரியார்களுள் ஒவ்வொருவர் போதனையையும் காலத்தக்கேற்ற கருத்து மாற்றங்களையும் இணைப்பது வில்லங்கமாக இருக்கலாம். ஆனால் இந்துசமயம் அந்த நிலையில் இல்லை. இந்து சமயம் காலத்துக்கேற்ற மாற்றங்களை அனுசரித்துவந்துள்ளது. இது இந்துமதத்தின் தனிச்சிறப்பாகும். வேதகாலத்திலே இந்து சமயத்திலே உயிர்ப்பவியோடு கூடிய வேள்வி நடைபெற்றது பின்பு சமண பௌத்த சமயங்களின் செல்வாக்கு மிக்கிருந்த காலத்திலே உயிர்ப்பவி நிற்பாட்டப்

பட்டது. பின்பு வேள்வியும் அருகிப் பூசை முக்கியத்துவம் பெற்றது. இந்து சமயம் தனது முதனாலாக இன்றும் கொள்ளும் வேதம் குறிப்பிடும் வேள்வி உருமாறி அருகியபோதிலும், இந்துமதத்தின் நிலையும் வளர்ச்சியும் பாதிக்கப் படவில்லை.

இந்து சமயம் முழுவதையும் எடுத்துவிளக்கும் தத்துவமுறையாக இன்றும் எதையும் கூறமுடியாது. பெளத்தமதம் தர்க்கமுறையில் நன்கு வகுக்கப் பட்ட தத்துவமுறையுடையதாக இந்துசமயத்தைத் தாக்கிவந்ததால் இந்து சமயத்தை அதேமுறையில் விளக்குவதற்காகக் குமாரிலபட்டார், பிரபாகரர் என்போர் பூர்வ மீமாம்சையென்ற தத்துவமுறையை உருவாக்கினர். இவர்களுடைய முயற்சி முழுப்பயன் அளிக்கவில்லை. அதனாலே சங்கரர் அத்துவித வேதாந்தத்தை எழுதினார். அத்துவிதம் பெளத்த சமயக் கருத்துக்கள் சிலவற் றுக்கும் இந்துசமயக் கொள்கைகளுக்கும் அமைதி காணுகிறது. பெளத்த சமயத்தை எதிர்த்து நிற்கவும் வெல்லவும்வல்ல சமயமாக இந்துசமயம் மாறு கிறது. அதனைப்போன்று இக்காலத்துக்கேற்ற விளக்கம் ஒன்றுதான் இந்து சமயத்துக்குத் தேவைப்படுகிறது அத்துவிதம் இந்துக்கள் எல்லோருக்கும் உடன் பாடாக அமையவில்லை. வேதாந்தத்தில் நம்பிக்கையுடையோர் எல்லோருக்கும் கூட அத்துவிதம் திருப்தி அளிக்கவில்லை. இராமானுசர் விசிட்டாத்துவிதத்தையும் மாதவர் துவிதத்தையும் பிரசாரங்கள் செய்தனர். ஒவ்வொரு தத்துவ விளக்கத்தையும் இந்துக்களின் ஒவ்வொரு பகுதியினர் ஏற்றனர் இவற்றின் விளைவாக. இந்துமதம் பயன்பெற்றதே தவிர நிலைகூலையவில்லை. எனவே அறிவியல் நோக்கை அனுசரித்து இந்துசமய உணர்ச்சியைப் பேணிப் புதிய தத்துவமுறை எழுந்து இந்துசமயத்துக்குப் புதிய விளக்கந் தரவேண்டும்.

இப்படிக் கூறுவது இந்துசமயத்துக்கு விரோதமான கூற்றாகாது. சைவசித்தாந்தம் தமிழில் எழுந்த வரலாறு இந்தக் கூற்றுக்கு அரண்செய்கிறது. சைவசமய உணர்ச்சியை வெளியிடும் தோத்திரப்பாடல்களே தமிழில் முதன்முதல் எழுந்தன. சைவசமய உணர்ச்சி பெற்ற மக்களின் மனம் பிற சமயத் தத்துவ விளக்கங்களால் அலைப்புண்டது. அதனாலே, மற்றச் சமயத்தவர்களின் வாதங்களை நிராகரிக்கத்தக்க அமைப்புடையதாகச் சைவசித்தாந்தம் ஆக்கப்பட்டது. அவ்வாறு சைவசித்தாந்த முறையை ஆக்குவதற்காகப் பிறசமயத்தத்துவங்கள் விரிவாக ஆராயப்பட்டன. சைவசித்தாந்தத்தின் நோக்கிலே பிற சமயத்தத்துவங்களிலுள்ள குறைகளை நேரே எடுத்துக்காட்டுவதற்காகச் சிவஞானசித்தியாரின் பரபக்கம், சங்கற்ப நிராகரணம் என்பன ஆக்கப்பட்டன. சைவசித்தாந்த நூல்களின் உரைகளிலுள்ள பிறசமய கண்டனங்கள் இந்த உண்மையை இன்னுந் தெளிவாக்குகின்றன. இந்துசமயத்திலே குறைகள் கூறப்பட்டால், அந்தக் குறைகளைக் கவனியாமல் விட்டுவிடுவது இந்துசமயத்துக்கு நல்லதல்ல. அந்தக் குறை

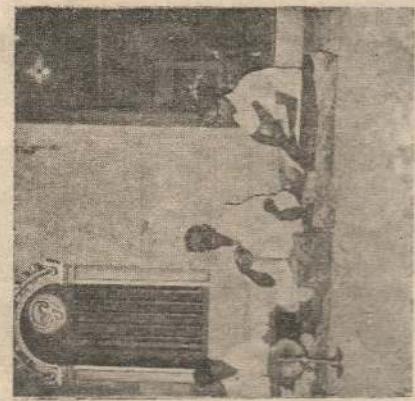
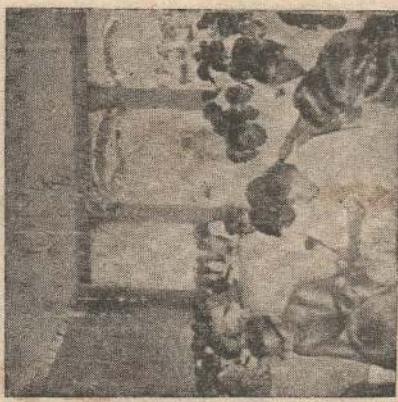
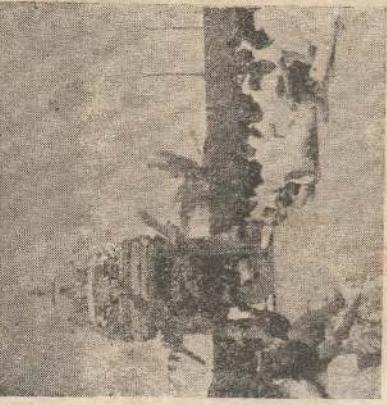
களை ஆராய்ந்து தக்க பரிகாரம் காண்பதே இந்துசமயத்துக்கு நல்லதாகும். சென்ற நூற்றுண்டு நீகழ்ச்சியொன்றும் இந்தக் கருத்துக்குச் சான்றூக அமைகிறது. சைவமக்கள் மத்தியிலே கிறீத்தவ சமயம் வலுப்பெற்று வந்தபோது, ஆறுமுகநாவலர் கிறீத்தவ நூல்களையும் கிறீத்தவ நடைமுறைகளையும் நன்கு அறிந்து சைவசமயத்தின் சார்பாகப் பயன்படுத்தியதனுலேயே அவர் சமயத்தின் பாதுகாவலராக விளங்கமுடிந்தது.

எனவே, இந்துசமயத்தை விளக்குவதற்கு அறிவியல் நெறிக்காலத்துக்கேற்ற தத்துவமுறை வேண்டும். இந்துசமயத்தில் எவ்வெவ் அமிசங்கள் கண்டிக்கப்படுகின்றன என ஆராயவேண்டும். நியாயமான கண்டனங்கள் இருந்தால், அவை ஏற்கப்படவேண்டும். நியாயமற்ற முறையிலான கண்டனங்களுக்குப் பதில்கள் வகுக்கப்படவேண்டும் புதிய தத்துவமுறை இந்துக்கள் எல்லாருக்கும் உடன்பாடாக இருக்கவேண்டும் என்ற அவசிய மில்லை. இந்துசமய வரலாற்றிலே ஒரே தத்துவமுறை இந்துக்கள் அனைவருக்கும் உடன்பாடாக என்றும் இருந்ததில்லை. அறிவுவளர்ச்சியிலே பல்வேறு படிகளிலுள்ளவர்களும் ஏற்கத்தக்கதாக வேற்றுமையில் ஒற்றுமைகாண்பது இந்து சமயமாகும். இந்துசமயம் புதிய முறைகளை ஏற்கும் போது பழையமுறைகளை ஒதுக்கிவிடுவதில்லை; கண்டிப்பதில்லை. பழைய முறைகளைத் தொடர்ந்து நம்பிவரலாம். எவர் மனமும் புண்பட இடமில்லை. எனவே, அறிவியல் நோக்குடையவர்களும் அமைதி காணத்தக்க வகையிலே, இந்துசமயத்துக்குப் புதிய தத்துவ விளக்கம் ஒன்று வேண்டும்.

வையில் கதிர்வடி வேலோனை வாழ்த்தி வறிஞர்க்கென்றும் நொய்யில் பிளவள் வேனும் பகிரமிண்கள் நுங்கட்கிங்ஙன் வெய்யிற் கொதுங்க உதவா உடம்பின் வெறுநிழல்போல் கையில் பொருளும் உதவாது காணும் கடைவழிக்கே.

பால்ளன் பதுமொழி பஞ்சென் பதுபதம் பாவையர்கண் சேல்ளன்ப தாகத் திரிகின்ற நீசெந்தி லோன்திருக்கை வேல்ளன் கிலைகொற் றமயூரம் என்கிலை வெட்சித்தண்டைக் கால்ளன் கிலையன மேளங்கு னேமுத்தி காண்பதுவே.

குத்து விட்ட நினைவிக்கு நிற் அனித்த விரேவுப்பு.

1. 2. 3. 4. 5. 6. 7. 8. 9. 10. 11. 12. 13. 14. 15. 16. 17. 18. 19. 20. 21. 22. 23. 24. 25. 26. 27. 28. 29. 30. 31. 32. 33. 34. 35. 36. 37. 38. 39. 40. 41. 42. 43. 44. 45. 46. 47. 48. 49. 50. 51. 52. 53. 54. 55. 56. 57. 58. 59. 60. 61. 62. 63. 64. 65. 66. 67. 68. 69. 70. 71. 72. 73. 74. 75. 76. 77. 78. 79. 80. 81. 82. 83. 84. 85. 86. 87. 88. 89. 90. 91. 92. 93. 94. 95. 96. 97. 98. 99. 100.

கல்வியும் மனித வாழ்வும்

கல்வித்துறை — ந. கடராசா —

பிறவிகள் யாவற்றுள்ளும் கற்கும் வண்மை மனிதப்பிறவிக்குத்தான் உண்டு. இதனால் போலும் 'கல்வி கரையில் கற்பவர் நாள்சில்' என்று கல்வியுடன் மனிதரை மட்டுமே ஆன்றேர் தொடர்புபடுத்தியுள்ளனர். இருந்தும் மனிதன் தனது வாழ்நாள் முழுவதுமே படித்துக்கொண்டு இருப்பது மில்லை. குறுகிய காலத்துள் வாழ்ந்து மறைந்தாலும் சிறந்த பிறவி மனிதப்பிறவி. ஆனால் கற்றதன் பயனென்று வாழ்வாங்கு வாழாவிட்டால் அதுதான் கடையாய பிறவி.

"கல்வியோ கரையற்றது கற்பவரோ சில்வாழ்நாட் பல்பிணிச் சிற்றறிவின் மாந்தர்; ஆதலின் கற்கப்படு நூல்களிலையெனவும், அவற்றைக் கற்குமாறு இதுவெனவும், கற்றதனுலெய்தும் பயனிதுவெனவும் வல்லார் வாய்க்கேட்டுணர்ந்து கற்றற்குரிய காலத்திற் கற்கப்படுவற்றைக் கற்று நெறி நின்று நல்லெய்தும் மாந்தரே வாழ்க்கைப் பயனையடைந்தோராவர்" என்று முத்தமிழின் கரைகண்ட விஞ்ஞானக்கிழவன் சுவாமி விபுலாநந்த அடிகளார் கூறிப்போந்தனர்.

கல்வியைப்பற்றியும் அதன் பயன்பற்றியும் தற்காலத்திலே பல அறிஞர் பலவிதமாகவும் கூறுகின்றனர். கற்கப்படுவது கல்வியென்றும், பயிற்சி தான் கல்வியென்றும் கூறுவர். எது எப்படியிருந்தும் கல்வியைப் பெறுதவரை மிகுகம் என்று முதற்காலந் தொடக்கம் கூறுவந்துள்ளனர். கல்லாதவர் இருகண்ணுடையரல்லர்; முகத்திரண்டு புண்ணுடையர் என்றும் கூறி னர்

"கல்லா வொருவன் குலநலம் பேசுதல்
நெல்லினுட் பிறந்த பதராகும் மே" என்றனர் அதிவீரராம பாண்டியனர்.

1. பயனுள்ள கல்வி— செந்தமிழ்ச்செல்வி 1934

சிலம்பு-12, பக்கம்-410

—வித்தியாசமாசாரப்பத்திரிகை

1934 பங்குனி, பக்கம்-195

2 - வெற்றி வேற்கை — அதிவீரராமபாண்டியர்.

பாடல் 36 நீதிகளாஞ்சியம் பக்கம் - 13

“திடமுற வயிரினேடு செல்லுறுங் கல்வி தம்மால்
அடர்தரும் பெருமை யெய்தாராதலால் அக்கண்ணுகித்
தொடர்புறுங் கல்வி” என்று விநாயக புராணம் கூறிற்று.

எழு பிறப்புக்கும் தொடர்ந்து வரும் கல்வியினை எத்தனைபேர் இவ்வுலகில் யென்படுத்துகின்றார்கள். கற்றதன்படி எத்தனைபேர் நிற கிண்றனர். அருமந்து கல்வியைக் கற்று எத்தனையோ மனிதர் பணம் சம்பாதித்து மிருகம்போல வாழ்க்கை நடத்துகின்றனர். பணத்துக்கு அடிமைப்பட்டுப் படிப்பினை அதற்காகவே அடிப்படுத்திப் பகுத்தறிவற்ற மந்தைகள்போல், வாழ்ந்து இறந்துவிடுகின்றார்கள் பலபேர். இருந்தார், வாழ்ந்தார், இறந்தாரென்று சிலகாலம் சிலர் கூறுவர். கற்ற கல்வியைக்கொண்டு பிறநூக்கும், தனது உயிருக்கும் என்ன நன்மையைச் செய்தனர். உண்டு, உறங்கி வாழும் மிருகங்கள் போலத் தமது வாழ்நாளை அமைத்துக் கொண்ட மாந்தர் எத்தனையாயிரம் பேரினை நாம் காண்கின்றோம்.

உலகம் நிலையற்றது என்று அறிஞர் கூறுவர் உடலும் அப்படியே தான். எவ்வேதந்த இந்த உடலத்துக்கு நாமெல்லாம் உரிமை கொண்டாடுகிறோம். கல்வியை விற்றுவந்த ஊதியத்தை உடலிற் கொட்டி அதனை வளர்த்து மகிழ்கின்றோம். உடலினைப் பாதுகாத்தற்காகத் தினம் தினம் கவலைப்பட்டுச் சதா மரணமடைந்து பிறக்கிறோம். பாதுகாத்துக்கொண்டு வாழ்கிறோம் பின்னர் ஒருநாள் மடிகின்றோம். என்ன அறியாமை! இதற்காகவா நாம் பிறவியினை ஏடுத்தோம்? இதற்காகவா நாம் கல்வி கற்றோம்? இதனை எத்தனை மனிதர் சிந்தித்துப் பார்த்தனர். கற்றவரில் எத்தனை உள்ளம் இதனை நினைவு கூர்ந்தது. மனிதப் பிறவியை மாயப் பிறவிதான்.

நமது வாழ்க்கைக்கும் பிறரது வாழ்க்கைக்கும் பயனுள்ளதா கவே நமது கல்வி அமைய வேண்டும். “கல்வி கற்பதன் நோக்கமே வாழ்க்கைக்கு உதவி புரிவதாயிருக்க வேண்டும் சஞ்சமுகத்துக்கு வேண்டிய சேவை களைப் புரிந்து கொண்டிருக்க வேண்டுமென்பதே கல்வியின் நோக்கமாகும்” என்று ஓரறிஞர் கூறிப்போந்தார். “வாழ்க்கைப் போரில் முன்னணியிலிருந்து வெற்றிபெறப் பொருதற்குத் துணைபுரியாத கல்வியும், ஒருவனது ஒழுக்கத்தைப் பண்படுத்திச் சீரியதாக்காத கல்வியும், பொது மக்களது நலத்திற்காகத் தன்னலத்தைப் பலியிடும் தியாக புத்தியை ஏற்படுத்தாத கல்வியும் கல்வியெனும் பெயர்க்குரியவாகுமா”? என இந்தியரான ஒளி சுவாமி விவேகானந்தர் கூறியிருக்கிறார். ஆகவே கல்வியின் நோக்கம் வயிறுவர்த்துக் கொண்டு மிருக வாழ்ந்து மடிவதல்.

1 - வினாயக புராணம் — கச்சியப்ப முனிவர்.

— பாசனாகாண்டம். அரசியற்கைப் படலம் பாடல் 47

2- ‘கல்வியின் இலட்சியம்’- ஆணந்தபோதினி. சக்வர வருடம் ஆவணி மாதம் 1, பக்கம் 84

பொதுத்தொண்டு செய்து வாழவேண்டும் இதுதான் கற்றவர் பண்டு. பொதுத்தொண்டு என்று கூறினால் புகழடைய வேண்டுமென்பது பொருள்ள பயன்கருதாச் செய்கைதான் உண்மைத்தொண்டு. இதனைத்தான் இந்திய தத்துவ இலக்கியமான பகவத்கீதையும் கூறுகின்றது. 'எப்போதும் பற்றற்றுப் பண்புடன் பெருவினையாற்றுக். ஏனென்றால் பற்றற்றுத் தொழில் புரியும் புருஷனே பெருநிலையைப் பெறுகிறோன்' ¹ என்று பகவத்கீதையில் கண்ணன் கூறுகின்றனன். ஆகவே நமதுசொந்த நலன்கருதி எந்தத் தொண்டும் செய்தல் கூடாது. இதனால் கற்றவர் எச்செயலும் பொதுச் செயலெனச் செய்வர்.

இக்காலத்திற் பலர் வாழ்க்கையின் உண்மையான தத்துவத்தை உணர்ந்து கொள்ளவில்லை. வாழ்க்கை பாலைவனம், கல்லும் முள்ளும் நிறைந்த கானம் என்றெல்லாம் கூறுவது எவ்வளவு கோழைத்தனமான பேச்சு எப்பதை அவர்கள் கருதுவதில்லை. இல்வாழ்க்கை புறவுவகினில் அப்படியிருக்கலாம். ஆனால் வாழ்க்கை அப்படியிராது. வாழ்வின் உண்மைத்தத்துவத்தை உணர்ந்துவிட்டால் உலகவாழ்க்கைதான் சிறந்தது என்ற முடிபும் பெறப்படும். வாழ்க்கையில் வெறுப்பினை வரவழைத்துப் பலகோலங்கள் போட்டுக்கொண்டு திரிவோர் தாங்கள் விட்ட சிறு தவறுதல்களே வாழ்க்கையென்றும், இனிமேல் வாழமுடியாதென்றும் முடிவுகட்டி விடுகின்றனர். பின்னர் உலகிற்குப் பாரமாகி இறக்கின்றனர்.

அப்படியென்றால் பிறந்தன் நோக்கந்தான் என்ன? கற்றதன் முடிவு தாணென்னவென்பர். உலகப்பிறப்பில் மனிதப்பிறவி சிறந்தது. அதிலும் குறைவில்லாத மனிதப்பிறவி கடவுள் அளவு சிறந்தது. காலோன்று இல்லாத ஒருவரை ஒருகணம் நின்றுபார்த்தால், ஒரு குருடனை ஒரு நிமிடம் உற்றுநோக்கினால், வாதையால் உபாதைப்படுவரைக் கண்ணுற்றால், உணவின்றியலை வகர நோக்கி நின்றால் நமக்கு அழுகையே வந்துவிடும். காரணம், மனிதனுக்கு மிருகங்களைவிட மற்றவரது நிலையையுணர்ந்து கொள்ளக்கூடிய சக்தியைக் கடவுள் கொடுத்துள்ளான். எதற்காக இவையெனச் சற்றுவது இம்மாந்தர் சிந்தித்துப் பார்த்ததல்லை. குறைவில்லாத மனிதப்பிறவியை எடுத்துவிட்டால், உலகில் நன்மை செய்தவர்தாமே என்ற எண்ணத்துடன் சிலர் வாழ்கின்றனர். என்னபயன்? ஊனக்கால் உடைய ஒருவன், தனதுகால் அழுகுபெற்றுவிட்டால் இந்த உலகத்தையே தருவேன் என்றுகூடக் கூறுவான். பாருங்கள் எவ்வளவு அருமையாக, ஆவலாகக் கற்பனை செய்கின்றான் இந்த அபலை ஆனால் நல்லுடல் எடுத்தோர் இதனைச் சிந்திப்பதில்லை. இந்த இடத்திலே குருடனுக்கும், முடவனுக்கும்

1- பகவத்கீதை - கர்மயோகம் 19ஆம் பாடன். சவாமிகித்பவானந்தரின் வியாக்கியானம் - பக்கம் - 204.

நல்லமகனுக்கும் வித்தியாசம் ஏது? மாந்தரிதனைச் சிந்தித்தனரா? உள்ளாந் தான் இளகினரா? எதற்காக இவர்கள் கற்றனரோ என்று எண்ணத் தோன்றுகிறது. படித்துப் பண்த்தைச் சேகரித்துச் சுகமாக உடலை வைத் துக்கொண்டு மற்றவருக்கு உதவாதவிதமாக, வினே மிருகத்தனமாகத் துக்கொண்டு மற்றவருக்கு உதவாதவிதமாக. இதற்காகத்தானு கற்பது? பண்தும் வாழ்க்கையைக் கழித்திருக்கின்றனர். இதற்காகத்தானு கற்பது? பண்துக்காகவே கற்றுமதியும் மாந்தரைப் பார்த்தால் மனம் வேதனைப்படவில் ஶீலயா! ஜேயா! கல்விபடும் கொடுமைதான் என்னே! இதற்காகவா ஏழு பிறப்பிலும் கல்வி நம்மைத் தொடருகிறது. மானிடர், ஒருகணந்தானும் இதனைச் சிந்தித்துப்பார்த்தனரா?

கற்ற கல்வியை எத்தனைபேர் சமுதாயத்துக்குப் பயன்படுத்துகின்றனர்? கயநலமின்றி யார் வாழுகின்றனர்? கற்றவரது வாழ்க்கையின் நோக்கம் இங்கேதான் கவனத்திற்கு வருகின்றது. வாழ்வில் இல்லாதவருக்குத் தொண்டு செய்வதுதான் நல்லுடல், உளம், பணம் உள்ளவரது கடமை. இல்லாவிட்டால் எதுவும் இல்லாதவரைவிட உள்ளோர் இழிந்தவரே. இதனைத் தான் பல அறிஞர்கள் வலியுறுத்திக் கூறியுள்ளனர். உணர்ந்து கடமை செய்யும் மனிதன் சிறந்தவன். அவன்தான் எதனையும் செய்யும் ஆற்றல் படைத்தவன். அவன் கடவுளையும் மிஞ்சியவன். இதனைப் பொதுத்தொண்டு செய்து வாழ்ந்த விபுலாநந்தசவாமிகள் 'மனிதர் கடவுளரைவிடப் பலசாலீகள்' என்று கூறியுள்ளார்கள். எத்தனை படித்தவர் இதனை உணர்ந்தனரோ தெரியாது.

மனிதக் கடமையே வாழ்க்கை. பிறருக்குதவிபுரிவதுதான் சிறந்த வாழ்வு. இதனை உணவு உதவி, பண உதவி, கல்வி உதவி என்றெல்லாம் பாரதியார் கூறியுள்ளனர். இவைகளைச் செய்தால் நன்மை பெறலாம் என்பது அவர் கருத்து. இதனையே சுவாமி விவேகானந்தர் 'நீ கடவுளை அறியவேண்டுமானால் மனிதருக்குச் சேவைசெய்' என்று கூறியுள்ளார். மனிதக் கடமையைக் கற்றபடி செய்தால் பரம்பொருள் நிச்சயம் கிடைக்கும்.

துறவுநிலை எய்தும் நோக்கம், தத்துவ நினைவுகள் என்பவற்றுக்குச் சிலர் ஆட்படுவது வழமை. அதுவும் தேவைதான். ஆனால் அது எல்லோராலும் செய்யமுடியாதது. இல்லாழ்க்கை நிலையிலேயே இருந்துகொண்டு சிறந்த துறவினையும் விடச் சிறந்த வாழ்வு வாழ்முடியும். சிலர் இல்லாழ்க்கையில் இருந்து, இல்லாத பலவற்றைக் கற்பனைசெய்துகொண்டு மனக்கவலை எச்சரூன்றினை விலைக்குவாங்கிக் கஷ்டமுறுகின்றனர். இதனால்,

1 "Men Mightier than the Gods"

இல்வாழ்க்கை துன்பம் நிறைந்தது என்று போலி நியாயம் கூறுகின்றனர். என்ன அறியாமை? ஐந்து விரல்களும் சமமாக இருக்குமா? ஆகவேதான் எமதுகுறை நிறைகளை நாம் பொதுத்தொண்டினிற் சீர்ப்படுத்திக் கொள்ள வேண்டும். அதன்மூலம் புகழ்தேவையில்லை. பிறந்ததன் நோக்கத்தினை கற்றதன் சார்த்தினை நாம் அடையலாம். இரண்டு உடலங்களுக்கு இம் மனிதர் எவ்வளவு போட்டி போட்டுக்கொண்டு உலகில் வாழ்கின்றனர். எப்போது ஒட்டையாகும் இந்தவுடல் என்று கூறமுடியாது. நிலையில்லா வுடலத்தினை வைத்துக்கொண்டு நமக்காக வாழும் வாழ்க்கையும் ஒரு வாழ்க்கையா? வாழ்விற் துணைவியென்பது பாரம் என்று துறவி வெறுக்கிறான். ஆனால் இல்வாழ்வானுக்கு அது சுலபமானது. இதனாற் கற்ற இல்வாழ்வானுக்கு இது மிகவும் சுலபமானது. இரண்டு உயிர், உடல்கள் சேர்ந்து கடமை செய்வதாகவே கருதவேண்டும். அப்படியல்லாது மிருகம்போல வாழ்ந்து இறப்பதாக இருந்தால், இதற்காகக் கண்ணீரினைத் தான் வடித்து நிற்கமுடியும்.

கற்றபின் நிற்க அதற்குத்தக¹ என்றார் வள்ளுவப் பெருந்தகை. அவரே வாலறிவான் நற்றுள் தொழார் எனின் கற்றதலாய பயன்² என்ன? என்று கூறினார் ஆனாலும் வள்ளுவர் தவறுவிடவில்லை

‘பகுத்துண்டு பல்லுயிரோம்புதல் நூலோர்

தொகுத்தவற்றுள் எல்லாம் தலை³’ என்று அறநூல் களையறிந்தோர் கூறியதாகச் சொல்லியுள்ளார். இது துறவிக்குக் கூறியதாக விருப்பினும் இல்வாழ்வானுக்கும் பொருந்தும். இறைவனின் பாதத்தைத் தொழுசால் நல்லெண்ணம் உதிக்கும் என்பது வள்ளுவர் கருத்து. இது, கற்றேருக்குத் தம்மைச் சீர்ப்படுத்தவும். வாழ்க்கையில் சிறப்படையவும் உதவும். நல்லெண்ணம் சிந்தையில் உதித்தால் பிறர்க்கு உதவிசெய்யும் நோக்கமும் தொண்டுசெய்யும் மனப்பாங்கும் நமக்குக் கிடைக்கும். அதன் மூலம் கற்ற கல்வியின் நோக்கத்தினையும் நாம் அடையலாம். இதன்மூலம் நாம் எய்துதற்கரியவாய் பல சிறப்புக்களை இவ்வுலகிலேயே மனத்திற்கண்டு தெளிந்து, தேவருலகினை இப்பிறப்பிலேயேயடைந்து எழுபிறப்பிலும் நன்மையைப் பெறமுடியும் என்பதுறுதி.

1 திருக்குறள் பொருட்பால்; கல்வி 1ஆம் பாடல்.

2 “ அறத்துப்பால், கடவுள் வாழ்த்து 2ஆம் பாடல்.

3 “ ” கொல்வாமை 3ஆம் பாடல்.

விவேகானந்தர் நினைவாலயம்

— ஸ்தபதி. S. K. ஆச்சாரி —

தலைமைச் சிற்பி, சுவாமி விவேகானந்தர் நினைவாலயம்,
கண்ணியாகுமரி.

குமரி அன்னையை தன்னகத்தே கொண்டு முக்கடல்களால் குழப்பட்டு பாரதநாட்டு மக்களையும் மற்றும் வெளிநாட்டு யாத்திரிகர்களையும் கவர்ந் திமுக்கும் வண்ணம் இயற்கை எழிலுடன் விளங்கிக்கொண்டும், சுவாமி விவேகானந்தர் துறவியாக தீர்த்த யாத்திரையை இமயம் முதலாகத் தொடங்கி பாரத நாடுமுழுவதும் பயணஞ்செய்து முடிவில் குமரிமுனை வந்து குமரி அன்னையைத் தரிசித்து அலைபாயும் கடவில் 1600 அடி தூரத்தி விருக்கும் ஸ்ரீபாத பாறையை நீந்தி அடைந்து அந்தப் பாறையில் மூன்று தினங்கள் தியானத்திலாழ்ந்து அன்னையின் திருஅருளைப்பெற்று 1893ஆம் வருடம் அமெரிக்காவில் நடந்த சர்வ சமய மகாநாட்டில் கலந்துகொள்ள விந்து மதத்தின் பிரதிநிதியாக சிகாகோ சென்று, அங்கு நடந்த சமயப் பேரவையில் விந்து மதத்தின் பெருமைகளை சொற்பொழிவுகள் மூலம் பிறநாட்டினரும் உணரச்செய்த மாபெரும் புனித பாரதத்தாயின் தவப் புதல்வருக்கு ஒரு அழியாத நினைவாலயத்தையும் எழுப்பிக்கொண்டு பல நாட்டு பல சமய நெறிகள்கொண்ட மக்களையும் கவர்ந்திமுக்கும் காந்த சக்தியாகவும் குமரிமுனை ஓளிவீசிக்கொண்டிருக்கிறது.

அத்துடன் பாரத நாட்டின் பண்டைய சிற்பக்கலையைத் தொடர்ந்து கையாண்டுவரும் சிற்பிகள் இன்றும் இருக்கிறார்கள் அவர்களால் பண்டைய காலத்து சிற்பக்கலைத் திறன்மிக்க ஆலயம், மாளிகை ஆசியவைகளைப் போன்று இன்றும் அமைக்கமுடியும் என்ற திடமான நம்பிக்கைக்கு குமரி முனையில் கட்டப்பட்டிருக்கும் சுவாமி விவேகானந்தர் நினைவாலயம் ஒர் எடுத்துக்காட்டாகவும் அமைந்துள்ளது.

1964ஆம் ஆண்டு நவம்பர் மாதம் 6ஆம் தேதி சுபதினத்தில் சுவாமி விவேகானந்தர் பாறை நினைவுச்சின்னக் குழுவின் அனைத்திந்தியக் காரிய தரிசி திரு. ஏகநாத்ராணடே அவர்கள் முன்னிலையில் சுவாமி விவேகானந்தர் நினைவாலயத்திற்கு முதற்கல் செதுக்கும்பணி தொடங்கப்பட்டது.

வேலை முடிந்த உத்திரங்கள், தூண்கள் ஆசியவைகளை கடற்கரையிலிருந்து பாறைக்கு விசைப்பட்டு மூலம் கொண்டு சேர்ப்பதற்காக குழுவின்

வேண்டுகோளுக்கிணங்க தமிழ்நாட்டு அரசினர் கரையில் படகுத்துறையும், சுமார் 400 அடி நீளரோடும், பாறையில் ஓர் படகுத்துறையும் அமைத்துள்ளார்கள்.

மண்டபப் பணிகள் சிறிய தொகையுடன் ஆரம்பிக்கப்பட்டு பிறகு நாடெங்கிலும் பல துறைகளிலும் உள்ள பெரியார்களை அங்கத்தினராகக் கொண்ட மாநில, மாவட்ட குழுக்களை நியமித்தும், தீவிரமாக பிரசாரம் செய்யப்பட்டும் மண்டபம் முழுதும் கட்டி முடிக்கவும், பிறகு மண்டபத்தை பாதுகாக்கவும் தேவையுள்ள நிதியை குழு வினார் திரட்டினார்கள். பொதுமக்களும், மாநில அரசுகளும் மனமுவந்து நன்கொடைகளை அளித்திருக்கிறார்கள்.

இந்த மாபெரும் நினைவாலயம் அமைக்கும் பொறுப்பையும், நிதி திரட்டும் பொறுப்பையும் ஏற்று திட்டமிட்டபடி தடங்கல் இன்றி முடிவு பெற வழிவகுத்து அனைத்திந்திய சுவாமி விவேகானந்தா பாறை நினைவுச் சின்னக்குழுவினரும் முக்கியமாக அதன் காரியத்திலே திரு. ஏகநாத்ராணடே அவர்களுமே பாராட்டுக்குரியவர்கள் ஆவார்கள்.

இந்த இருபதாம் நூற்றுண்டில் தமிழகத்தில் பலாசெரிய ஆலயத்திருப்பணிகள் நடைபெற்று முடிந்திருந்த போதிலும் அவைகளில் கல் செதுக்கும் பணி முதல் கட்டுமானப் பணிகள் வரையும் அதன் சுற்றுப்புற மக்கள் மட்டும் தான் காணமுடிந்திருக்கிறது. பிற மாநிலத்தவரும், வெளி நாட்டாரும் மிகச் சிலரே கண்டிருக்கக்கூடும்.

சுவாமி விவேகானந்தர் நினைவாலயம் அப்படி அல்ல. நாடுமுழுதும் தீவிரபிரசாரம், விளம்பரம் ஆகியவைகளாலும் முக்கியமாக குமரிமுனையாத்தீர்களை கவரும் முக்கியஸ்தலமாக இருப்பதாலும், நினைவாலயத்திற்காக கற்களை செதுக்கும்போதும், கட்டுமானப் பணிகள் நடந்துகொண்டிருக்கும்போதும் நாட்டின் சுலப பகுதி மக்களும், வெளிநாட்டாரும் நேரில்கண்டு விபரம் தெரிந்து கொள்ளவும், வசதியாக இருந்ததன் காரணத்தால், பாரதீய சிற்பக்கலைத் திறன் இன்னும் அழியாதிருப்பதைத் தெரிந்து உளம் மகிழ்ந்தார்கள்.

சிற்ப வகைகளின் சாருக்கம்

- (1) முகப்பு மண்டபம்:- அஜந்தா குகை வரிசையில் நம்பர் 19-ல் குகை முகப்பு வடிவமைப்பையும் அதன்மேல் காணும் ஜிந்து கலசங்கள் கொண்ட நீண்ட சதுர விமானம், பல்லவர் சிற்பத் திறனையும் தழுவினதாக அமைக்கப்பட்டது.
- (2) பிரதான மூம் (விமானம்) கல்கத்தாவிலுள்ள பேரூர் பூர்ப் பூர்ப் பரமஹம்சர் ஆலய பிரதான விமான வடிவமைப்புடன் நான்கு மத்

தியங்களிலும் திராவிட சிற்பமுறையில் கோபுர வடிவங்களை அமைத்து ஒரு மாற்றம் செய்யப்பட்டுள்ளது.

- (3) மண்டபத்தை சுற்றியுள்ள ஐன்னல்களின் மேல் உள்ள வளைவுகளும் பக்கவாசல்களின் மேலுள்ள வளைவுகளும், கார்லே குனைகளில் செதுக்கப்பட்டுள்ள வளைவுகளை நினைவுட்டுவதாக அமைக்கப்பட்டது.
- (4) மண்டபத்தின் உள்ளே சுவாமி விவேகானந்தர் சிலையைச் சுற்றி அமைக்கப்பட்டிருக்கும் நான்கு பெரிய தூண்களும், சோழர் காலத்து சிற்ப முறையையும், மற்ற எட்டுத் தூண்களும் பல சிற்ப அமைப்புகளுடன் கற்பனையில் உருவாக்கப்பட்டதாகும்.
- (5) தியான மண்டபத்துள் அமைக்கப்பட்டிருக்கும் பூஜாமாடமும் சிம்மத் தூண்கள் இரண்டும் பல்லவர் காலத்து சிற்பத்திற்கை எடுத்துக் காட்டுவதாகும்.
- (6) ஸ்ரீ பாதமண்டபம் முழுதும் சோழர் காலத்து சிற்ப முறையில் உருவாக்கப்பட்டது. ஸ்ரீ தேவி பாதத்தில் சுவாமி விவேகானந்தருடைய பார்வை இருக்கும்படியாக அமைக்கப்பட்டிருப்பது ஒரு விசேஷ அம்சமாகும்.

புதிய முறை

சபா மண்டபத்திலும் பூஜை மண்டபத்திலும் பாலீஷ் செய்து பிறகு சிற்பங்களை எழுதி எங்கிரேவிங் செய்யப்பட்டிருப்பது கறுப்புக்கல்களில் எங்கும் கையாளப்படாத ஒரு புதிய முறை.

இந்த நினைவாலயத்தில் அதி நுணுக்க சிற்ப வேலைகளிலும், எங்கிரேவிங் ஆர்ட் வேலைகளிலும், மகாபலிபுரம் அரசினர் சிற்பப் பயிற்சிப் பள்ளியில் பயின்று நான்கு ஆண்டுத் தேர்வில் வெற்றிபெற்ற சிற்பிகள் சிலரின் சேவைகளைப் பயன்படுத்தப்பட்டது.

எல்லாக் கட்டுமானங்களும் குழுவினரின் அபிப்பிராயத்தைக்கொண்டும், சிற்ப முறைகளைத் தழுவியும் திட்டமிட்டு முடிக்கப்பட்டது.

உபயோகித்த கற்கள்

அம்பாசமுத்திரம் பாறைகளிலிருந்து பிரதான வேலைகளுக்கு தேவையுள்ள கறுப்புக் கற்களும், குமரி மாவட்டம், பொத்தையடி, வழுக்கன் பாறை ஆகிய பகுதிகளிலிருந்து பிரதான பெரிய தூண்கள் நான்கும், மண்டபத்தைத் தாங்கக்கூடிய பழுவுள்ள நீண்ட உத்திரங்களும், பாவுகல்களும் வெட்டி கொண்டுவரப்பட்டு வேலைகள் முடிக்கப்பட்டன.

மண்டப மேல்பகுதி முழுதும் தூத்துக்குடி சமீபம் 10, மைலில் உள்ள இடத்தில் 4 முதல் 6 அடிவரை பூமிக்குக் கீழ் உள்ள சிகப்புக்கல் பாறையிலிருந்து வெட்டி எடுத்து வந்து சிற்ப வேலைகள் முடிக்கப்பட்டன.

தரைக்கு உபயோகித்த சிகப்புநிற தகட்டுக் கல்களும், வெள்ளை நிறக் கல்களும் மதுரை மாவட்டத்திலுள்ள பாறைகளிலிருந்து வெட்டி கொண்டு வரப்பட்டன.

மண்டபம் முழுதும் உபயோகிக்கப்பட்ட கல்களின் மொத்த நிறை சுமார் 6 ஆயிரம் டன்கள், கூடுதல் நிறை உள்ள ஒரு கல் 13 டன்கள்.

சிற்பத் தொழிலாளர்கள்

மண்டப பணிகள் முழுமுரமாக நடந்துகொண்டிருந்த சமயங்களில் கல் சிற்பத் தொழிலாளர்கள் மட்டும் சுமார் 350 நபர்களும், உதவியாக 100 நபர்களும் ஆக சுமார் தினம் 450 நபர்களும், சிவில் மற்றும் பாறையை சமப்படுத்தும் பணிகளில் சுமார் 400 தொழிலாளர்களும் ஆக மொத்தம் 850-லிருந்து 900 தொழிலாளர்கள் வரை மண்டபத்தையும், அதன் சுற்றுப்புற வேலைகளையும் உருவாக்குவதில் ஈடுபட்டிருந்தார்கள்.

அளவுகள்

கடல் மட்டத்திலிருந்து மிகுடயர்ந்த பாறையின் உயரம்	55 அடி
சபாமண்டபம் வெளி அளவு நீளம்	85 அடி
சபாமண்டபம் வெளி அளவு அகலம்	38 அடி
சபாமண்டபம் முகப்பு ... 16 × 11½ அடி	
சபாமண்டபத்தைச் சுற்றியுள்ள பிரகாரம் அகலம்	10 அடி
மட்டத்திலிருந்து ஸ்தூபிவரை சபாமண்டபம் உயரம்	6 5½ அடி
சபாமண்டபம் பிரதான விமானம்	40½ அடி
தியானமண்டபம் நீளம்	58 அடி
தியானமண்டபம் அகலம்	38 அடி
ஸ்ரீ பாதமண்டபம் சதுரம் ... 54 × 54 அடி	
உயரம், ஸ்தூபிவரை	20 அடி

இந்தப் புனிதமான நினைவாலயத்தை எழுப்பவேண்டிய பொறுப்பு மிக்க பணியை எனக்கு அளித்து திட்டப்படி கடமையைச் செய்து நிறை வேற்ற அதற்கு வேண்டிய சகல உபகரணங்களையும் தடையில்லாது தேடி வழங்கி கடும் இயற்கை இடையூறுகளையும் உறுதியுடன் சமாளித்து வேற்றி பெறச்செய்த அகில இந்திய சுவாமி விவேகானந்தர் பாறை நினைவுச் சின்ன குழுவிற்கு எனது நன்றியைத் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன்.

காட்சியருள் குமரவேளே

— வ. கோவிந்தப்பன் ஜி —
தமிழ்த்துறை

சீரோங்கு திருவாவின் நன்குடி பரங்கிரி
 திருத்தணிகை திருவேரகம்
 செப்பரிய கயிலைமலை கந்தமலை கதிரைமலை
 சென்றுசென் ருறைகொண்டநீ
 காரோங்கி யனுதினமு மழைபொழியக் குறைவென்று
 கருளைமழை யும்பொழியவோ
 கஷினுலவு பல்கலைக் கழகமயல் குடிகொளக்
 கருதியே வந்துறைந்தாய்
 ஏரோங்க இன்தமிழ் தழைத்தோங்க வவனிமிசை
 என்றென்று மழைதியோங்க
 இடர்நீங்க மிடிநீங்க அறியஇரு வினைநீங்க
 ஏழையேன் என்போல்பவர்
 பேரோங்க அடியவர்கள் பேரேங்க நித்தமும்
 பேராத ணைப்பதியிலே
 பெண்வள்ளி தெய்வானை தமைமருவி யருள்புரியும்
 பெட்டுமிகு குமரவேளே.

2 கதிரவ னுதித்திடக் கமலமல ராகின்ற
 காரணம் போலுமுன்து
 கவினுலவு மருள்விழியி ஞௌபடிந் தென்னிதய
 கமலமலர் விரிதலென்றே
 பதிதருட னுறவாடி என்றென்று மிப்புவியிற்
 பஞ்சமா பாதகமெலாம்
 பழியென்று மென்னதூ புரிதலே கடனென்று
 பாவியான் செய்துவந்தேன்
 நிதியான வுன்திருப் பாதகம வங்களை
 நின்மலா சென்னிசூட்டி

நில்லென்று சொல்லவும் உன்மனங் கூகுதோ
 நீசனேன் ஏதுசெய்தேன்!
 கதியருஞ் பேராத ஜைக்குறிஞ் சிக்குமர!
 காவிலே மஞ்ஞெழீதில்
 களியுவகை மிகுவள்ளி தெய்வானை யொடுவந்து
 காத்தருஞ் குமரவேளே.

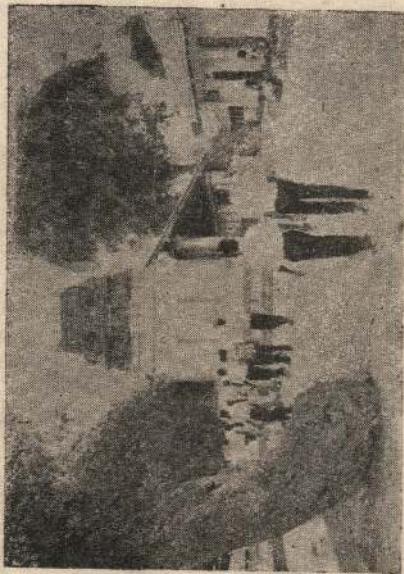
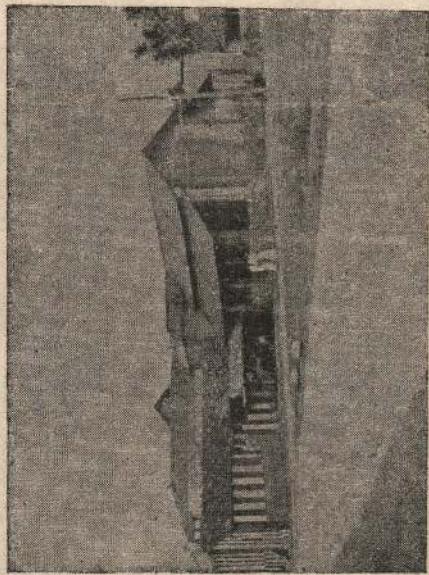
3 அராறு விழிகளும் கருணைபொழி யறுமுகமும்
 என்னகம் குடிகொள்ளவும்
 இஜையிலா வுன்திருப் பாதகம வங்களை
 என்நாவு நிதமேத்தவும்
 பேரான உன்கமல வதனங்களைக் கண்கள்
 பேராவ லொடுநோக்கவும்
 பேறுதரு முன்சரித மொன்றையே நித்தமும்
 பிரியமுடன் செவிநுகரவும்
 தேராது மயல்கொண்டு உலைகின்ற மூடனென்
 சிந்தைதெளி வறுதலென்றே!
 தேவர்கள் துயர்தீர்த்த வேலனே என்துயர்
 தீர்த்து ரக்ஷித்தருள்வாய்
 பேராத ஜைக்குறிஞ் சிக்குமரன் கோவிலில்
 பிரியமுடன் மஞ்ஞெழீதில்
 பெண்வள்ளி தெய்வானை யொடுவலம் வந்துநந்
 பேற்றுஞும் குமரவேளே.

4 இந்தினைச் சிறைகொண்ட மங்கையர்கள் மலர்தூவி
 ஏற்றித் துதிக்கவோர்பால்
 இளைஞரோ சிவகணத் தொகுதியென வேதம
 தியம்பித் துதிக்கவோர்பால்
 சிந்தைகளி கூருநல் இசையோங்கு விற்பனர்கள்
 சேர்ந்துப ணிகழ்த்தவோர்பால்
 செகமெலாம் மெச்சபே ரறிஞர்நின் புகழ்பலவுஞ்
 செப்பியே நிற்கவோர்பால்
 சந்ததமு மங்கலத் தொனிகளுடன் வந்தனைகள்
 தவரு தியங்கநானும்

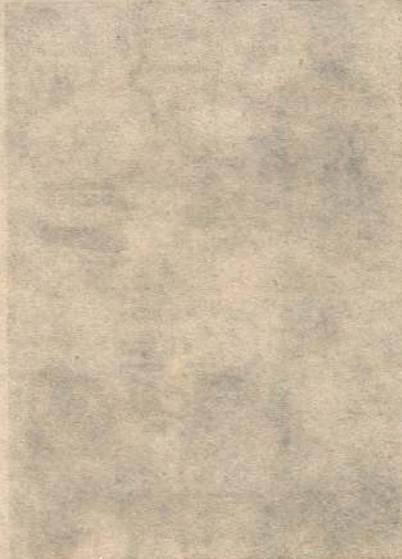
தனியாக ஒருகோணம் நின்றுனது தாபரம்
 தனைநாடல் தெரிவதென்றே!
 கந்தமிகு பேராத ணைக்குறிஞ் சிக்குமரன்
 காவிலே மஞ்சளைமீதில்
 களியுவகை மிகுவள்ளி தெய்வானை யொடுவந்து
 கருணைபுரி குமரவேளே.

5. சீருலவு பொன்மௌலி யுங்கருணை பொழிசின்ற
 திருவதன மும்மொளியைக்கால்
 கின்றபன் னிருவிழியும் இலகுகுண் டலமுடன்
 கிளர்மணிப் பூணணிகளும்
 ஏருலவு புன்முறவு லொடுதிலக மும்நீ
 றிலங்குபே ரழகுநுதலும்
 எழிலுலவு பட்டுடையுங் கழலுலவு பாதமும்
 ஏனுலவு தோகைமயிலும்
 பேருலவு மற்புயமும் தேவர்துயர் தீர்த்தநற்
 பேறுலவு வெற்றிவேலும்
 பிரியாம ஸடியவர்கள் பிறவியிருள் நீங்கென்று
 பேரொலிசெய் சேலவாயிக்
 காருலவு பேராத ணைக்குறிஞ் சிக்குமரன்
 காவிலே கோவில்கொண்டே
 களியுவகை மிகுவள்ளி தெய்வானை யொடுவந்து
 காட்சியருள் குமரவேளே.

வினா கீழ் பதிலளிப்பார.

YU DING SHI HUA

‘பெரியாழ்வாரின் பாவனு சக்தி’

— திருமதி. பா. விமலரம்பிகை —

திருமாவின் தில்ய குணலீலைகளிலும், அவதாரக் கதைகளிலும் ஈடு பட்டு அவற்றிலே தமது பக்தியுணர்வை வெளிப்படுத்திய ஆழ்வார்கள் அதற்கேற்பத் தம்மையும் உரிய பாத்திரங்களாக ஆக்கிக் கொண்டனர். தமது பாவனநிலைக்கு ஏற்பத் திருமாலையும் பாவனை செய்து கொண்டே பக்திப் பாமாலைகளைச் செய்தருளினர். இவ்வாரூகப் பாவனை செய்து கொண்டு பாவியற்றுந் தன்மையில் நாயன்மார்களைவிட ஆழ்வார்களே அதிக ஈடு பாடும் அக்கறையுமுள்ளவர்களாகக் காணப்படுகிறார். ஆழ்வார்களுள்ளே பாவனாசக்தி மிக்கவர்களாகப் பெரியாழ்வார், நம்மாழ்வார், திருமங்கையாழ்வார், குலசேகர ஆழ்வார் முதலியோர் விளங்குகின்றனர். இவர்களுட் பெரியாழ்வாரின் பாவனாசக்தி மிகவும் மேன்மையுடையதாகக் காணப்படுகின்றது.

இவர் பாடியருளிய பெரியாழ்வார் திருமொழியில் 461 பாகுரங்களைக் கொண்ட 43 பதிகங்கள் உள். இவற்றினைத் துணைக் கொண்டாராயும்போது, பெரியாழ்வார் தம்மை யசோதைப் பிராட்டியாகவும், ஆயர் சேரியில் உள்ள ஒரு சாதாரணப் பெண்ணைக்குவும் பாவனை செய்வதையும் அதற்கேற்ப கிருஷ்ணனைக் குழந்தையாகப் பாவனை செய்து தமது பக்தியுணர்வை வெளிப்படுத்துவதையும் உணர்கின்றோம். அத்துடன் அகத்துறை மரபிலே தம்மைக் காதலியாகவும் தாயாகவும் பாவனை செய்து கொண்டு திருமாலைக் காதல ஒகப் பாவனை செய்தும் பாடுகின்றார். எந்த ஆழ்வாரும் தமது கற்பனையிற் கிருஷ்டிக்காத இராம பக்தனான் அனுமனைத் தாம் பாவனை செய்து இராமன் அடையாளத்தைச் சிறைக்குக் கூறுவதாகப் பாடுகின்றார். இவ்வாரூக இவர் செய்யும் பாவனைகளிலே எத்தகைய சிறப்புக்காணப்படுகின்றது; ஏன் இவ்வாறு பாவனைகளைச் செய்துள்ளார் என்பனவற்றை நாம் நோக்கவேண்டும்.

உள்ளக் கோயிலில் உறையும் இறைவனுக்குப் பிள்ளைக்கோலஞ் செய்து அருகில் அடையும் போது தானாகவே ஓர் அன்புரிமை யுண்டாகின்றது. அதனாலேயே கிருஷ்ணவதாரத்திலதிக ஈடுபாடுகொண்டிருந்த பெரியாழ்வார் கண்ணனைக் குழந்தையாகவும் தன்னை யசோதைப் பிராட்டியாகவும் பாவனை செய்து பாடுகின்றார். மேலும் உண்மையான அன்புப் பெருக்கை இ. த. 11

யும் இன்பந்துண்பம் இவற்றுக்கிடையே ஏற்படும் நெருக்கமான உறவையும் மானுட உறவு முறையிலேயே காணமுடியும். அதனாலேயே தாயாகத் தம்மைப் பாவனை செய்து பாடுகிறார். இவரது பாடல்களிலே குழந்தைக் கண்ணன் தவழ்ந்து விளையாடுவதையும் தளர் நடையிடுவதையும் காண கின்றோம். அக் குழந்தையை இவர் தாயாகி நின்று தாலாட்டுவதையும் குழந்தையுடன் கொஞ்சி விளையாடுவதையும் தமது பக்திப் பாலையூட்டி அக்குழந்தையை வளர்ப்பதையும் பார்க்கின்றோம்.

பெரியாழ்வாரின் பாடல்கள் 43 பதிகங்களாக அமைந்துள்ளன. அவற்றுள் 27 பதிகங்களிலே தம்மைத் தாயாகப் பாவனை செய்துள்ளார். தாய்மையிலேயே அவரது பாவனை நாட்டம் அதிகமாகப் படிந்துள்ளது. அதிலும் 18 பதிகங்களில் யசோதையாகத் தம்மைப் பாவனை செய்துள்ளார். பெரியாழ்வார் திருமொழியில் முதலாம் பத்தினை நாம் நோக்கும்போது, அது பின்னைத் தமிழ் வடிவில் அமையக் காணலாம் கண்ணைக் குழந்தையாகப் பாவனை செய்து தம்மை யசோதையாகக் கொண்டு முதலிற் கண்ணனின் அவதாரத்தைக் கூறுகின்றார். குழந்தைக் கண்ணன் பிறந்து விட்டான். அப்பின்னை பிறந்த நாட்டெடாடக்கம் தாய்க்கு அக் குழந்தையின் குறும்புத்தனங்களைப் பொறுக்க முடியவில்லை. அதனால், அவள் நன் உடனிலையே பாதிக்கப்பட்டுக் காணப்படுகின்றார். இந்நிலையில் தாயின் தும் பின்னையினதும் நலம் விசாரிக்க உறவினர் வந்து இருவரையும் கண்ணுறருத் தாயின் மெலிவுக்குக் காரணங் கேட்கின்றனர். தாயானவள் கூறும் விடையை நாம் நோக்கும்போது, தாய்மையின் அனுபவவுணர்ச்சிகளைக் கண்டு கொள்ளலாம்.

கிடக்கில் தொட்டில் கிழிய வுதைத்திடும்
எடுத்துக் கொள்ளில் மருங்கை யிருத்திடும்
ஒடுக்கிப் புல்கி ஒதரத்தே பாய்ந்திடும்
மிடுக்கி ஈமையால் நான்மெலிந் தேந்நங்காய்.

இவ்வாருகப் பின்னையின் செயல்களால் தான் மெலிந்தமையைக் கூறுகின்றார் யசோதைப் பெண். தனது குழந்தையின் திருமுகத்தை வந்துபார்க்கும்படி உறவினரை அழைக்கின்றார். அப்பகுதியில் வரும்,

பணைத் தோளிளாவாய்ச்சி பால் பாய்ந்த கொங்கை
அணைத் தாரவுண்டு கிடந்த இப்பின்னை
இளைக் காவில் வெள்ளித் தலைநின் றிலங்கும்
கணைக் காலி ருந்தவா காணீபே
காரிங்கபிர் வந்து காணேரோ

என்னும் பாடலில் தாய்மை உணர்வு கரும் செயல்களும் செறிந்து விளங்குகின்றன. அம்புவிப் பருவத்தைக் கூறும் பகுதியில் யசோதையாக விளங்கும் பெரியாழ்வார் தமது பாவனையின் உச்சக் கட்டத்தையே அடைந்து விடுகின்றார். பெற்ற தாய்க்குத்

தான் தெரியும் பிள்ளையின் அருமை. பிள்ளை எப்போது என்ன செய்யும்; என்ன செய்தால் எது நிகழும் என்பதெல்லாம் தாய்க்குத்தான் தெரியும். அது போன்றே இங்கேயும் பிள்ளை கொட்டாவி விடுகிறது. அது பிள்ளைக் குத் தூக்கம் வந்துவிட்டது என்பதைத் தெரிந்து கொள்வாள் தாய். அதனை அம்புவியிடம் சொல்லிக் காட்டுவதைக் காணலாம்.

"கண்துயில் கொள்ளக் கருத்துக் கொட்டாவி விடுகின்றுன்
உங்ட முலைப்பாலரூகண்டாய் உறங்கா விடில்
விண்டனில் மன்னிய மாமதி! விரைந் தேடிவா"

என்று அம்புவி காட்டுகிறார் தமது குழந்தைக் கண்ணனுக்கு.

யசோதையின் குழந்தைக் கண்ணன் இப்போது சப்பாணி கொட்டும் பருவத்தையடைந்து விட்டான். யசோதையின் மடியிற் கண்ணன் இருக் கின்றுன். எதிரே தந்தையும் இருக்கிறார். அப்போது, யசோதை கூறுகின்றார். மகனே நீ அப்பாவின் மடியிற் சென்று சப்பாணி கொட்டு' என்று. இத்தகைய ஓர் அரிய காட்சியை,

"என்னர மேல் நின்று இழிந்துங்க ளாஸர்தம்
மன்னர மேல்கொட்டாய் சப்பாணி
மாயவனே கொட்டாய் சப்பாணி" என்ற பாடலிற் காண்கின்றே முழும்.

இவ்வாருகத் தம்மை யசோதையாகப் பாவனை செய்து பாடும் பெரியாழ் வார் குழந்தைக் கண்ணனை மேலும் பூச்சி காட்டல் முலையண்ணல், காது குத்தல், பூச் சூட்டல், காப்பிடல், பாலக்கிரீடை முதலிய பகுதி களிற் பாடிச்செல்கிறார்.

வெண்ணெய் அலைந்த குணுங்கும் விளையாடு
புழுதியுங் கொண்டு
தின்னென இவ்விரா ஏன்னைத் தேய்த்துக்
சிடக்க நானெடுடேன்
எண்ணெய் புளிப் பழங்கொண்டு இங்கெத்தனை
போது மிருந்தேன
நண்ணவரிய பிரானே நாரனை
நீராட வாராய்"

என்று நீராட அழைக்கும் தாய்மைக் குரலின் எதிரொலியைக் கேட்டார் எந்தமடைகின்றேம். இவ்வாருகப் பெரியாழ்வார் தம்மை யசோதைப் பிராட்டியாகப் பாவனை செய்து பாடிய போதிலும் குழந்தைக் கண்ணனைத் தமது பாவனு சக்தியினாலே தெய்வீக்க குழந்தையாகவும் சிறுஷ்டித்ததுக் காட்டுகின்றார்.

"காயமலர் நிறவா கருமுகில்போல் நிறவா
கானகமாமடுவில் காளியழுச்சியிலே
தூயநடம் பயிலும் சுந்தரவென் சிறுவா"

இங்கு கண்ணனுகிய தெய்வீக்க குழந்தை பெரியாழ்வாரின் பாவனு சக்தியினாற் படைக்கப்பட்டிருப்பதைக் காண்கின்றோம். இவ்வாருகப்

பெரியாழ்வார் தம்மை யசோதையாகப் பாவனை செய்து தாய்மை யனுபவத்தைப் புலப்படுத்துவதன் மூலம் நாம் அவரது பாவனாசக்தியின் திறனையுணர்ந்து கொள்கின்றோம்.

தாய்மையை அவாவி நின்ற அவரது பாவனை சக்தி, அவரை ஆயர்பாடிப் பெண்ணைகைப் பாவனை சக்தியால் ஆக்கிக்கொண்டு, யசோதையையும் பேசுகின்றார்.

தத்துக் கொண்டாள் கொலோ தானே பெற்றாள் கொலோ
சித்தமணியான் யசோதை யிளங்கிங்கம்
..... பூச்சு காட்டுகின்றன்'

என்று பாடுகின்றார். மேலும் ஒரு படி அவரது பாவனை பக்தி தொழிற்படக் காண்கின்றோம். அதாவது, தன்னை இடைச் சேரிப் பெண்ணைகவும் கண்ணனைத் தனது குழந்தையாகவும் பாவனை செய்து கொண்டு மாடு மேய்க்க அனுப்பிய தன் சிறுவனை நினைந்து, தாய் இரங்குவதாகப் பாடுவதை நாம் நோக்கலாம்.

“குடையும் செருப்பும் கொடாதே தாமோதரனை
உடையும் கடியன ஊன்று ஷெம்பரந் கருடைய
கடிய வெங்கானிடைக் காலடி நோவக் கன்றின்பின்
கொடியேன் யென்பின்லையைப் போக்கினென் எல்லேபாவமே”

என்ற பாடலில் தாயின் ஏக்க உணர்வினைச் சித்திரிக்கும் பெரியாழ்வாரின் பாவனை சக்தி உண்மைநிலை பெற்று விடுகிறது.

பெரியாழ்வாரைப் போன்றே திருமங்கையாழ்வாரும் தம்மை யசோதையாகப் பாவனை செய்துகொண்டு 5 பதிகங்களிற் குழந்தைக் கண்ணனைப் பாடுகின்றார். குலசேகரர் தன்னைத் தேவகியாகவும் கௌசலை யாகவும் பாவனைசெய்து கொண்டு கண்ணனையும், இராமனையும் குழந்தையாகக் கண்டு பாடுகின்றார். எனினும், பெரியாழ்வாரின் பாவனையில் உதித்தயசோதைப் பிராட்டி கண்ணனைப் பெற்றெடுத்துச் சீராட்டித் தாலாட்டிப் பாலூட்டி வளர்த்து மனோனைக்கிவிடுகின்றார். இங்கு இவரது பாவனையில் உதித்தயசோதை பெரும் கடமைகளைப் புரியும் தாயாக விளங்குகின்றார் இவ்வகையில் தாய்மை நிலையில் நின்று கண்ணனைக் காணும் பெரியாழ்வாரின் பாவனை சக்தி ஒரு டூரணத்துவம் பெற்றுத் திசழ்கின்றது எனின் மிகையாகாது.

அகத்துறையிலும் பெரியாழ்வார் கண்ணனைப் பாடும்போது, தமது பாவனை சக்தியினைப் பயன்படுத்தியுள்ளார். தன்னைக் காதலியாகப் பாவனை செய்து கொண்டு, கண்ணன் தோழியரோடு வரும் போது தான் கண்டு காதலித்ததாகப் பாடுகின்றார். காதலியாக யட்டுமன்றி, காதலியின்

தாயாகவும் தன்னைப் பாவனை செய்து பாடுகின்றார். தனது மகள் கண்ணமேற் காதல் கொண்டு எந்நேரமும் கண்ணனையே நினைந்து உருகுவதாகவும், தன்னையழகு செய்து கொள்வதாகவும் இருக்கும் தன் மகளைப் பார்த்துப் பாடுகின்றார்.

“காறைப்பூணும் கண்ணாடி கானும் தன்னையில் வளைஞ்சும் கூறையடுக்கும் அயிரிக்கும் தன் கொள்வைச் செவ்வைய் திருத்தும்”

என்று பாடுகின்றார். மேலும் மகட் போக்கிய தாயின் பிரிவு திலையிலிருந்தும் பாடுகின்றார்,

“இனுயகள் தன்னையுடையேன்
உலகம் நிறைந்த புச்சால்
திருமகன் போல் வளர்த் தேன்
செங்கண் மால்தான் கொண்டு போனேன்”

இவ்வாருகப் பெரியாழ்வார் அகத்துறைப் பாத்திரங்களாகிய தலைவி தாய் என்னும் பாத்திரங்களாகத் தம்மைப் பாவனை செய்து பாடியமை நோக்கற்பாலது. எனினும், இத்துறையில் நம்மாழ்வாரே அத்துறையிற் பாவனை சக்தியில் உச்சக் கட்டத்தை அடைந்தவராகக் காணப்படுகின்றார். பெரியாழ்வாருக்குத் தாய்மையுணர்வில் ஏற்பட்ட பாவனைச்சுதியின் பெருமை அகத்துறையிற் கொண்ட பாவனைச்சுதியினால் பெற முடியவில்லை எனலாம்.

மேலும் அசோக வனத்திற் சிறையிருந்த சிதைக்குத் தான் இராமனின் தூதன் எனவும், இராமனின் அடையாளங்கள் இவையெனவும் தெரிவித்த வானரத் தலைவனின் மந்திரி மதியூகி அனுமானுகத் தன்னைப் பாவனை செய்து பாடுவதையும் அவரது பாடவில் ஒரு பதிகத்திற் காணலாம்.

“அவ்வியம் டூமஸர்க் கோதாய்
அடிபணிந் தேன்வின் ணப்பம்
சொல்லுகேன் கேட்டரு ளாய்
துணைமலர்க் கண்மட மங்னே”

என்று தன்னை அனுமானுகப் பாவனை செய்து பாடுகின்றார்.

இவ்வாருகப் பெரியாழ்வார் தனது பாவனை சக்தியின் வல்லமையாலே தம்மைக் குழந்தைக் கண்ணனின் தாயாகவும், இடைச் சேரிப் பெண்ணை கவும் இடைச் சேரிச் சிறுவனின் அன்னையாகவும் படைத்து, குழந்தைக் கண்ணனை வளர்த்து மணைஞாகக் காட்டுவதைக் காணலாம். இருந்தும், தமது பாவனைச்சுதியின் திறனாற் குழந்தைக் கண்ணனைத் தெய்வக் குழந்தையாகச் சித்திரிப்படதையும் நோக்கலாம். அத்துடன் அகத்துறையில் தம்மைத் தலைவியாகவும், தாயாகவும் பாவனை செய்து பாடுவதோடு, சிதையைத் தேடிச் சென்று சிதையிடம் இராமனின் அடையாளங்களைக் கூறிய மதியூகி அனுமானுகவும் தம்மைப் பாவனை செய்து பாடியிருப்பதையும் அவதானிக்கின்றோம். இவ்வாருகப் பெரியாழ்வார் பாவனைச்சுதியினாற் பாமாலை குடிய பெரும்புலவராகக் காணப்படுகின்றார் எனின் மிகையாகாது.

வருந்துகிறோம்

இந்து மாணவர் சங்கம் குன்றில் வீற்றிருக்கும் குறிஞ்சிக் குமரன் கோயிலைக் கட்டியெழுப்புவதற்குப் பல வழிகளிலும் உறுதுணைக் குறிஞ்சிக் குமரன் கோயில் அவர்களின் திஹர் மரணம் எம்மை மீழாத் துயரில் ஆழ்த்தியுள்ளது. கோயில் கட்ட ஆரம்பமான காலந் தொடக்கம் இறுதிவரை அவர் செய்த சேவைகள் அனப் பரியன், காலத்தால் அழியாதவை. முருகன் கோயிலிலுள்ள எழுந்தருளி விக்கிரகங்களான முத்துக்குமாரசுவாமி, வள்ளி, தெய்வானை ஆகியவை அவராற் செய்வித்துக் கொடுக்கப்பட்டவை. கடந்த இரண்டு வருடங்களாக முருகன் கோயில் வருடாந்த உற்சவத்தின் இறுதி நாளாகிய தைப்பூசத் திருவிழா திரு பொ.வ. பொன்னம்பலம் அவர்களால் மிகச் சிறப்பாக நடத்தப்பட்டது. சுவாமி திருவுலாவின் போது கொண்டு செல்வதற்காக மூன்று ஆழகிய பட்டுக் குடைகளை இவர் தன் முயற்சியால் இந்தி யானிலிருந்து எடுப்பித்துக் கொடுத்தார். இன்னும் இவர் செய்த தொண்டுகள் எத் தனியோ உண்டு. இவ்வளவு சேவைகளுக்கு மத்தியிலும் தம்மைப் பிரபலியப்படுத்த விரும்பாது நடந்துகொண்ட இவரின் பெருந்தன்மை எம் நெஞ்சைத் தொடுகின்றது.

தம் அருமை மனைவியாரையும் மக்களையும் துயரில் ஆழ்த்திவிட்டு மறைந்துவிட்ட அவருடைய ஆத்மா சாந்தியடைய நாம் பிரார்த்திக்கிறோம்.

இலங்கைப் பல்கலைக்கழகம்,
பேராதனை.

7-7-71.

இந்து மாணவர் சங்கம்

தாயுமானவ சுவாமிகள்

— இ. பாஸ்நாராம், பி. ஏ. ஆனங். —
உதவி விரிவுரையாளர், இலங்கைப்பல்கலைக்கழகம், பேராதனை

சித்தர் பலரைத் தோற்றுவித்து அவர்களின் சித்துக்களைக் கண்டு களித்து அவர்கள் காட்டிய ஆத்மீகப் பாதையிற் சென்ற நாடு தமிழ் நாடாகும். சித்தர்களின் வரிசையிலே தாயுமானவசுவாமிகளும் குறிப்பிடத் தக்க சமய சமரச சன்மார்க்க வாதியாக வாழ்ந்து பிற்காலத்தில் இராம லிங்கர் முதலிய முற்போக்கு வாதிகளுக்கு முன்னேடி யாகத் திகழ்ந்து மக்களுக்கு நல்வழி காட்டிய நூனியாவார்.

தாயுமானவர் தாம் அனுபவரீதியாகப் பெற்ற தத்துவ உண்மைகளை எல்லாம் அமுதம் போன்று அமைத்துள்ள தமது ஆன்மீகப் பாடல்களிலே தந்து அப்பாடல்களைச் சுவைத்து ஆத்மீகப்பலம் பெற்றுயும்யுமாறு மக்களை வழிப்படுத்தியுள்ளார். அன்பையும் அருளையும் ஆவலுடன் நாடிச் சென்ற தமது சமய குரவர்களின் சமயானுபவ கருத்துக்களுக்குப் புதிய தத்துவம் சார்ந்த விளக்கம் கொடுத்துள்ளார். தமிழ் நாட்டுச் சமயங்களின் அடிப்படைக் கொள்கைகளில் மிகுந்த நம்பிக்கை யுடையவராகவும் இவர் காணப்படுகின்றார். இவரது சமயத் தாபத்தின் பொழிப்பையும் சமயானுபவங்களின் நிறைவையும் இவரது பாடல்கள் எமக்குத் தெளிவிக்கின்றன. இவரது அனுபவரீதியான ஆத்மீக சித்தனைகள் நிறைந்த 1452 பாடல் களும் பக்திரசத்தோடு இலக்கிய நயஞ் செறிந்தனவையாகக் காணப்படுகின்றன.

தாயுமானவரின் வாழ்க்கைச் சரித்திரத்தை அறிந்து கொள்வதற்குப் போதிய சான்றுகள் கிடைக்கா விட்டாலும் அவருடைய பாடற்றீருகுப் புக்கள், அவைபற்றிய பல்வேறுபட்ட முகவரைகள், அருளையர் போன்ற அவரது சீடர்கள் எழுதி வைத்த செய்திகள், அவரது ஒரே மகனுன் கனகசபாபதி என்பவர் அளித்த தந்தை பற்றிய வாழ்க்கைக் குறிப்புக்கள் என்பனவற்றின் மூலம் நாம் அறிந்து கொள்ளக் கூடியதாகவுள்ளது சோழ நாட்டிலே திருவெண்காடு என்னும் ஊரில் வேளாண் குலத்தில் பிறந்து தமிழும் சங்கதமும் கைவரப் பெற்ற கேடியியப்பனிளை இவர் தந்தையார். இவர் 1704 - 1731 ம் ஆண்டுக் காலத்தில் திருச்சியைத் தலை நகராகக் கொண்டு ஆட்சிபுரிந்த விஜயரகுநாத சொக்கவிங்க நாயக்கர்

அரண்மனையில் முக்கிய உத்தியோகத்தராக இருந்தார். தந்தைக்குப் பின் தாயுமானவரும் அப்பதவியிற் சிறிது காலம் இருந்தார். ஆனால் தாயுமானவரின் மன நாட்டம் ஆத்மீகத் துறையிற் சென்று கொண்டிருந்தது. இவ்வுலகில் இன்பமாய் வாழி வழி தேடினார். சமய ஆத்மீக உண்மைகளை தான் அறிந்துகொள்வதற்கும் அவ்வழியிலே தன்னை வழிப்படுத்துவதற்கும் ஒரு ஞான குருவைத் தேடியலைந்தார். தூரிசிரபுரத்தில் மெளன் குருவைச் சந்ததிக்கும் பாக்கியம் பெற்று அவரது சீடரானார். ஆங்கு அப்போது மெளன்குரு “சம்மாஇரு” என்றுபதேசித்து மீண்டு வந்து உமக்கு ஆத்மீக உண்மைகளை விளக்குவோம் என அருளிச் சென்றார்; பின்னர் தாயுமானவர் “சம்மாஇரு” எனும் உபதேசப் படி இராமேஸ்வரத்திலே தங்கி ஒழுங்கி வந்தார். அந்நாளிலே அவரது முத்த சகோதரரது வேண்டு கோளை மறுக்கமுடியாது மட்டுவார்குழலி என்னும் மங்கையை மணந்து உலகவாழ்விலீடுபட்டார். மனைவி, கனகசபாபதியை ஈன்றவித்து மரணமடைந்ததும், தாயுமானவரும் உலக வாழ்வைத் துறந்து தலங்கள் தோறும் சென்று வழிபாடு செய்து இறைஞானம் பெற்று வந்தார். இந்நாட்களிலேதான் தமது ஞானப் பாடல்களைப் பாடி இருக்கலாம் போற் றேஞ்சிறது. தாயுமானவர் காலத்திற்குப் பின்னர் அவருக்குச் சமீபகாலத்தில் வாழ்ந்த கோடிக்கரை ஞானியார் இலட்சமி புராணத்தில் தாயுமானவர் 9-2-1661 ஈ முத்தியடைந்தார் எனக் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

இவர் வாழ்ந்த காலத்து பாரத நாட்டின் அரசியல் சமுகநிலைகளை நோக்கல் வேண்டும். இந்திய வரலாற்றிலே மக்கள் வாழ்வின் எல்லாத் துறைகளிலும் இக்காலத்திலே தான் கொடிய இருள் படர்ந்திருந்தது. மொகலாயரின் ஆட்சி மிக உன்னதமான முறையில் வடக்கே நிலை பெற்றிருந்த பொழுதிலும் அவர்களின் ஆதிகத்திற்குப்பாமல் தென்னிந்தியா தப்பியிருந்தது. எனினும் தமிழகம் தனது சிறையும் சிறப்பையும் முற்றூர் இக்காலத்தில் இழந்திருந்தது என்றே கூறவேண்டும். தமிழ் நாட்டில் நவீவுற்றிருந்த நாயகர் ஆட்சியை வீழ்த்த நவாப்பினது படைகளும் மராட்டியப் படைகளும் போரிட்டன. மறுபக்கத்திற் பிரித்தானியரும் பிரான்சியரும் தமது ஆதிக்கப் போட்டியிலும், வீயாபாரச் சூழ்சியிலும் ஈடுபட்டுப் போர் செய்து தமிழகத்தைப் பாழ் படுத்திக் கொண்டிருந்தனர் சமய வாழ்வு மிகவும் தாழ்ந்த நிலையில் இருந்தது. இத்தகைய சூழ்நிலை தோன்றியவரே தாயுமானசவாமிகள்.

இவர் வாழ்ந்தகாலப்பகுதியிலே கச்சியப்பர், சைவங்ஸலப்பநாவலர், குமரகுருபரர், பரஞ்சோதிமுனிவர் முதலியோர் சைவப்பணி புரிந்தனர், சிவப்பிரகாசர், சாந்தலிங்ககவாயிகள் ஆகியோர் இதே காலத்தில் வீரசைவத்தின் இயக்குனராக விளங்கினர். கண்ணுடைய வள்ளலார் ஜக்கிய வாத சைவத்தின் ஊக்கசக்தியாக இருந்தார். பின்னோப்பெருமாள் ஐயங்

கார் வைணவத்தினை நிலைநிறுத்திக்கொள்ள முனைந்தார். உமறுப்புவர் இஸ்லாத்தைப் பாடிக்கொண்டிருந்தார். இவர்களிடையே சைவசித்தாந்தி கள் வேதாந்திகள் என்ற இரு பெரும் குழுக்கள் காணப்பட்டன. இக் காலப் பகுதியில் வாழ்ந்த சைவ அறிஞர்களின் பாடல்களுள் தாயுமான வர் பாடல்களே மிகவும் சிறப்புற்று விளங்குகின்றன.

The most popular and sweet singer of saiva mystic raftures was Tayumanawar who wrote about A.D 1650 (Encyclopaedia of Religion and Ethics Vol. V. page 23)

தமிழ்மொழியோடு வடமொழியிலும் பாண்டித்தியம் பெற்றிருந்த தாயுமானவசவாமிகளுக்குத் தேவார திருவாசகம் முதலிய சைவத்திரு முறைகளிலும் சித்தாந்த சாஸ்திரங்களிலும் அதிக மன்நாட்டம் காணப்பட்டது. அத்தகைய ஈடுபாடு அவரது உள்ளத்தையும், வாழ்க்கையையும் வசமாக்கி மலரச் செய்தது. இவரது பாடல்களிலே தேவாரத்தின் சொல் லும், பொருளும் பொன்போற் போற்றப்படுகின்றன. அவ்வண்ணமே திரு வாசகத்திலும், திருப்புகழிலும் அவரது மன்நாட்டம் அதிகம் ஈடுபாடு கொண்டிருப்பதை அவரது பாடல்கள் எமக்குப் புலப்படுத்துகின்றன.

"அங்கிங் கெனைபாடி யெங்கும்
பிரகாசமாய் ஆனந்த மூர்த்தியாகி....."

1452 தனிப்பாடல்களைப் பாடியுள்ளார். இப் பாடல்கள் ஆத்மீகத்துறையில் அமைந்த வாழ்க்கைத் தத்துவத்தை - உண்மைகளைக் கொண்டு விளங்குகின்றன. இவற்றிலே சமயத்துவமும் பக்திப்பெருக்கும் இனைந்திருப்ப தோடு இலக்கிய நயமுஞ் செறிந்து அவர் பாடலுக்கு இலக்கிய அந்தஸ்துக் கொடுக்கின்றன தமக்கு முன்னர் சைவ நெறியில் வாழ்ந்து சைவ சித்தாந்த நெறியைத் தாயித்துச் சென்ற சம்பந்தர், அப்பர், சந்தர்ர, மாணிக்கவாசகர், திருமூலர், பட்டினத்தார், அருணகிரி ஆகியோர் காட்டிய ஆத்மீகத்துறையிலேயே தாயுமானவரும் சென்றுள்ளார். மக்களிடம் உள்ள வேறுபாடுகளையும் பெருமை - சிறுமை; நன்மை - தீமைகளையும் இவர் நன்கு அறிந்திருந்தார். மக்களிடம் அளவு கடந்த அங்பும், கருணையும் உடையவராகக் காணப்படுகின்றார். உலக மக்கள் யாவரும் இறைவன்டி சேர்ந்து பேரின்பம் பெறவேண்டுமென்பதே இவரின் இறுதி இலட்சியமாகப் பாடல்களினாடு தொனிக்கின்றது. அதற்கு இறைவழிபாடும், இறை தியானமும் தகுந்த வழிகளாகும் என மக்களை வழிப்படுத்துகின்றார்.

பதி, பச பாசம் என்னும் முன்றும் அனுதியானவை என்பதில் உறுதி யான நம்பிக்கை கொண்டிருக்கின்றார். கடவுளே பேரின்பம்; உண்மைப் பொருள் ஒன்றைத் தவிர மற்றவை யாவும் மாயை; அவனும், அவன்

அருளும் ஒன்று; ஆணவ இருள் அகன்றுல் அன்றி அவனருள் ஒளி பெற முடியாது; பல்வேறு பிறவிகளினாடே ஆத்மாவின் கர்மவினை ஒழியும்; ஆத்மாவின் உள்ளொளியை மாயை வளரவிடாது தடுத்துக்கொண்டிருக்கிறது. இறைவழிபாட்டிற்கு மக்களை வழிப்படுத்தும் தாயுமானவர் கொல்லாமை விரதத்தையும் கட்டாயம் அனுட்டிக்கும்படி கூறுகின்றார். மரபுவழி வந்த சைவ உண்மைகளை எல்லாம் தாயுமானவரும் ஏற்றுக்கொண்டுள்ளார். அந்த வகையில் அவரைச் சைவசித்தாந்தவாதி என்றே கூறவேண்டும். ஆனால் அவர் சமய சன்மார்க்க வாதியாகவே காணப்படுகின்றார்.

சைவ சமயம் இல்லறத்தைப் போற்றுகின்றது. வள்ளுவரும் இல்லற வியல் என்னும் அதிகாரத்திலே இல்லறத்தை நல்லறமாகக் கூறுகின்றார். சமயகுரவரது பாடல்களிலும் இல்லறம் சிறப்பிக்கப்படுகின்றது. இல்லறத் திலே சென்று நல்லறவழி கண்டவரே தாயுமானவர். அதனால்லன்றே அவரது மாணுக்கரான அருளையார்;

“இல்லறத்திருந்தும் இதயம் அடக்கியே
வல்லவன்தானே மகாயோகி என்றேம்”

எனப் பாடுகின்றார்.

தாயுமானவர். ஆத்மீக அடிப்படையில் அமைந்த உலகியல் வாழ்க்கையில் பெற்ற அனுபவங்களையே தமது பாடல்களில் வடித்துத் தந்துள்ளார். இதனாலேயே இவரது பாடல்கள் ஆத்மீகத்தறையிலும், உலகவாழ்க்கையிலும். கவனமாகவும் ஆழகாகவும் அமைந்த கருலுலமாக விளங்குகின்றன. கடவுள் - ஆன்மா பரசு - உலகவாழ்வு இவற்றிலே தாயுமானவர் கொண்டிருந்த ஆத்மீகச் சிந்தனைகள் அவருக்குத் திருப்தியளிக்கும் வகையில் காணப்படுவதோடு எங்களுக்கும் அச்சிந்தனைகள் நல்வழிகாட்டிகளாக உள்ளன.

பக்திப் பரவசத்துடன் பாடிப் பணிந்து அவனருள் பெறலாம் என்பதே சமயகுரவர்கள் எமக்குக் காட்டிய நல்வழியாகும். பக்தி நெறியால் மக்களை நெறிப்படுத்திச் சைவத்தை மேன்மையுறச் செய்த பெருமை சமயகுரவர்களையே சாரும். எனினும் அவ்வழியிலே சென்று பக்தி பரவசமூட்டும் அருட்பாக்களைப் பாடியருளிய தாயுமானவர், இராமலிங்கர் ஆகியோரும் இப்பெருமையிலே பங்குகொள்ளவே செய்கின்றனர்.

நாயன்மார்கள் சமயக்கருத்துக்களையும் பக்திநெறியையும் மக்களுக்குப் புகட்டுவதற்காக எத்தகைய வழிகளைக் கையாண்டார்களோ அந்த வழியிலேயே தாயுமானவரும் சென்றுள்ளார் என்பதை இவரது பாடல்களைப் படிக்கும்போது நாம் உணர்ந்துகொள்ளலாம். அப்பர் கவாமிகள் இராவணைப் பற்றிய புராணக் கதையைப் பதிகந்தோறும் நினைவு படுத்தி இறையருளை இரந்து வேண்டிப் பெறுவதற்காகப் பயன்படுத்துகின்றார். இந்த அடிப்படையிலேயே தாயுமானவரும் பல புராண இதிகாசக்கதை

களைத்தம் பாடல்களிற் குறிப்பிட்டுள்ளார். உதாரணமாக மார்க்கேண்ட யான் கதையைக் கூறுவதன் மூலம் இறையை அடைக்கலம் புகுந்தோர்கள் மரண ஆபத்திலிருந்து தப்பிக்கொள்ளலாம் என்று கூறுகின்றார்.

இறை வழிபாட்டுக் கொள்கை காலத்துக்குக் காலம் மாற்றம் பெற்று வந்திருப்பதைச் சமய வரலாற்று நெறியிலே கண்டுகொள்ளலாம். இயற்கையைத் தெய்வமாகப் போற்றிய காலம் மாறி, அறம் நீதி என்பன கடவுளாகத் தோற்றம் பெற்றன. அதனாலேயே அறக் கடவுள் தோற்றம் பெற்றிருக்கவேண்டும். பின்னர் சிவ வழிபாடு, லிங்க வழிபாடு முதலிய வழிபாடுகள் காலத்திற்கும் சூழலுக்கும் ஏற்பத் தோற்றமும் மாற்றமும் பெற்று வந்திருக்க வேண்டும். தாயுமானவர் வாழ்ந்த காலத்திலும் அதற்குப் பின்னரும் தமிழகத்தில் முருக வழிபாடே தலைசிறந்து விளங்கியது என்பதற்கு அருணகிரிநாதரின் முருக தோத்திரங்களும் குமரகுருபரசுவாமிகளின் முருகனைப்பற்றிய அருட்பாடல்களும் தக்க சான்றுகளாக விளங்குகின்றன. இதற்கு அக்கால அரசியல், சமூகச் சூழ்நிலைகளும் சாதகமாக அமைவதாயின. இக்காலப் பகுதியிலேயே தமது ஞானகுருவையும் கடவுளாகப் போற்றும் தன்மை ஏற்பட்டது. தாயுமானவர் மௌனகுருவையும் குமரகுருபரர் நமச்சிவாயதேசிகரையும் சிவப்பிரகாசர் சிவஞானபாலையரையும் கடவுளாகப் போற்றிப் பாடியமை ஈண்டு நினைவு கொள்ளத்தக்கதாகும். தாயுமானவர் தமது ஞானகுருவைப் பாடிய பாடல்கள் படித்து இன்புறக் கூடியவை.

தாயுமானவர் தமிழக்கிண்ணயாக வடமொழியிலும் ஆளுமை பெற்றிருந்தார் என்பதற்கு இவரது வாழ்க்கை வரலாறும் இவரது பாடல்களும் தக்க சான்றுகின்றன. வடமொழிச் சொல்லாட்சியும், வடமொழியிலுள்ள வேதாகமம், உபநிடதம் என்பவற்றின் சாரத்தைத் தமிழ்ப்படுத்தியிருக்கும் தன்மையும் இதற்கு மேலும் ஆதாரமாகின்றன. இவர் வடமொழிச் சொற்களை ஆளும்போது தற்சமம், தத்பவம் என்னும் இலக்கண விதிகளையும் கடைப்பிடித்துள்ளார். உதாரணமாக ப்ரபஞ்சம் - பிரபஞ்சம், ப்ரசாதம் - பிரசாதம், தராவிடம் - திராவிடம் முதலிய சொற்களைக் குறிப்பிடலாம். இவர் வாழ்ந்த காலப் பகுதியில் வடமொழிச் செல்வாக்கு மூன்றாணிலும் விட அதிகமாக தமிழ் இலக்கியத்தை உருவிலும் உள்ளடக்கத்திலும் அதாவது இலக்கிய வடிவிலும், இலக்கியப் பொருளிலும் பாதித்து இருந்தமையை நாம் அவதானிக்கின்றோம். சிவப்பிரகாசர், அருணகிரி, தாயுமானவர் பாடல்களில் இத்தன்மை காணப்படுகின்றது.

மொழி நடையும் இலக்கண அமைதியும் இவரது பாடலுக்கும் யாப்பு அமைதிக்கும் ஏற்ப அமைந்துள்ளன. இவர் 22 வகையான யாப்பு விகற்பங்பங்களைத் தம் நூலிலே கையாண்டுள்ளார். நாற்றுக்கணக்கான உவமை

பிரார்த்தனையின் பெருஞ்சிறப்பு
 — கல. சபாநாதன் —

நின்றும் இருந்தும் கிடந்தும் நினைவிளகள்
 என்றும் சிவன்தாள் இணை.

ஹேறுபடும் சமயங்களாகிய பலவர்ன மலர்களை ஓர் ஒப்பற்ற மாலையாகத் தொடுத்து நிற்கும் பொற்கம்பிதான் பிரார்த்தனை அல்லது ஜெப்மாகும். சத்தியத்தைத் தேடுவோன், ஜெபத்தினால் மாத்திரமே இறுதி இலட்சியத்தை அடையமுடியும் என்கிறது மனுதர்மசாத்திரம். சகல யுகங்களிலும் சகல மதங்களிலும் அடியார்களும் சாதகர்களும் கடவுட் பானங்கும் தங்கள் சிந்தனை ஊற்றுக்களைப் பாடல்கள் மூலமாகவும், பிரார்த்தனைகள், வேண்டுகோள் வாயிலாகவும் வெளியிட்டுள்ளார்கள்.

துன்புற்றேர், ஞானி, இன்ப வேட்கையாளன், அறிஞன் ஆகிய நால் வகையினர் இறைவனை வழிபடுகின்றனர் என்று பகவத்கீதை கூறுகின்றது.

பாரதநாடு முழுவதிலும், ஏன் அகில உலகிலும், மிகப் பழைய சமய இலக்கியமாகக் கருதப்படும் இருக்கு வேதமும் இதர சம்கிதைகளும் இந்திரன், மித்திரன், வருணன், அக்கினி முதலிய தேவர்களின் புகழைப் பாடியுள்ள பக்திப் பாடல்களாகும்.

ஆத்மீகப் பயிற்சித் தொடர்புகள் யாவற்றுள்ளும் தலைசிறந்தது ஜெபம் எனக் கழறுகின்றது மகாபாரதம்.

உருவகங்களைப் பயன்படுத்தித் தமது ஆத்மீக அனுபவங்களை விளக்கித் தமது பாடல்களை அழகுபடுத்தியுள்ளார்.

சித்தர் வரிசையில் முக்கிய இடத்தைப் பெறும் தாயுமானவர், சித்தர் களுடைய சித்திகளைப் பற்றியும், அவர்களது சித்திகள் சித்திக்கும் விதம் பற்றியும், அவர்களது யோக முறைகள் பற்றியும் விளக்கியுள்ள பாடல்கள் படித்து அறியத்தக்கவையாகும். தாயுமானவர் சமயத்துவ உண்மைகளை அனுபவரீதியாக அனுகி ஆராய்ந்து இலக்கிய வடிவிலே தரும்போது ஆங்கு தமிழ்ப் பற்றும் சமய நம்பிக்கையும் பக்தியூற்றும் இணைந்து அவர் பாடல் களுக்குச் சிறப்பளிக்கின்றன.

சத்திய யுகத்தில் தியானமூலம் ஒருவன் பெற்றதைத் திரேதாயுதத் தில் பலிமூலம், துவாபரயுகத்தில் வழிபாடு மூலமூம், கலியுகத்தில் இறைவனின் திவ்ய நாமத்தை ஜெபிப்பதன் மூலமூம் பெறமுடியும் என்று கூறுகிறது விஷ்ணுபூராணம். தெய்வீக நாமங்களை உச்சரிப்பது அல்லது ஜெபிப்பது என்பது தெய்வீக சௌந்தரியங்களைச் சிந்திப்பதுமாகும் என்பது கூறுதேயமையும். சில சமயங்களில் ஓரே பெயரையும் ஒரே இயல்புக் குணத்தையும் அன்றேல் அநந்த பெயர்களையும், அநந்த இலட்சணங்களையும் ஜெபிப்பதாக இருக்கலாம். முன்னையது ஜெபம் எனவும், பின் னை ய து தோத்திரம் எனவும் கூறப்பட்டிரும், பொதுவாக இவையிரண்டும் ஒன்றுக்கே இனைத்துக் கூறப்படும். சப்தமும் சிந்தனையும் பிரிக்க முடியாது இனைந்திருக்கின்றன. பின்னையதன் கருவியே அல்லது வாகனமே முன்னையதாகும் சாதகர் அல்லது முழுக்காக்கள் தம் மனதில் தூய எண்ணத்தை எழுப்ப, சப்த சின்னங்களின் உதவியை நாடுகின்றனர்.

பாரத தேசத்தை நோக்குமிடத்து, சமுதாய வாழ்வாம் இசையின் ஆகாரமத்தியல்வரமானது சமய அனுட்டானந்தான் என்பது நன்கு புலப்படும். சமய அனுட்டானத்தில் முக்கிய இடம்பெறுவது பிரார்த்தனை. சமஸ்கிருத இலக்கியத்திலே முதலிடம் பெறுவது தோத்திரப்பாடல்களே. அதுமட்டுமன்று வடமொழி இலக்கியம் ஆரம்பிப்பது தோத்திரங்களுடன் என்றங்கூடச் சொல்லிவிடலாம்.

வடமொழியில் மிகவும் தொன்கம வாய்ந்ததாகக் கருதப்படும் இருக்குவேதம் தோத்திரப்பாடல்களின் தொகுப்பாகும். இதனையுடெத்துத் தோன்றிய இதிகாசங்களிலும் பூராணங்களிலும் தோத்திரக் கருஞ்சுங்கள் பொதிந்துகிடக்கின்றன. பின்னர் சைவசமயகுரவர் நால்வர் பாடியருளிய தேவாரங்களிலும் திருவாசகத்திலும் ஏனைய மெய்யடியார் பாடியருளிய இதர திருமுறைகளிலும் உலகிலே காணப்படும் பல்வேறு சமய இலக்கியங்களிலும் பிரார்த்தனை இடம்பெறுகின்றது. பாடல்கள் யாவும் தோத்திரங்களாதவின், அவை தேவாரம், திருவாசகம் ஆதியாம் சிறப்புப் பெயர் பெற்றன. இவர்களுக்குப் பின் வந்த பக்திநெறியாளராகிய கடவுட் பாணர்கள் தம் உள்ளத்தடத்தில் ஊற்றெடுத்த கடவுட்பக்தியினைப் பிள்ளைத்தமிழ், கீர்த்தனங்கள், இசைப்பாடல்கள் மூலம் வெளியிட்டனர். அத்துவைத மதத்திலும் கூட பிரார்த்தனைக்கு இடமுண்டு.

பிரார்த்தனை பண்ணும் பாங்கு இயல்பாகவே மனிதனுக்கு உண்டாகின்றது. பிரார்த்தனை என்னும் செம்மை சான்ற செயலை விளக்குவதற்கு கடம்படல். போற்றுதல், ஏத்துதல், வணங்குதல் வழிபடுதல். வேண்டுதல், கோரிக்கொள்ளுதல் இன்னேரன்ன சொற்கள் பல வழக்காற்றில் அமைந்துள்ளன.

ஸ்ரீராமகிருஷ்ண பரமஹமசர் தம் பழுத்த அனுபவ ஞானத்தின் பயனுக்கு பிரார்த்தனையைப்பற்றிக் கூறுவது இது:

[“பிரார்த்தனையால் மனமும் வாக்கும் ஒன்று சேர்ந்து ஊக்கத்தோடு ஏதேனும் ஒரு பொருளைப் பிரார்த்தித்துக் கேட்குமானால் அந்தப் பிரார்த்தனைக்குப் பலன் கிடைக்கும். ‘ஸ்சவரா! இவையெல்லாம் உன்னுடையவை’ என்று வாயால் மட்டும் சொல்லி, அவையெல்லாம் தன்னுடையவையென்று மனத்தில் நினைக்கிறவனுடைய பிரார்த்தனைக்குப் பலன் உண்டாகாது. கடவுள் எல்லாவற்றையும் அறிய வல்லவர். சிறு துரும்புவிழும் சத்தத்தையும் அவர் அறிவார். ஆகையால் எனது குழந்தைகளே! உங்கள் பிரார்த்தனை ஒவ்வொன்றும் அவர் செவியிற் படும். என்றைக்காவது ஒருநாள் உங்களுக்குத் தம் கருணைபுத்தைக் கடாட்சித்தருங்கள்.”]

சைவசமயத்திலே பிறந்து வளரும் இளம் பிள்ளைகளுக்கு இவ்வித பிரார்த்தனைகள் அத்தியாவ்சியம் என உணர்ந்த சைவ ஆசார சீலராகிய ஸ்ரீஸ்ரீ ஆறுமுகநாலூர் அவர்கள் பள்ளி ச் சிறுவர்களுக்கெழுதிய இரு பிரார்த்தனைகளை ஈண்டு நினைவு கூர்தல் பொருத்தமாகும்.

பிராதக்காலப் பிரார்த்தனை:

பெருங்கருணைக் கடவுளே! சென்ற இராத்திரியிலே தேவரீர் அடியேனைக் காத்தருளினதின் நிமித்தம், அடியேன் பாவங்கள் செய்யாவண்ணம் அடியேனத் தடுத்து ஆட்கொண்டருளும். அடியேன் முன் படித்த பாடங்களும் இனிப் படிக்கும் பாடங்களும் அடியேன் மனசிலே எந்த நாளும் தங்கும்படி அருள் செய்யும்.

சாயங்காலப் பிரார்த்தனை:

மகாதேவ! அடியேன் செய்த பாவங்களை எல்லாம் பொறுத்தருளும். இந்த இராத்திரியிலே அடியேனைக் காத்தருளும். அடியேன் தேவரீரை அறிந்து, தேவரீருக்குப் பயந்து, கேவரீர்மேல் அன்பு வைத்துத் தேவரீரைத் துதித்து வணங்கும்படி செய்தருளும். அடியேன் இறக்கும்பொழுது தேவரீரை மறவாத தியானத்துடனே, தேவரீருடைய பாதத்திலே சேரும் படி அருள் செய்யும்.

— நாவலர் பாலபர்டம்
முதற் புத்தகம்

இனி இந்த இருபதாம் நூற்றண்டிலே பிரார்த்தனைக்குத் தம் வாழ்வில் முக்கிய இடம் அளித்து வந்த சத்திய விரதன் காந்தியடிகள் கூறியிருப்பதையும் யாம் சிந்தித்தல் வேண்டும். “மிக்க வணக்கத்தோடு பகவானை வேண்டுவதே பிரார்த்தனை எனப்படும்” என விளக்கிய காந்தியடிகள்

மேலும் கூறுவதை அவதானித்தல் வேண்டும்; “பிரார்த்தனைதான் என்னைக் காப்பாற்றி வருகின்றது. அது இல்லாமலிருந்தால் பல வருடங்களுக்கு முன்னமேயே எனக்குப் பைத்தியம் பிடித்திருக்கும்..... பிரார்த்தனை செய்வது ஒரு அவசியமாக ஏற்பட்டிருக்கிறது. பிரார்த்தனை இல்லாமற்போனால் உயிர் வாழ்வதே ஒரு பாலைவனம் போல் தோன்றிற்று. உடலுக்கு எவ்வாறு உணவு அவசியமோ அவ்வாறே ஆத்மாவுக்கும் பிரார்த்தனை அவசியமென அறிந்தேன். புத்தர், ஏசுநாதர், முகம்மது நபி முதலிய பெரியோர் பிரார்த்தனையினால்தான் முன்னேறியதாகக் கூறியிருக்கிறார்கள். பிரார்த்தனையினால் நமது வாழ்வில் ஏற்படும் கஷ்டம் என்னும் மாயையினின்றும், மனக்கூற்பனையினின்றும் நாம் விடுபடுவோமென நான் உறுதி கூறுகின்றேன். இப்போது கோடிக்கணக்கான இந்துக்களும், முஸ்லிம்களும் கிறிஸ்தவர்களும் பிரார்த்தனை செய்தே கவலையை நீக்கிக் கொள்கிறார்கள். அவர்களைப் பொய்யர்களென்றும், ஏமாந்தவர்களென்றும் சிலர் கூறுகின்றனர். ஆனால் இந்தப் ‘பொய்’தான் எனது உயிருக்கு இன்றியமையாத நூக் இருக்கிறது. சத்திய உபரசகனை எனக்கு உயிர் போன்றுள்ள பிரார்த்தனை ‘பொய்’ ஆகுமா?

“ராஜீய வானத்தில் ஏக்கம் என்னும் மேசும் குழும்போதெல்லாம் எனது மனச்சாந்தியை நான் இழப்பதில்லை எனது சாந்தியைக் கண்டு அநேகக் கியந்ததுண்டு. அந்தச் சாந்தி எங்கிருந்து வருகிறது? பிரார்த்தனையிலிருந்தான். நான் படித்தவனால்ல; நான் வெறும் பிரார்த்தனைக்காரரென்று தாழ்மையோடு சொல்லிக்கொள்கின்றேன். அவரவர் மனை தர்மப்படி பிரார்த்தனை நடைத்தலாம் என்பது எனது அபிப்பிராயம். ஆனால் நமது முன்னோர்கள் நடந்து சென்ற பழைய பாதையில் நாழும் பின்பற்றிச் செல்வது சலபமெனத் தோன்றுகிறது. ‘கடவுளை நம்புவோர் பிரார்த்தனை செய்யவேண்டும். நமது வாழ்க்கை முழுவதுமே பிரார்த்தனை!’”

“உலகத்திலே மனிதன் தோன்றிய காலந் தொடக்கம் காணப்படும் சமய பேதங்களையும் அவற்றின் வரலாற்றினையும் கோட்பாடுகளையும் உண்ணிப்பார்ப்போமாயின். சமய வேற்றுமைகளிடையே ஊடருவி நிற்கும் ஓர் ஒற்றுமையினைக் காணுதிருக்கமுடியாது.

வண்ணங்கள் வேற்றுமைப்பட்டால் — அதில்
மானுடன் வேற்றுமை இல்லை
பாருக்குள்ளே தெய்வம் ஒன்று — இதில்
பற்பல சண்டைகள் வேண்டாம்

என்று அறிவுரை புகட்டுகின்றார் மகாகவி பாரதியார். ஏழு வர்ணங்கள் சேர்ந்தது சூரிய வெளிச்சம் அவ்வாறே பல மதங்கள் சேர்ந்து இந்த உலகத்திலே தெய்வ ஒளி காட்டுகின்றன. சூரியனையாதல், அக்கினியையாதல், சிவனையாதல், புத்தரையாதல், கிரிஸ்துவையாதல், கிருஷ்ணனை

இயற்கையறகில் இறையழகு

— வெ. சுசிதாநந்த சுமா —

தமிழ் இலக்கிய வரலாற்றில் பல்லவர் காலம் பக்திப் பாடற்காலமாகும். இக் காலப் பகுதியிற் தோன்றிய சைவ நாயன்மார்களும் வைணவ ஆழ்வார்களும் தமிழ் நாட்டிற் பெருகிவந்த சமண பௌத்த வெள்ளத்தின் வேகத்தைக் கட்டுப்படுத்திச் சைவ வைணவ வெள்ளத்தைக் கரைப்புரண்டு ஒடச் செய்தனர். திருஞானசம்பந்தர் தேவாரத்திலும், திருமங்கையாழ்வார் பாகரங்களிலுமிருந்து சமணம் எந்த அளவுக்குத் தமிழ் நாட்டிற் பரவியிருந்ததென்பதை அறியக் கூடியதாயுள்ளது. இவ்விருவர் பாடல்களிலும் சமணநெறி கண்டிக்கப்பட்டுச் சைவ வைணவ நெறிகளின் மேன்மை எடுத்துக் கூறப்பட்டுள்ளது. இவ்வாறு எழுந்த நாயன்மார்களின் தும் ஆழ்வார்களினதும் பாடல்களிற், தத்தம் சமயக் கடவுளரைப் போற்றுவதும், ஏனைச் சமய நெறிகள் சிறந்தனவல்ல என்று கூறுவதுமாகிய இருதன்மைகளைக் காணலாம். சமயக் கடவுளரைப் போற்றுவதற்கு அவர்கள் பலவிதமான வழிவகைகளைக் கையாண்டுள்ளனர். அவற்றுள் இயற்கைக் காட்சிகளைப் பின்னணியாகக் கொண்டு இறைவன் வீற்றிருக்கும் கோயிலைப் பாடுதல் ஒருவகையாகும். இந்த வகையைச் சம்பந்தர் தேவாரங்களில் நாம் சிறப்பாகக் காணலாம்.

இயற்கையழகில் இறைவனைக் காண்பதும், இறையழகில் இயற்கையைக் காண்பதுமாகிய பண்பு பல்லவர் காலத்துக்குரிய பண்பாகும். எனினும் இந்த மரபு, சங்க காலத்திலிருந்து படிப்படியாக மாறி வந்திருப்பதை நாம் காணலாம். சங்கப் பாடல்களில் தலைவன் - தலைவி சந்திப்புக்குப் பின்

யாதல் எவ்வரை எவ்வாறு வழிபடினும் அவ்வழிபாடு யாவும் வானவில்லின் பல்வேறு நிறங்களைப்போல், ஒரு தெய்வீக அழகினையே நோக்குகின்றன. இந்த உண்மையை உணர்ந்து ஒழுகினால் சண்டைக்கோ, போட்டிக்கோ, மதவெறிக்கோ இடமிராது. ஒன்றே குலம் ஒருவனே தெய்வம் என்ற கோட்பாடு இடம்பெற்றுப் பரவுமிடத்து, மன்பதையின் வாழ்க்கை புத்தொளியும் அழகும் பெற்றுத் திகழும். சைவ இளைஞர்கள் பரந்த மனப் பான்மையுடனும், தம் மதத்தில் உறுதியான பக்தியுடனும் வாழவழி காட்டுவது பிரார்த்தனையே என்பதை உணர்ந்து உய்தல் வேண்டும்.

னணியாக இயற்கைக் காட்சிகள் அமைந்தன. தலைவனுடைய நாட்டு வளத் தைப் பற்றித் தோழி வருணிப்பாள். தலைவனுடைய தவரூன ஒழுக்கத்தைக் கண்டிப்பதற்கோ அல்லது, தலைவியை விரைவில் வரைந்து கொள்ளும்படி வேண்டுவோ, தோழி இயற்கையையே கருவியாகக் கொண்டாள். சங்கப் பாடல்களுக்கு வேண்டிய மூன்று முக்கியமான அம்சங்களில் கருப்பொருளாகிய இயற்கையும் ஒன்றுகும். எனவே இயற்கையைப் பாடுகின்ற தன்மை பல்லவர் காலத்துக்குரிய புதிய பண்பல்ல. ஆனால் சங்க காலத்திற் பாடப் பட்ட இயற்கையைப் பற்றிய பாடல்களுக்கும், பல்லவர் காலத்தில் பாடப் பட்டவனுக்குமிடையே வேறுபாடுண்டு. சங்க காலத்தில் தலைவன் - தலைவி பற்றிய ஒழுக்கத்துக்கு உதவியாக இயற்கை கையாளப்பட்டுள்ளது. பல்லவர் காலத்தில் இறைவன் - இறைவி வீற்றிருக்கும் இடத்தைப் பாட இயற்கை பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளது. சங்க காலத்திற் தோழி தலைவனுடைய நாட்டு வளத்தைக் கூறுவதாகப் பாடல்கள் அமைந்துள்ளன. ஆனால் பல்லவர் காலத்தில் நாயன்மார்களும், ஆழ்வார்களும் தாமே நேரடியாக இறைவன் உறையும் கோயில்களின் அழகைப் பாடியுள்ளனர்.

இந்த வகையில் பக்திப் பாடல்களில் இயற்கையுடன் இறைவனைத் தொடர்புடூத்திப் பாடிய பெருமை காரைக்காலம்மையாருக்கே உரியது எனலாம். அவர் தமது அற்புதத் திருவந்தாதியில்

‘‘காலையே போன்றிலங்கும் மேனி கடும்பகவின்
வேலையே போன்றிலங்கும் வெண்ணீரு — மாலையின்
தாங்குருவே போலுஞ் சடைக்கற்றை மற்றவற்கு
விங்கிகுளோ போலும் மிடறு’’

— அற்புதத் திருவந்தாதி. 65

எனப்பாடியுள்ளார். காலைப்பொழுதும், மாலைப்பொழுதும், இருஞும் அவருக்கு இறைவனை நினைப்பூட்டுகின்றன. இவர் காட்டிய இந்த வழியைப் பின்பற்றிப் பின்னர் வந்த நாயன்மார்கள் இயற்கையழகில் இறைவனையும், இறையழகில் இயற்கையையும் கண்டு மகிழ்ந்தனர். எனவே இந்த மரபுக்கு வழிகாட்டிவந்தவர் அம்மையானே எனலாம்.

காரைக்காலம்மையார் தொடக்கி வைத்த இம் மரபை அவருக்குப் பின் வந்த நாயன்மார்களிற் திருஞானசம்பந்தர் மிகவும் சிறப்பாகக் கையாண்டுள்ளார் எனலாம். அவருடைய இயற்கை வருணைப் பாடல்களில் இரண்டு தன்மைகளைக் காணலாம். ஒன்று இறைவன் அமர்ந்துறையும் கோயிலின் சூழலை அப்படியே பாடுதல் மற்றையது தாம் கானும் இயற்கைக் காட்சிகளில் இறைவனைக் கானுகின்ற தன்மை. சிவபிரான் எழுந்தருளியுள்ள கோயில்களின் இயற்கையழகைச் சம்பந்தர் தன்கு சித்தரித்துக் காட்டியுள்ளார். அவன் அமர்ந்திருக்கும் தலங்களைச் சூழ்ந்திருக்கும் ஆறுகளையும், மலைகளையும் அழகுபெறப் பாடியுள்ளார். கிழூத் திருக்

குறிப்பிடாத சட்டமைவைத் தலத்தில் இன்றைவன் வீற்றிருப்பதைக் குறிப்பிடும் காட்டுப்பள்ளி என்னுந் தலத்தில் இன்றைவன் வீற்றிருப்பதைக் குறிப்பிடும் சம்பந்தர். ஸ்ரீவைஶ்வர சிவேஸ்வரீமூர்த்தி சாம்பிலாயும் பூசை சிரிரூபமாக சம்பந்தர்.

பஞ்சகூட முகவிசோப பிரகாசமூர்த்தி வரிஷி தத்துள்ளார். திருவையாறு என் என் அத்தலத்தின் இயற்கையழகை வருணி தத்துள்ளார். திருவையாறு என் என் அத்தலத்துக்கு வரும் சம்பந்தர் அங்கு கருப்பஞ்சோலைகளிக் கரண்ணுகின் ரூபம் அந்தக் காட்சியில் தமது கரபணையைச் சேர்த்துச் சிறந்த வருண இன்றை அமைத்துவிடுகிறார். அந்தக் கரும்புகளை தென்றல் அடிவருட அதனால் அவை கண்வளருவதாகச் சம்பந்தருக்குக் காட்சியளிக்கின்றன. இதையே அவர்.

“குன்றெலாங் குமில்களுக் கோழும்பிரச மளிப்பிந்து வாசமல்கு வாய்க் கொல்ல வேண்டும் அதை உடை வேண்டும் செழுங்கரும்பு கண்வளருந் திருவையாறே” 1: 130: 7

எனக் குறிப்பிடுகிறார். இவை அவர் கோயில்களின் இயற்கையழகை அப்படியே பாடியுள்ளமைக்கு எடுத்துக்காட்டுகளாகும். குன்றெலாங் குமில்களுக் கோயில்களின் அவர் இதைவளைக் கண்ட தன்மையைப் பார்ப்போம். காவிரியாறு கலகலவென்று ஒடிக்கொண்டிருக்கும் அழகைக் கண்ட சம்பந்தருக்கு. இறைவனுடைய ஞாபகம் வந்துவிடுகிறது. இதை அவர்,

“சலசல சந்தில்லோடும் ஹந்திச் சந்தள மேகரை சார்த்தியெங்கும் பலபல வாயித்தலீ யார்த்து மண்டிப் பராய்ந்திழி காவிரிப் பாங்கரின் வாய்க் கலகல நின்றதி ருங்கமலான் காதலிக்கப்படும் காட்டுப்பள்ளி...”

115: 5

இனக் குறிப்பிட்டுள்ளார். இங்கே சலசல என்றேடுகின்ற காவிரிந்தி அவருக்குக் கவகலுநின்றதிருங் கழலானுகை சிவப்ரானை ஞாபகமூட்டுகிறது. இன்னேரு பாடவில் வாவிகளில் மலர்ந்துள்ள பூக்கள் அவருக்குச் சிவப்ரானை நினப்பட்டுவேதாகக் குறிப்பிட்டுள்ளார். அவர் அதனை,

‘வாயிதொறும் வன்கமலம் முகங்காட்டச் செங்குமதம் வாய்கள் காட்டக் காவியிருங் குங்குவளை கருநெய்தல் கண்காட்டுங் கழுமலமே.’

1: 170: 1

என்று குறிப்பிடுகிறார். வயல்களிலே அன்னம் தன் பெட்டேயோடு வீற்றிருக்கும் காட்சியைச் சம்பந்தர் தம் பாடல்களிற் பல இடங்களிற் குறிப்பிட்டுள்ளார். வயல்களிலே மலர்ந்துள்ள தாமரை மலர்களின்மேல் அன்னம் தன் பெட்டையோடும் வீற்றிருக்கின்றது. இரு பக்கங்களிலும், சிநெற்கதிர் கள் சாமரை இரட்டுகின்றன என்பதே அவர் குறிப்பிடுங் காட்சியாகும்.

“தனையிழம் கமலத் தனிச்செல் அன்னந் தன்னிலம் பெட்டையோடும் பில்கி சினோகதிர்க் கவரி வீசுற ரிருக்கும் மிழ்கொன்...”

3:119:9

இங்கு உண்மையில் அன்னம் தன்யெட்டையோடு இருக்கும் காட்சி சிவ

பிரான் உமையுடன் வீற்றிருக்கும் தன்மையை அவருக்கு ஞாபகமூட்டு கிறது. இதனாலேயே அவர் அன்னம் இருக்கிறது என்று குறிப்பிடாமல் வீற்றிருக்கிறது எனக் குறிப்பிட்டார். இதே காட்சியையே இன் ஒரே ராட்டில்

“செறியிதழ்த்தா மரைத் தவிசில் திகழ்ந்தோங்கும்
இலைக்குடைக்கீழ்ச் செய்யார் செந்நெல்
வெறி கதிர்ச் சாமரையிரட்ட இள அன்னம்
வீற்றிருக்கும் மிழலையாமே”

1:132:2

எனக் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

இத் தன்மையான இயற்கைக் காட்சிகளுடன் பகுத்தறிவற்ற விலங்குகள் கூட இறைவனை வழிபடும் பான்மையை, பாடுகின்ற தன்மையையும் இவருடைய பாடல்களிற் காணலாம். திருமுதுகுன்றப் பதிகத்தில்

“மந்தியேறி யினமா மலர்கள் பலகொண்டு
முந்தித் தொழுது வணங்குங் கோயில் முதுகுன்றே” 2:200:2

என்று குரங்குகள் சிவபிரானை வழிபடுவதாகப் பாடியுள்ளார். யானைகள் தம் பிடியுடன் கூடச் சென்று வழிபடுவதை,

“குந்தற் பிடியும் களிறு முடன் வணங்கும் குறும்பலாவே” 2:207:8
என்றும்,

“பிடிடே வாம் சின்செலப் பெருங்கைமா மலர்தழீஇ
விடியலே தடழும்கி சிதியிழல் வழிபடும்
கடியுலாம் பூம்பொழிற் காணப் பேர் அண்ணல்...” 3:284:1
என்றும்,

“மானமார் மடப்பிடி வன்கையால் அலகிடக்
காலமார் கடகீவழிபடுங் கானப்பேர்...”

என்றும் குறிப்பிட்டு யானைகளின் பத்தித்திறத்தைக் காட்டியுள்ளார். மிருகங்கள் மட்டுமன்றி ஆறுகளும் கூட அவிர்ச்சடையண்ணலை வழிபட்ட காட்சியைக் காட்டியுள்ளார் சம்பந்தர் திருமுதுகுன்றத் தலத்தில் எழுந்தருளியுள்ள இறைவனை, அங்கே ஒடிக்கொண்டிருக்கும் முத்தாருளது, சந்தனம், அகில் குங்குமம் முதலிய பொருட்களைக் காணிக்கையாக வைத்து வழிபடுங் காட்சியை.

“கொத்தார் மலர் குளிர் சந்தகில் ஒளிர் குங்குமங் கொண்டு
முத்தாறு வந் தடிவீழ் தந முது குன்றடைவோமே” 1:12:1
என்ற அடிகளில் குறிப்பிடுகிறார்.

இவ்வாறு பல வகையில் சம்பந்தர் இயற்கையை இறைவனுடன் தொடர்பு படுத்திப் பாடியுள்ளதை அவருடைய தேவாரங்கள் காட்டுகின்றன. சங்க காலத்திற் காணப்பட்ட மரபைக் காரைக்காலம்மையார் புதிய வழியிற் திருப்பிவிட்டார். அவர் காட்டிய வழியில் விரிவாகப் பாடி இயற்கில்

பண்டைத் தமிழர் இசைக்கருவிகள்

— அமர். பண்டைத்தமணி. ச. அருளம்பவனுர் —

பண்டைக் காலத்தில் தமிழ்நாடு பெருஞ் சீரும் சிறப்பும் பெற்று விளங்கியது. இசை, சுத்து, ஓவியம் முதலிய கலைகள் சிறந்து விளங்கின. தமிழ்நாட்டை ஆண்ட முடியுடை வெந்தர்களும் குறுநில மன்னர்களும் இக்கலைகளை ஆதரித்து வந்தார்கள். இசைக்கலை அக்காலத்தில் சிறந்து விளங்கியது. இசைவல்லார் பஸர் அக்காலத்தில் வாழ்ந்து வந்தார்கள். இசையைக் கண்டத்தாலும் கருவிகளாலும் இசைத்து வந்தனர். பண்டைத் தமிழ் மக்கள் பாடினி பாடும் இனிய பாடலையும் இசைத்துறையில் வஸ்வ பாணன் இசைத்த யாழ்ப்பாடலையும் கேட்டு மகிழ்ந்தார்கள். அக் காலத் தில் முதூர்களின் ஆறு கிடந்தனன் அகனெடுந் தெருக்களிலும் குறுந் தெருக்களிலும் யாழ்முழவு முதலிய இசைக்கருவிகளின் இன்னிசை இடையருது ஒவித்தது. இதனை,

“நன்ன ராளர் கூடு கொள் இன்னியம்
தேரூர் தெருவில் ததும்பும்”

(அக. 189-13-4)

“முழவிமிழ் இன்னிசை மறுகு தொறிசைக்கும்
தொண்டு”

(ஐங். 171-2-3)

என வருவனவற்று லும் அறியலாம். பண்டைத்தமிழரின் இசைக்கருவிகளைச் சங்க இலக்கியங்கள் வாயிலாக நாம் அறியலாம்.

பண்டைக் காலத்தில் சூத்தர், பாணர், விறலியர் ஆடல் பாடல் களில் வஸ்வவர்களாய் விளங்கினர் இவர்கள் பரிசிற் பொருட்டு வள்ளி யோரை நாடிச் செல்லுங்கால் தங்கள் ஆடல் பாடல்களுக்கேற்ற இசைக் கருவிகளையும் உடன் கொண்டு சென்றார்கள். இதனைப் பதிற்றுப்பத்து, அகநானாறு, புறநானாறு, மலைபடுகடாம் என்னும் நால்கள் வாயிலாக அறியலாம்.

கையின் எல்லா அம்சங்களையும் இறைவனுடன் தொடர்பு படுத்திக் காட்டினார் சம்பந்தர். இவருடைய வழியைப் பின்பற்றிப் பின்னர் வந்த திருநாவுக்கரசர், சந்தரர் முதலாய நாயன்மார்கள் பாடியுள்ளனர். எனினும் இயற்கையை இறைவனுடன் தொடர்பு படுத்திப் பாடிப் பெருஞ் சிறப்புப் பெற்றவர் ஞானசம்பந்தரே எனலாம்.

“புணர்புரி நரம்பின் தீந்தொடை பழனிய
வணர்மை நல்யா மிளோயர் பொறுப்பப்
பண்ணமை முழவும் பதலையும் பிறவும்
கண்ணறுத் தியற்றிய தூம்பொடு சுருக்கிக்
காவிற் நகைத்து துறைகூடு கலப்பையர்”

(41-1-5)

எனப் பதிற்றுப்பத்திலும்,

“நல்யா மாகுளி பதலையொடு சுருக்கிச்
செல்லா மேரதில் சில்வளை விறலி”

(64-1-2)

எனப் புறநானூற்றிலும் வருவனவற்றால் சூத்தர் விறவியர் யாழ், குழல்,
முழவு, ஆகுளி, பதலை முதலிய இசைக் கருவிகளோடு சென்றமை அறியப்
படும், இதனால் பண்டைக்காலத்தே தோற்கருவிகளும், துளைக்கருவிகளும்.
நரம்புக்கருவிகளும் பயின்று வந்தமையை அறியலாம். கஞ்சக்கருவிகளும்
பயின்று வந்தமை “நுண்ணுருக்குற்ற வெள்ளடர்ப் பாண்டில்” என மலை
படுகடாத்து வருதலான் அறியலாம்.

துளைக் கருவிகள் :

பண்டைத்தமிழர் இசைக்கருவிகளுள் குழலும் ஒன்று. காட்டில் நீண்டு
வளர்ந்த மூங்கிலில் வண்டுகள் துளைத்த துளைகளின் ஷழியே கோடைக்
காற்றுப் புகுந்து இயங்குதலால் இன்னிசை எழுந்தது.

“ஆடமை குயின்ற அவிர்துளை மருங்கில்
கோடை யவ்வளி குழலிசை யாக”

(82)

என அகநானூற்றில் வருதலாலும் இதனை அறியலாம். இவ்வாறு இசை
எழுதலைக் கண்ட மக்கள் குழலை உண்டாக்கினார்கள். இடையன் பசுத்திர
ளோடே காட்டில் தங்கித் தீக்கடை கோலாலே புகைபிறக்கும்படிக்
கையாலே தீயைக் கடைந்து அக்கடைகோலிலுள்ள தியினால் துளையிட்டு
மூங்கிலில் ஆக்கின குழலிற் பாலைப்பண்ணை வாசித்தான் என்று பெரும்பா
னைற்றுப்படை கூறுகின்றது. மூங்கிற்குழலைக் கோவலரே பெரும்பான்மை
யும் ஊதி வந்தமை.

“குழல் தொடங்கினரே கோவலர்”

(371-9)

“கல்லாக் கோவல் ருதும்
வல்வாய்ச் சிறு குழல்”

(219-15-6)

என நற்றினை அகநானூறு எண்ணும் நூல்களில் வருதலால் அறியலாம்.

மூங்கிற்குழற்குப் யுல்லாங்குழல் என்றும் பெயர். இது சந்தனம், வெண்
கலம், செங்காலி, கருங்காலி முதலியவற்றாலும் செய்யப்பட்டது என்பது
சிலப்பதிகாரத்துக்கு அடியார்க்கு நல்லார் எழுதிய உரையினால் அறியலாம்.
மூங்கிற்குழல் தூம்பு, வங்கியம் எண்ணும் பெயர்களாலும் வழங்கப்பட்டு
வந்தது. பண்டைக்காலத்திற் சூத்தர் தம் ஆடற்றுறைக்கு வேண்டிய இசைக்

கருவிகளுள் ஒன்றுக்குத் தூம்பினையும் கொண்டு சென்றார்கள் என்பது பதிற் ரூப்பத்து மலைபடுகடாம் என்னும் நூல்களால் தெரிகிறது. “குறுநெடுந் தூம்பொடு முழவுப்புணர்ந் திசைப்ப... கோடிம ரிறந்த” என அகநானுற் றில் வருதலான் கூத்தர் குறுந்தூம்பு நெடுந்தூம்பு என இரண்டு வகையான தூம்பினைக் கொண்டு சென்றார்கள் என்று அறியலாம். குறுந்தூம்பு ‘சிறு வங்சியம்’ என்றும், பெருந்தூம்பு ‘பெருவங்கியம்’ என்றும் முதங்கப்பட்டன. பெருவங்கியம் களிற்றின் கைபோலும் வடிவுடையதென்பது ‘‘கண் விடு தூம்பிற் களிற்றுயிர் தொடுமின்’’ என்பதற்குக் ‘கண்திறக்கப்பட்ட தூம்பாகிய களிற்றினது கைபோலும் வடிவையுடைய பெருவங்கியத்தை இசையுங்கோள்’ என்னும் புறநானுற்றுரையாலும் அறியப்படும்.

எழ்துளையான வங்கியமும் ஐந்து துளையான வங்கியமும் பண்டைக் காலத்தில் முதங்கி வந்தன என்பது ‘‘எழ்புழை ஐம்புழை யாழிசை கேழ்த் தன்ன்’’ எனப் பரிபாடலில் வருதலான் அறியலாம். கொன்றைக்குழல் முதலியனவும் பண்டைக்காலத்தில் ஊதப்பட்டு வந்தமை.

“கொன்றையந் தீங்குழல் கேளாமோ தோழி”

“ஆம்பலந் தீங்குழல் கேளாமோ தோழி”

“மூல்லையந் தீங்குழல் கேளாமோ தோழி”

எனச் சிலப்பதிகாரத்து வருதலான் அறியப்படும்.

எக்காலத்தும் சுரம் வேறுபடாமலிருப்பது குழலேயாம். யாழ், நரம்பு குளிர்ச்சியாலே தன் நிலைகுலைந்து ஒசை வேறுபடுவதுண்டு.

“தன்மையிற் றிறந்த வின்குரற் றிந்தொடை
கொம்மை வருமலை வெம்மையிற்றைட இக்
கருங்கோட்டுச் சீறியாழ் பண்ணுமுறை நிறுப்ப”

என நெடுநெல்வாடையில் ஆசிரியர் நக்கீரனார் கூறுதல் காண்க. இங்ஙனம் ஒசை வேறுபட்டவிடத்துக் குழல் ஒசையின் துணையினால் யாழ் நரம்புக்கு இசை கூட்டினார்கள். இதனை, ‘‘நரம்பின் றிங்குரல் நிறுக்குங் குழல்போல்’’ எனக் கலித்தொகையில் வருதலானுமறியலாம். பாட்டினச் சுருதி குன்று மல் கைக்கொண்டு நிற்பதும் குழலேயாதல், ‘‘விளிப்பது கவரும் தீங்குழல்’’ என்பதனாலும் அறியப்படும்.

பண்டைச் சான்றேர் இசைக்கருவிகளில் குழலினையே முதன்மையாகக் கொண்டனர் என்பது, ‘‘குழலகவ யாழ் முரல்’’ எனப் பட்டினப்பாலையிலும், ‘‘குழலினும் யாழினும்’’ எனச் சிலப்பதிகாரத்து, ‘‘குழலினிது யாழினிது’’ எனத் திருக்குறளினும் குழலினை முதற்கண் வைத்துக் கூறுதலான் அறியலாம். குழலின் வழியே யாழ் முதலிய இசைக்கருவிகள் ஒவித் தன் என்பது,

“குழல் வழி நின்ற தியாமே யாழ்வழித்
தன்னுமை நின்றது தகவே தன்னுமைய்
பின்வழி நின்றது முழவே”

(3-139-41)

எனச் சிலப்பதிகாரத்து வருதலான் அறியலாம்.

வயிர் என்பது ஊதப்படும் இசைக்கருவிகளுள் ஒன் ரு. இது ஊது கொம்பு என்றும் சொல்லப்படும். இது திண்ணிய வயிரத்தையுடையதென்பது “திண்காழ் வயிர்” எனத் திருமுருகாற்றுப்படையினும், ஒசை பரந் தெழும் பெரிய வாய் வட்டத்தை யுடையதென்பது “பாடுர் பெழுதரும் பகுவாய் மண்டிலத்து, வயிர்” என அகநானுாற்றினும் வருவனவற்றால் அறியப்படும். இதன் ஒசை கிளி, நாரை, மயில் இவற்றின் ஒசைபோன்ற தென்பது சங்க இலக்கியங்களால் தெரிகிறது. இது ஆடுகளத்திலும் ஊதப் பட்டமை “ஆடுகள வயிரின்” (அகம்) என்பதனால் அறியப்படும்.

வளை என்பது சங்கு. வயிரும் வளையும் பாசறையிடங்களிலும் போர்க் களத்திலும் ஊதப்பட்டு வந்தன என்பன மூல்ஷீப்பாட்டு, மதுரைக்காஞ்சி, பதிற்றுப்பத்து என்னும் நூல்களால் தெரிகிறது. குறவர்கள் வயிரும் வளையும் ஊதி முருக்கடவுளை வழிபட்டார்கள் என்று திருமுருகாற்றுப்படை கூறுகின்றது.

நரம்புக் கருவிகள்:

யாழ் பண்டைக்காலத்து வழுங்கிய நரம்புக் கருவியாகும். சங்க காலத்தே சீறியாழ் பேரியாழ் என்னும் இருவகை யாழ்களே வழங்கிவந்தன. சீறியாழைப் பற்றிய செய்திகளைச் சிறுபானுற்றுப்படை, அகநானுாறு, புற நானுாறு என்னும் நூல்களிலும், பேரியாழைப் பற்றிய செய்திகளை பெரும் பானுற்றுப்படை, மலைபடுகடாம், பதிற்றுப்பத்து என்னும் நூல்களிலும் பானுற்றுப்படை, மகரயாழ், சகோடயாழ் என்பன சங்ககாலத்திற்குப் பின்னர் காணலாம். மகரயாழ், சகோடயாழ் என்பன சங்ககாலத்திற்குப் பின்னர் தோன்றியனவாகும். இவ்வியாழ்களைப்பற்றிச் சிந்தாமணி, சிலப்பதிகாரம், பெருங்கதை முதலிய நூல்கள் கூறுகின்றன பேரியாழ் 21 நரம்பையும். பெருங்கதை முதலிய நூல்கள் கூறுகின்றன பேரியாழ் 19 நரம்பையும், சகோடயாழ் 14 நரம்பையும், சீறியாழ் எனப் படும் செங்கோட்டியாழ் 7 நரம்பையும் கொண்டனவாகும் பெரும்பானுற்றுப்படையில் ‘இடனுடைப் பேரியாழ்’ என்று ஆசிரியர் உருத்திரங்கண்ண ஞார் கூறுதலினால் பேரியாழ் தனக்குக் கூறுகின்ற இலக்கணத்தை தன்னிடத்தே கொண்ட பெரியாழ் என்று அறியலாம். இது பேரோசையை யுடையதென்பது “வள்ளுயிர்ப் பேரியாழ்” (மலைபடு. 37) என்பதனாலுமறி யப்படும் “தொடித்திரிவன் தொண்டுபடு திவவின்.....பேரியாழ்” என்று யப்படும் “தொடித்திரிவன் தொண்டுபடு திவவின்.....பேரியாழ்” என்று இரணிய முட்டத்துப் பெருங்குன்றார்ப் பெருங்கெளசிகங்குர் பேரியாழுக்கு நரம்பு துவக்கும் திவவு ஒன்பது என்று கூறுதலினால் நரம்பு ஒன்பது என-

பதும் பெறப்படும். இதனால் ஒன்பது நரம்போடு கூடிய பேரியாழும் பண்டைக்காலத்தே வழங்கியமை அறியப்படும்.

மகரயாழிற்குப் பத்தொன்பது நரம்பு என்பது “பத்தொன்பது நரம்பு கட்டின மகரயாழி” — என சீவகசிந்தாமணியுரையில் (608நச. உரை) வருதலானும் அறியலாம்.

“யானர்க் கூட்டத் தியவனர்க் கைவினை மரணப் புனர்த்த தோர் மகரவீனை” எனப் பெருங்கதையில் வருதலான் மகரயாழி யவனரால் செய்யப்பட்டுத் தமிழ்நாட்டில் வழங்கியதென்று உணரலாம்.

பெருங்கலம் என வழங்கும் ஆயிரம் நரம்புகளையுடைய பேரியாழும் பண்டைக் காலத்தில் இருந்தது என்பது, ‘பெருங்கலமாவது பேரியாழி’; அது கோட்டினதளவு பன்னிரு சானும் வண்ரளவு சானும் பத்தரளவு பன்னிரு சானும் இப்பெற்றிக்கேற்ற ஆணிகளும் திவவும் உந்தியும் பெற்று ஆயிரங்கோல் தொடுத்தியல்வது’— எனச் சிலப்பதிகார உரைப்பாயிரத்து வருதலான் அறியப்படும்.

பிரம வீனை:

பண்டைக் காலத்தே தெய்வத்தன்மையுடைய பிரமவீனை என்னும் இசக்கருவியும் வாசிக்கப்பட்டு வந்தது. இதனைத் “தெய்வப்பிரமன் செய்கு வோரும்” எனப் பரிபாடலில் வருதலான் அறியலாம்.

வில்யாழி என்னும் ஒருவகை யாழும் பண்டைக் காலத்தே வாசிக்கப் பட்டு வந்தது. இதனை இடையன் வாசித்து வந்தான். குழிமுங்கொம்பை வில்லாக வளைத்து மரம் நாரினால் திரித்த கயிற்றினை நாணைக் கட்டி வில்யாழை இடையன் செய்து அதிலே குறிஞ்சிப்பண்ணை வாசித்தான்தான்று பெரும்பானைற்றுப்பட்ட கூறுகின்றது.

தோற் கருவிகள்:

பண்டைக் காலத்தில் பலவகையான தோற்கருவிகள் வழங்கி வந்தன. சிலப்பதிகாரவுரையில் பேரிகை, படகம், இடக்கை, உடுக்கை மத்தளம் முதலிய முப்பத்தொரு தோற்கருவிகளை அடியார்க்குநவ்லார் கூறியுள்ளார்.

முழுவு என்னும் தோற்கருவி முதார்களில் நடக்கும் விழாவின்கண்ணும் துணங்கைக் கூத்தின் கண்ணும் கூத்தர் விறலியுர்களின் ஆடல் பாடல்களின் கண்ணும் முழுக்கப்பட்டு வந்தது.

முரசு பழமையும் பெருமையும் வாய்ந்த தோற்கருவியாகும். இதன் பழமையைக் காலத்தால் மிகவும் முற்பட்ட தொல்காப்பியத்துக்கூறப் படு

தவானும் அறியலாம். பண்டைத் தமிழ் வேந்தர்கள் பகைவரது காவன் மரத்தைத் தடிந்து அதனைக் கொண்டு வீரமுரசினைச் செய்தார்கள். இமய வரம்பன் நெடுஞ்சேரலாதன் என்னும் சேரவேந்தன் பகைவரது காவன் மரமாகிய கடம்பினைத் தடிந்து முரசு செய்தமையை,

(11-12-5) “பலர்மொசிந் தோம்பிய திரள்பூங் கடம்பின் கடியடை முழுமத றுமிய வேஸ்ய வென்றெறி முழங்குபணை செய்த வெல்போர்

நாரரிந்றவி நூர் மார்பிற் போர் தானைச் சேர வரத்” (11-12-6) என்று பதிற்றுப்பத்துக் கூறுகின்றது. முரசில் தெய்வமுறைதல் பற்றி அதற்கு அடும்பலி இட்டு வந்தனா.

அரசர்படை பேர்க்குச் செல்லும் போதும் களத்தில் போர் நிகழும் போதும் முரசு முழக்கப்பட்டது. இடபோல முழங்கும் முரசு அரசரின் போர் வெற்றிக்கும் துணையாக அமைந்தது. அரசர் போர் செய்து வருந் தாமற் பகைவர் வெருவித்தோட முழங்கி அரசனுக்கு வெற்றி தனபாலே பட நின்ற முரசினை ‘வலம்படுவியன்பணை’ என்று பதிற்றுப்பத்து கூறுகின்றது. அரசர் வீரமுரசுடன் நியாயமுரசு, தியாகமுரசு என்னும் முரசுகளையும் உடையராயிருந்தனர். “இமிழ்துரன் முரச முன்று னாந் தன்கெழு கூடற் றண்கோல் வேந்தே” எனப் புறநானாற்றில் வருதல் காண்க.

முரசு ஊருர் கொண்ட சீர்கைமு விழவின் கண்ணும் முழக்கப்பட்டது. காவிரிப்பூம்பட்டினத்திலே கடவுளுக்கு விழா எடுக்கப்பட்ட போது யாழ், குழல், முழவு, முரசு என்னும் இசைக்கருவிகள் இயம்பின என்பது, “குழலவ யாழ் முரல முழவதிர முரசியம்ப விழவறு வியலா வணத்து” எனப் பட்டினப்பாலையில் வருதலரான அறியப்படும்.

பனை என்பது ஒருவகை முரசம். நெடுநல்வாடையில் ஆசிரியர் நக்கீர் யானையின் காலைப் “பனைமருள் நோன்றுள்” என்று கூறுதலினால் இது யானையின் காலைப் போன்ற பருமையையுடையது என்று உணரலாம்.

பனை என்பது முரசு என்ற பொருளில் வழங்கப்பட்டினும் அதனில் வேறானது என்பது “குளில் பொரக் குளிறின் முரசம் வெள்வளை பனை பரந்தார்த்தனை”-எனச் சிந்தாமணியில் வருதலானும் அறியலாம். ஆகுளி என்பது சிறுபறை என்னும் வாச்சியம், மெல்லிய நீர்மையை யுடைய இப்பறை, யாழ் முழவுகளோடு பொருந்தி ஒலித்தமை, “குரல்

புனர் நல்யாழி முழவோடொன்றி, நுண்ணீ ராகுளி யிரட்ட”- என மதுரைக் காஞ்சியில் வருதலான் அறியப்படும். இதன் ஓலி பேராந்தையின் ஓலி போன்றது என்பது,

“விரலுண்று படுக ஞானி கடுப்பக்
குடினா பிரட்டும்”

(மலைபடு 140-1)

என வருதலான் அறியப்படும்.

மகுளி என்பது பண்டைக் காலத்து வழங்கிய தோற்கருவிகளுள் ஒன்று. இதனை அடிக்கும்போது குறுந்தடியை இழுத்து அடிப்பர். இதனை ‘விசித்து வாங்கு பறை’ என்று அகநானாறு கூறுகின்றது. இதன் ஓசையும் பேராந்தையின் குரல் போன்றதென்பது.

“உருள்துடி மகுளியின் பொருள் தெரிந் திசைக்கும்
கடுங்குரம் குடினா” (அகம்) என்பதனால்றியப்படும்.

எல்லரி என்பது உத்தம தோற்கருவிகளில் ஒன்று. இது தாளத்தைக் கைக்கொண்டு ஓலிக்கும் வலிய வாயையுடையதென்பது, ‘கடிகவர் பொலிக் கும் வல்வாய் எல்லரி’ (மலைபடு) என்பதனால்றியப்படும்.

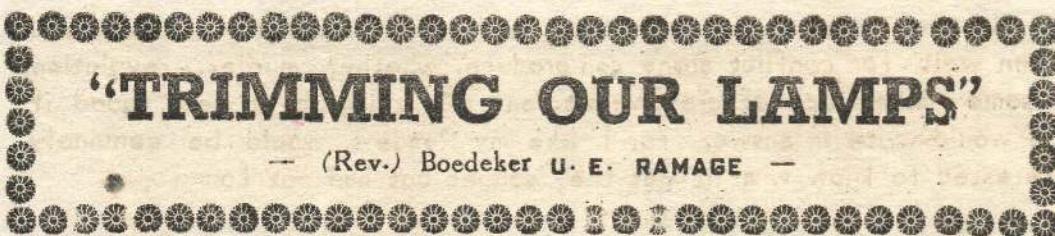
தட்டை என்பது ஒருவகைப் பறை. இது அரித்தெழும் ஓசையுடைத் தாதல் “அரிக்குரற்தட்டை” (மலைபடு) என்பதனால்றியப்படும். இது தவளையின் குரல் போன்றதென்பது “தேரை, தட்டைப்பறையிற் கறங்கு நாடன்” எனக் குறுந்தொகையில் வருதலான் அறியப்படும்.

பதலை என்பது ஒருதலைமுழுவட்டயதொரு தோற்கருவி. இதனைப் ‘பிதலையொடு கண் பையென வியக்குமின்’- எனப் புறநானாற்றில் வருதலானும் அறியலாம். இதனை ‘ஒரு கண் மாக்கினை’ என்றும் ‘ஒருதலை மாக்கினை’ என்றும் கூறுவர். இது மாத்திரையைச் சொல்லும் தாளத்தையுடைய தென்பது “நொடிதருபானிய பதலையும்” (மலைபடு) என்பதனால் தெரிகிறது.

துடி என்பது மிக்க பழமையானதொரு தோற்கருவி. இதனைப் பாலை நிலத்துக்கு உரியதாகக் கூறுவர். இதனைக் கானவர் அடித்து வந்தனர் என்பது. ‘வில்லோர் குறும்பிற் றல்ம்பும், வல்வாய்ச் சிறுதுடி’ என அகநானாற்றில் வருதலான் அறியலாம். பகைவர் நிரையைக் கவர விரும்பும் வீரர்க்கு வெற்றியுண்டாகும்படி கொற்றவையைப் பரவும் போது துடியை அடித்தனர் என்பது.

“மறங்கடை கூட்டுய துடிநிலை சிறந்த
கொற்றவை நிலையும்”

எனத் தொல்காப்பியத்து வருதலான் அறியப்படும். துடி மறவானின் வெற்றிக்கு ஏதுவாதல், “துடிபுணையாக வென்றி தந்து”- எனப்புறநானாற்றில் வருதலான் அறியப்படும். கூத்தப்பிரான் திருக்கரத்திலுள்ளதும் துடியென பது “தோற்றந் துடியதனில்” என்பதனால்றியப்படும்.

“TRIMMING OUR LAMPS”

— (Rev.) Boedeker U. E. RAMAGE —

It has been suggested as being of interest to the Readers of this Magazine, two subjects in particular, viz: “Whether a Westerner can find fulfilment of his search by coming to the East” and “Whether Religion is necessary.”

To answer the first, I am doubtful that I am the right person to ask for two reasons—(1) That I came here to live and learn and not to search (Except indirectly, as a result of living in a certain fashion) and because (2) I am NOT a disappointed person!

Just before leaving England for the first time in 1934, the late Mr J. F. Mekachnie, known to Buddhists as the Rev Silacara, and who, for a number of years had been a Buddhist Bhikhu in Burma – he had never visited Ceylon and might be the monk mentioned in one of Fielding Nall’s books – and who, in the 30’s was stone deaf by taking too much quinine to ward off malaria and was living very miserably in England for it was difficult for us to get him to accept that financial assistance he so needed. Fortunately a good friend had been able to persuade him to accept a rent-free ‘Cottage’ retreat in the Country, where he said to me: “So you intend joining the sangha? I don’t know, I often wonder for myself, my thirty (?) years in the Sangha - thirty wasted?”

Now that is one kind of person who could answer better than I as could those other types who have come East since 1900, donning Robes (Buddhist) and later discarding, some even returning West and marrying or those who try to live in two or more worlds at once – one day in a semi-lay-religious-Eastern type of costume and calling themselves by an Eastern name and writing under it whilst on other, intermediate days being plain, secular ‘Mr’ so-and-so and in Western Costume. A kind of dual life as costume schizophrenia.

None of these types seem happy and so can write a great deal and often well, for conflict alone can produce, whether murder, revolution or some masterpiece of creative art, and this being so, it were good if one would write in answer, for I, like my Readers, would be genuinely interested to know what it was they sought but had not found.

What that was/is, I myself am not competent to say but perhaps a reason for their search may be suggested, which brings us to the second subject proposed to me: "Is Religion necessary?"

Of course, that which the Questioner had in mind was what I should term 'a religious Religion'. For there are many kinds of religion due to many varying circumstances and to the many things - NOT one only - which mankind worships - It can be power; in the case of the majority of Englishmen, sport and of that dying-out minority, who, as Jung wrote 'in our tradition, because of the repressive attitude of the conscious mind, cutting ourselves away from nature as the East has not, we have the habit of rushing in to correct and criticize' (he could have added the word 'proselytize') (Jungs Collected Works vol. vii, p. 204 &c.); in case of Americans, Money is their God - not, as one writer wrote, 'not for itself, but for what it can give/purchase.' For Americans as individuals, are not misers, misers being probably one of the Lowest forms of humanity. Misers and misery go together: the Americans do not seem to be a miserable people but many do seem to be unhappy if the rush for psychitrical help is any indication.

They are finding that, whereas, dollars may buy the world, friendship of others and happiness with contentment, is not to be gained that way. As Rationalism, Ethics alone has and Mao-isue will fail, so is their and these; even more than Englands, that which I term a 'secular-religion,' none of which can supply the heart's, 'soul,' most inward need no matter how great the outer and actually only short term promise. Man cannot live by bread (material) alone, the waters of life and spirit equally are necessary. The 'Inferior' needs balancing by the Superior'.

In this way of thinking I would say that those who came East and donned Buddhist Robes and later returned disappointed, also came into an inferior form of (note well 'form of' NOT 'a') religion which could

not satisfy, a religion I term 'Modern - rationalistic Abhidhamma' called 'Buddhism and which is not so 'Buddha' as 'Abhi' - Dhamma. To me there is in my thinking or understanding, a vast gulf between that which I believe to be Dhamma as taught by the Buddha, foundationally as found in the Sutta Pitaka, and that which now too often given as his teaching. So let us trim a few lamps!

It should be an accepted truism, but is not so, for present day 'Egoic - Man' (see Dr. Graham - Howe's "Cure or Heal" for this new term) and Abhi - dhammists as it also has not been for Christian Churchmen these last nearly fifteen - hundred years, that "Religious Religion" is neither conformity to a Cread NOR a matter of a "Ph. D" in Churchian Theology, Indian Philosophy or even a Diploma in "Abhi - dhamma", but a matter of 'living' even if and often necessarily, living in ways diametrically opposed to the Social milieu and tradition in which West of Suez or East of Lat. 112° where one lives or is born, where modern ultra-Materialism has grown into an un-paralled sadism (on films) and a debased sexism of which too many Paper-backs in the best of Book Shops are a sign but not a cause. Healthy people do not produce 'sick' books. The canker is already within and now surfacing. Fortunately it is also true that where an ulcer breaks and the pus flows free and out that healing can begin. But whilst helpful to the West, perhaps, yet it is doubly unfortunate, that, to keep themselves financially afloat even our best bookshops stock and sell this hospital - drainage from the West, for which neither the banners of 'Literature" or "Good-English" can be flown and misleading our 'Educated' youth to lap it up as though it were the nectar of the Gods when it is a corrosive which would turn the neck of the Lord Siva even a deeper blue were He to drink of it.

These writings can no more feed the mind and bring to maturity than can their religion, by me termed 'secular' or 'inferior' assist them in their present needs, but entirely, as we see, now fail to supply the hearts', souls, most inward need.

Those who came East and donned Buddhist Robes and later returned disappointed, also came into an 'inferior form' of Religion which could not satisfy and which I term 'modern - rationalistic - Abhi dhamma' Buddhism. For, to me, there is a vast gulf between that 'Superior form' which I believe to be the Dhamma as taught by the Buddha

and that negativism now too often given as his Teaching, for everyday on the Radio (from one station) we commence with the idea of 'murder' 'stealing' etc. in that our sub-conscious cannot assimilate the word 'Rot.'

Negatives are for pondering upon, not for living and when a man's 'soul' is thirsty (I use 'soul' in a quite non-theological sense—see meanings in the Oxford Dictionary or as used by that Buddhist interpreter, the late Fielding Hall in his book "The soul of a People") when literally 'one seeks GOD,' putting the word in Capital Letters to denote something far higher and deeper than any pictured or personalised 'God' or 'Deity,' forms which are but an initial step to understanding. Something as depersonalized as the Buddhist "Sunnyata" the Tao, of the "Tao - Fe - king," the 'Godhead' of Meister Eckhart or the 'Neti - Neti' of Hinduism. Yet, as I conceived and perceived for myself during five years of meditation in a forest, 'something' utterly real, living and a force or 'friend' that could help one to keep peace of mind even when happiness seemed far away during years of frustrations, illnesses and duties to the point of exhaustive and set-backs, even poverty for a time (it is not pleasant, at least not in Northern Climes in a land of affluence, to have insufficient money either for decent clothing or a much needed full-meal — and this has been known to me!)

Yet, to come to ones sixties to the happy mind I still possess, is totally due to testing that which I term 'Religious Religion' in the form of Buddha - Dhamma with a background which the late Mr. Me Kechine in his time and others now refuse to accept or even to consider.

As I wrote in that small book "T. H. I. P." ("Thus Have I Proved") Buddha Dhamma neither grew out of nothing as certain Christian sects teach concerning the world and as Christian and Rationalistically Educated admirers of the early twentieth century seem to imagine was the case with Buddha Dhamma. An idea even now too often espoused by many expounders propagating "Modern Buddhism." This becoming the cause of so many being disappointed as also of a recently growing lack of faith amongst many 'school - by educated' Buddhists whose general knowledge is scant and even less their knowledge of the Buddhas time, beliefs and background generally, they, whose knowledge of a later, scholasticised - analytical Abbi - Dhamma is great but holds no worship

In the past the West has worshipped a series of Creeds which is bad for all, whilst the later worship of a Book has proved disastrous to truth and happiness, and is, whether, "The Book" be the much misunderstood "O. T." or a "Mein Kampf" — this I take to be the warning and meaning and intention of the "Katama - Sutta in particular I, myself, hearing this before anything else in early books available in England on Dhamma forty - five years ago. Later came deeper understanding due to the "Sigalovada - Sutta," but with one thing still missing and missed by all those disappointed ones, they who had no need to come East to learn — one can learn equally well in the West — a Teaching not found mentioned in the Pali Canon for the simple reason that it is and was part and parcel of Hindu Social life and tradition the life into which the Buddha as Prince Siddhatha was born and did not leave(!) — and where as integral to understanding and even now neither forgotten nor observed only in the breach, that one thing which would be of such tremendous psychological (health) value to the West if accepted, a thing of which Life Insurance Companies unfortunately know nothing and is not in their Prospectus namely, the Four Askramas.

The West prepares for Pensions in old age — a very necessary and useful thing — but that is only half one's need in late Middle Age — and, to mention Yung once more. "I find the difficulties and troubles of those patients over middle-age, basically, are neither material (financial) nor physical, but, spiritual." To think too much of old age and death is unwise, but equally unwise is it to entirely neglect to prepare for an inevitable future. In short, the Westerner is not educated to meet late middle-age — let alone old age. Even Holy Mother Church has little help for the sophisticated 'Modern,' the C of E. and Non-Conformists, none at all — But in "Hinduism" (Sanatana-Dhamma) there is — and, fortunately, in my case, I came to know whilst still young in years and at a time when it seemed that even Buddhism, like 'Christianity' was failing me (letting me down).

So, perhaps here is a suggestion to help towards an answer to the first question. As to the second, that also is answered — Man is a worshipping animal; a Religion to him is essential. Happy is he who chooses one of the Spirit.

As to Temple Worship — another point recently put to me — very briefly I would suggest that Temples are essential and definitely have

their place. To go into the matter needs another article and space for that is not ours beyond remarking that it is a purely personal matter how many use their services or how often they attend for simple daily Pujas or special Festivals. THAT I feel is indeed a question each must answer for oneself and the answer should depend and will, for correct answering, depend upon one's age and how seriously or otherwise one takes the Teaching and advice of life's four periods - periods psychologically true as physically apparent, not forgetting guidance as given by the Buddha even if one is a Hindu but having to live in a modern age and often in the West where Hindu Rituals and observances are often for the most part impractical in the rush and noise of that called 'Progress' with a capital 'P.' Little time or even space for anything but pocket space at least for a copy of "The Gita" and the Wisdom contained therein.

May the Lord have pleasure in these words.

Some murmur, when their sky is clear
 And wholly bright to view,
 If one small speck of dark appear
 In their great heaven of blue:
 And some with thankful love are filled,
 If but one streak of light,
 One ray of God's good mercy, gild
 The darkness of their night.

— TRENCH —

இந்து தர்மம்
மாணவர் பகுதி

வின்னப்பம்

— தீலீபன் —

அன்னாடை மாவலிப் பெண் அணைக்குந் தோறும்
அகங்குழையும் அணிபேரா தனையில் மேவும்
மின்னெறி வேற் கரக் குமரா! அருளை நாடி
விரைந்துவரும் அடியேங்கன் இதயத்துள்ளே
பொன்னுசை - புகழாசை இரண்டும் இல்லாப்
புதிய சமு தாயத்தைப் படைக்கும் ஊக்கம்
என்னுளும் நிறைந்திடுதல் வேண்டும் ஈதே
என்றென்றும் நாம் விழையும் எண்ணம் ஆகும்.

கோலமயில் ஏறி வரும் குமரா! வெற்றிக்
கூர் வேலோய்! உன் வதன் எழிலில் எங்கள்
சீலமிலாச் செயல்மாச் நீங்க நேர்மை
செயல் தூய்மை நிறைகவென வேண்டும் போது
நாலுதிசை ஆசைகளில் பிரிந்தே செல்லும்
நமது புலன் நெறிகளை நன்கடைத்தே வாழும்
கால மெலாம் நின்பாத கமலம் என்னும்
கலங்கரையை மனக் கண்ணிற் காணல் வேண்டும்.

முருகன் கோயிலும் அதன் நோக்கமும்

— இ. நாறந்தரன் (இதழாசிரியர் 1968 — 1969) —

முருகன் அருளாலும், பலரின் தன்னலம் கருதா உழைப்பினாலும், பல தடைகளை வென்று எழுந்தது பல்கலைக்கழக முருகன் ஆலயம், இவ்வாலயம் எழுந்தது பல்கலைக்கழக வரலாற்றிலேயே பொன்னெழுத்துக்களால் பொறிக்கப்பட வேண்டிய ஓர் நிகழ்ச்சியாகும். இக் கோயிலானது கட்டப்பட்ட ஓராண்டிற்குள் நன்வளர்ச்சியற்று, இன்று பலராலும் போற்றப்படும் ஓர் ஸ்தலமாகிவிட்டது. அழகிய சூழலில், அழகன் முருகனிற்கு அவனுக்கேயுரிய குறிஞ்சி திலத்திலமைந்த இக்கோயில், நாளடைவில், முருகனின் மற்றைய படைவீடுகளைப் போன்று சிறப்பெய்தும் என்பதில் யாதேனும் ஜயமில்லை.

பல்கலைக்கழகத்திலிருக்கும் ஆயிரக்கணக்கான சைவமாணவருக்கு இறைவணக்கம் செய்ய அமைக்கப்பட்டதே இக்கோயில். மற்றைய சமயத்தவர் களுக்கு பல்கலைக்கழக முன்றவில் கோயிலிருக்கும்போது, சைவராகிய எமக்கு மட்டுமில்லையே என்ற ஆற்றுமையில் எழுந்ததே இக்கோயில். இவ்வாற்றுமையளித்த உற்சாகத்தில் யாதொரு நோக்கையும் கருதாது, எமக்கும் கோயில் வேண்டும் என்ற ஒரே எண்ணத்தோடு எழுப்பப்பட்டது இக் கோயில் எப்படி இயங்க வேண்டும், எந்நோக்கத்தைக் கொண்டியங்க வேண்டும் என்றெண்ணியவர் யாருமிலர். கோயில் கட்டப்பட்டு, கும்பாபிஷேக மும் செவ்வனே நடைபெற்று முடிந்த பின்பே இப்படிப்பட்ட வினாக்கள் மாணவர் மத்தியிலும், மற்றையோர் மத்தியிலும் தோன்றின. இவ் வினாக்களிற்கு நாம் இன்னும் விடை காணவில்லை, இப்போதிருக்கும் நிலைமையை நோக்கினால் இனியும் கானுவது கடினம்.

பல்கலைக்கழகம் பலவிதங்களில் நாட்டிடிற்கு ஓர் வழிகாட்டியாக அமைந்திருப்பதை நாம் காண்கின்றோம். அவ்விதமே பல்கலைக்கழக மாணவர்களினுற் கட்டப்பட்ட இவ்வாலயமும் சைவ உலகிற்கு ஓர் வழிகாட்டியாக அமைய வேண்டும் என்று பலர் விரும்புகின்றார்கள், கனவு காண்கிறார்கள். இந்தமட்டிலும், உலகின் பல பாகங்களிலும், மாணவர் உலகம் சமூக சீர்திருத்தங்களைச் செய்ய முனைந்து நிற்கின்றது. ஆனால் இவர்களால் சீர்திருத்தம் தேவையென்று போராட முடிகின்றதேயொழிய, எப்படிப்பட்ட சீர்திருத்தம் வேண்டும், எங்கெங்கு அவை தேவைப்படுகின்றன அவையெப்படிச் செயற்படுத்தப்படல் வேண்டும் என்று கூறமுடியவில்லை. அதே

போன்று சைவ அனுஷ்டானங்களையும், சடங்குகளையும் பொறுத்த மட்டில் சீர்திருத்தம் தேவையென்று உணரும் மாணவரும் மற்றையோரும், எவ்வை எவ்வகையிலமைந்திருக்க வேண்டும், எவ்வாறு செயற்படுத்தப்பட வேண்டும் என்று சிந்திப்பதில்லை.

நாம் வாழ்வது கலியுகத்தில் மற்றைய யுகங்களில் காணப்பட்ட வழி பாட்டு முறைகளும், ஆசார அனுஷ்டானங்களும் இவ்வகைற்கு ஏற்றவையாயமையவில்லை. இதுவே இன்றைய சைவ உலகின் தாழ்விற்குக் காரணம். அக்காலத்தவரின் வாழ்க்கை முறைகளிற்கேற்ப வழிபாட்டு முறைகளும், மற்றைய அனுஷ்டானங்களும் அமைந்திருந்தன. அதனால் சமயம் வாழ்க்கையோடு ஒட்டிச் சென்றது. இன்றே வாழ்க்கை வேறு, சமயம் வேறு என்ற நிலைமையேற்பட்டுள்ளது. காரணம் நமது அனுஷ்டானங்களும், ஆசாரங்களும் காலத்திற்குகந்தவையாயமையவில்லை.

சமய தத்துவங்களும், அடிப்படைகளும் காலத்தினால் மாற்றப்பட முடியாதவை, இவற்றை மாற்ற முயல்வது மட்டமே; ஆனால் ஆசார அனுஷ்டானங்கள் காலத்திற்குக் காலம் மாறவேண்டியவை. இவ்வாறு அவை மாற்றத்திற்குரியவையாயிராவிட்டால், எச்சமயமும் காலப்போக்கில் வீழ்ச்சியடையும். இக்கலியுகமானது மற்றைய யுகங்களைப் போலன்றி வேகமாகச் செல்வது. இக்காலத்தில், உசக வழக்கங்கள் யாவும் தர்மத்திற்கும், மற்றைய யுகங்களின் உலக வழக்கங்களிற்கும் மாறுபட்டவையாயிருக்கின்றன. கலியுகத் தொடக்கத்தில் குருஷேத்திரத்தில் நடைபெற்ற மகாபாரத யுத்தத்தை ஆழ்ந்து நோக்குவோமானால், இக்கலியுகத்தின் இயற்கையை நாம் கண்கூடாகக் காணலாம். இன்றைய உலகில் ஒருவன் தனது மனதை ஒரு நிலைப்படுத்த வேண்டுமானால், வேறெங்காலத்திலும் என்னிக்கூட பார்த்திருக்க முடியாத தடைகளைத் தாண்ட வேண்டியிருக்கின்றது. மேலும், இன்றைய வாழ்க்கை முறை அன்றூடத் தேவைகளைப் பூர்த்தி செய்ய மற்ற வர்களோடு ஒவ்வொரு கணமும் போட்டியிட்டுப் போராட வேண்டிய நிலைக்கு ஒருவனை உள்ளாக்கியுள்ளது. இப்போரில் தர்மம் கடைப்பிடிக்கப்படுவது கணவிலும் நினைக்க முடியாததொன்று. இப்போராட்டம் உண்மையில் தேவை தான் என்பது சிந்தனைக்குரிய விடயம். ஆனால் எம்மைப் பொறுத்த மட்டில் நாம் அதை நன்மையோ திமையோ. ஏற்றுத்தானுக வேண்டியிருக்கின்றது. இவற்றைக் கண்டே நம் பெரியோர்கள், கலியுகத்தில் ஒருவன் கடவுளை ஜிந்து நிமிட நேர மட்டும் மனமுருகித் தியானிப்பானாகில், அவன் மற்றைய யுகங்களில் ஓர் நூறுண்டு தவம் செய்து பெற்ற பலனைப் பெறுவான் என்று கூறிப் போந்தார்கள்.

மேற்கூறியவற்றை, நாம் சிந்திப்போமானால், நமது கோயில் எவ்வாறு இயங்க வேண்டும் என்று ஒரளவு உணரக்கூடியதாயிருக்கும். நம்மால் சுவை

யறிய முடியாத, ஏன். பெரும்பான்கையோருக்கு விளங்காத, ஆசார அனுட்டானங்களை கருத்தறியாது, காரணமறியாது, கண்முடித்தனமாக கடைப்பிடிப்பதை நாம் முற்றுக விட்டொழிக்க வேண்டும். இது உடனேயே செய்யக்கூடிய காரியமுமன்று. ஆனால் காலப் போக்கில், நாம் இம் மாற்றங்களை முடத்தனமாக எதிர்க்காமல், வரவேற்க ஆயத்தமாயிருப் போமானால், அவை தம் போக்கில் நடைபெறும். சிலர் இம்மாற்றங்களை இரவோடிரவாக செயற்படுத்த முடியும் என்று கங்கணம் கட்டிக்கொள்கின்றனர், செய்யவும் முயல்கின்றார்கள். ஆனால் அவர்கள் ஈற்றில் காணபது தோல்வியே. காரணம், மனிதன் பழக்கத்திற்கு அடிமைப்பட்டவன். தனக்கு தீங்கிழைக்கக் கூடியது என்றுண்ந்தாலும், அவனால் தனது பழக்கங்களை மாற்றிக்கொள்ள இயலாது. ஆனால், சாதாரண மனிதனைப் போலன்றி, பல்கலைக்கழக மாணவன், சிந்திக்கும் ஆற்றல் மிக்கவன், மாற்றங்களை விரும்புகின்றவன். ஆகவே அவன் வழிபடும் கோயிலில் இம்மாற்றங்களை மற்றைய இடங்களிலும் பார்க்க இலகுவிற் செயற்படுத்தலாம்.

பெரும்பாலும் எமது மாணவர் தமது அன்றூட வாழ்க்கையில், தாங்கள் கருத்தறியாத அனுஷ்டானங்களை, சில சமயங்களில் அவையுகந்தவையாயிருப்பினும் கையாளுவதில்லை. அவர்களது கோயிலில் மட்டும், நாம் கருத்தற்ற அனுஷ்டானங்களைத் தொடர்ந்து, மற்றவர்கள் செய்கின்றார்கள், அதனால் நாமும் செய்வோம் என்ற எண்ணத்தோடு கடைப்பிடிப்பது, உலகின் நாளைய வழிகாட்டிகளாகவிருக்கப்போகும் இம்மாணவ சமுதாயத்தை. மேலும் சமயநெறியிலிருந்து விலகிப் போகச் செய்யும் ஓர் காரியமாகும்

கடைசியாக நான் கூறவிரும்புவது யாதெனில். இன்றைய பல்கலைக்கழக மாணவன் மாற்றங்களை விரும்புகின்றவனுயிருந்தாலும், அவன் தன்னை எதிர்நோக்கியிருக்கும் வாழ்க்கைப் பிரச்சனைகளோடு, எக்காலத்திலுமில்லாத வாறு போராடுவதில் முழுமூச்சாயீடுபட்டிருக்கின்றார்கள். அறிவுக்காகவன்றி, முக்கியமாக வயிற்றுப்பிழைப்புக்காக கல்வி பயில வேண்டியுள்ளது. கல்வி பயின்ற பின்பும், அவன் தனக்கு சமூகத்தில் உகந்த இடம் கிடைக்குமோ வென்று ஐயுற்று, அதற்காகப் பாடுபடவேண்டியிருக்கின்றது. இந்நிலையில் அவனால் மாற்றங்களைச் செய்வதில் மனப்பூர்வமாக இயங்க இயலாது. ஆனால் இம்மாற்றங்கள் ஏற்படின் அவன் அவைக்கேற்ப இயங்க ஆயத்தமாயிருக்கின்றன.

ஆகவே எமது சைவப் பெரியோர்கள் எமது சமயத்தை உயிருள்ள தொன்றுக்கி காலத்தோடு ஒன்றாக செய்வதற்குத் தேவையான மாற்றங்களை செம்மையாக்கூறி. அவற்றையெப்படிச் செயலாற்றுவது என்று வழி காட்டுவார்களானால், மாணவர்களாகிய நாம் அவற்றை சிரமேற்கொண்டு கடைப்பிடிக்கச் சித்தமாயிருக்கின்றேயும். அப்போது எங்கள் கோயில் சைவ உலகிற்கே ஓர் வழிகாட்டியாக அமையும். அப்போது எமதன்பன் குமரன் முருசனைப் போன்று எமது சமயமும் என்றும் குமரத்துவத்தைப் பெற்றுச் செழுமையுடன் இயங்கும்.

பேராதனைக் குறிஞ்சிப் பெரும்பதி வாழ் முருகா!

ஆலய மணி யோசைஆழ்ந்து என் இதயத்தில்
ஆரூசு ஓடிவந்து அருட்டியது கண் விழித்தேன்
தேங்கைப் பாய்ந்த அந்தத் திருமுருகன் திருவிலியைக்
கூருக்க நினைக்காமல் கோதையர்க்குக் குரல்கொடுத்தேன்

காலைக் கடன் முடித்துக் கண்ணியர்கள் புடைகுழுப்
பாலப் பருவமதாய் பறக்கின்றோம் பகலவனும்
ஞாவத்தில் பொன்னிறத்து ஞானக் கதிர்களைந்தான்
கோலம் பல செய்து குதித்து மே பறக்கின்றோம்

உயரத்தில் உன்னதமரய் ஊன்றி யேநடக்கின்றோம்
துயரத்தினைப் போக்கத் துள்ளி வந்தான் வேலவனும்
எத்தனை யெத்தனையோ வரமெல்லாம் வேண்டிநின்றோம்
அத்தனை யத்தனையும் அருளுகின்றன் அரும்சிரிப்பால்

சங்கத் தமிழர் கண்ட குறிஞ்சி நில உச்சியிலே
பங்கமின்றிப் பக்தியுடன் பசித்து வரும் அடியவர்க்கு
மங்காமல் அருள் அருளும் மங்கை வள்ளி மணுளான்
ஏங்களுக்கு மட்டுமென்ன எல்லோர்க்குமே இறைவன்

குறிஞ்சிக் குமரனிடம் கோதை அவள் கேட்டவரம்
“உண்மைக் கடவுளுமாய் ஓங்குபுகழ் தீண்மை”என்றால்
செந்தில் திருக்குமரா! தீந்தமிழின் மெய் உருவே
இறைஞ்சி வழிபடுவேன் இளையவளைத் தெய்வமென்பேன்

இதயத்தில் கண்ணீரால் எழுதிநின்ற வரமதனை
துயரத்தின் மத்தியிலே தோகையயில் வாகனத்தான்
தாரகையாய் வந்துநின்று தயவாக வரமும் ஈந்த
பாருக்குள்ளே குமரன் பக்தி கண்டு உருகுகின்றேன்

செல்வச் சந்ததி வாழும் தீர்த்தக் கரை முருகா
நல்லையம் பதி வாழும் ‘‘நங்கையர்கள் மணுளா’’
கதிர்காமப் புனித நகர்காவலனே கந்தா
அத்தனைக்கும் அறிவிடமாய் பேராதனையில் அமர்ந்தாய்

அறிவு தேடி ஓடிவரும் அத்தனைபேருக்கும்
அள்ளி யள்ளி வழங்கும் அரிய பெறும் பேறே
முருகு எனும் உருவில் முழுமையுடன் திகழும்
முக்கனி தந்த மூர்த்தி முழு ஞான முதல்வா!

சேக்கிழார் பெருமானும் பெரிய புராணமும்

— ச. விஜயரத்தினம் இணைமானி முதல் வருடம் —

காலத்தோடும். மொழியோடும் தொடர்புடைய ஒரு சரித்திர புருஷர்-அதுவும் தமிழகத்தின் பேரமைச்சராய் விளங்கிய ஒருவர். சமயச் சார்பு களையும், அடியார் செய்கைகளையும் படம் பிடித்துக்காட்ட வல்ல தெய்வப் புலவராய் அமைந்தாரெனில் அவரே எங்கள் உள்ளத்தைத் தம் வசப்படுத் தும் தகைமை வாய்ந்தவராவார். அத்தகைமை வாய்ந்த ஒருவரே சேக்கிழார் சுவாமிகள் அவர் முதலில் எங்களுக்குத் தமிழகத்தை அறிமுகப் படுத்துவார். பின்னர் அங்கு நிகழும் இயற்கையோடு இசைந்து வாழும் வாழ்வு நிலைகளையும், அந்த வாழ்வு நிலைகளில் பொங்கித் ததும்பும் அன்புப் பெருக்கையும், அந்த அன்பு காரணமாக எழும் வேலைத் திறன்களையும் ஒன்றனவின் ஒன்றுக் காட்டியருளுவார். அதன் பின்னர் இத்தனை சாதனங்களுக்கும் ஊற்றம் தரும் தெய்வ சத்திநிலையங்களாய் ஆங்காங்கு வசிந்து உலாவும் அடியார்பால் எம்மை அழைத்துச் செல்லுவார். அடியார்களுக்கு அருகே அழைத்துச் சென்று அவர்கள் இறைவனின் தண்ணீழிலிற் பொருந்திப் பலவாறு நின்று தொழும்பு புரியும் வண்ணம் கடைசியில் எம்மை அமைத்தும் விடுகிறார்.

சௌத்திருநெறியின் தனிப்பெருங்காவலராக விளங்குபவர் தெய்வச் சேக்கிழார். அவர் “பத்திச்சுவை சொட்டப் சொட்டப் பாவிசைக்கும் அருட்பாவலர்” என்று போற்றப்படுகிறார். அவர் திருத்தொண்டத் தொகைத் திருப்பதிகம் அருளிய நம்பியாளாதும், திருத்தொண்டர் திருவந்தாதி புனைந்த நம்பியாண்டார்நம்பிகளதும், வழியில் நின்று தில்லைக்கூத்தன் “உலகெலாம்” என்று அடியெடுத்துத்தர அளவிலாத பெருமையராக அளவிலா அடியார் புகழ் என்றும் நின்றுநிலவ திருத்தொண்டர் புராணந்தைத் தொடங்கி ‘‘மன்றுளார் அடியாரவர் வான்புகழ் நின்றுதெங்கும் நிலவி உலகெலாம்’’ என்று பாடி முடித்தார்.

சேக்கிழார் குடி:-

தொண்டை நாட்டை வளப்படுத்தி நாற்பத்தெண்ணையிரம் குடிகளை அந்நாட்டிற் குடிபுகச் செய்த முயற்சி சோழன் கரிகாலனுக்கு உரியது என்று

சேக்கிழர் புராண ஆசிரியர் சூறியுள்ளார். அக்குடிகளுள் கூடல்கிழான் புரிசைகிழான். வெண்குளப்பாக்கிழான், சேக்கிழான் என்பவர் குடிகள் சிறந்தவை. இவற்றுள் முதல் மூன்றும் கூடலூர், புரிசை, குளப்பாக்கம் என்னும் ஊர்ப் பெயர்களை முதலாகக் கொண்டவை. சேக்கிழான் என்பது அப்படியன்று. சே - காஜை; சேக்கிழான் காஜைக்குரியவன் எனக் கொள்ளின், எருதுகளைக் கொண்டு வயல் வேலை செய்யும் வேளாளனைக் குறிக்கும். காஜையை வாகனமாகக் கொண்ட உரிமையாளன் எனப் பொருள் கொள்ளின் சிவபெந்மானைக் குறிக்கும். சேக்கிழான் என்ற பெயர் கொண்டு தொண்டை நாட்டில் முதல் முதற் குடியேறிய வேளாளன் மரபில் வந்த வர் சேக்கிழான் குடியாளர் எனப்பட்டனர். அக்குடியில் வாழ்ந்த ஒவ்வொரு வரும் சேக்கிழான் என்ற குடிப்பெயரரை மூன்னும் தம் இயற்பெயரை பின்னும் பெற்றுச் சேக்கிழான் - இராமதேவன், சேக்கிழான் - பாலரூவாயன் என்றாற் போலப் பெயர் பெற்று விளங்கினர் என்பது சோழர் காலகல் வெட்டுக்களில் தெரிகிறது. இச் சேக்கிழார் குடியினர் தொண்டைநாட்டு இருபத்து நான்கு கோட்டங்களுட் பலவற்றிற் குடியேறி வாழ்ந்தனர். அவற்றுட் சிறந்தது புவியூர்க்கோட்டம். அகன் உட்பிரிவுகள் பலவற்றுள் ஞம் சிறந்து விளங்குவது குன்றத்தூர் வளநாடு. அதனுட் பலவூர்களிலும் பெருமையுடன் விளங்குவது குன்றத்தூர். அந்தக் குன்றத்தூரிலே தான் பெரியபுராண ஆசிரியர், நீ சேக்கிழார் பிறந்தார்.

சேக்கிழார் காலச்:-

சேக்கிழார் காலம் இரண்டாம் குலோத்துங்கன் காலமாகும் என்பது கல்வெட்டு அறிஞர் - வரலாற்று அறிஞர் தம் முடிபாகும். இரண்டாம் குலோத்துங்கன் காலம் கி. பி. 1133 — 1150. எனவே சேக்கிழார் காலம் கி. பி. 1133 — 1150 ஆகும்.

சேக்கிழார் பெயர்கள்:-

இராமதேவன் என்ற பெயர் சேக்கிழாரின் இயற்பெயர் என்று கூறப் படுகிறது. சேக்கிழாரின் பத்திச் சிறப்பை நோக்கியும், பெரிய புராணம் ஆகிய அருள்நூலைப் பாடிய தகுதி நோக்கியும் அவரைக் “குன்றைமுனி சேக்கிழார்,” அருந்தவந்தனில் இருந்தவர்” என்றெல்லாம் சேக்கிழார் புராண ஆசிரியர் செப்பியுள்ளார். சேக்கிழாரது இயற்பெயர் “அருள் மொழித் தேவர்” என்று புராண ஆசிரியர் கூறுகிறார். “உத்தம சோழப் பல்லவராயர்” என்ற பெயர் அநபாயன் என்ற இரண்டாம் குலோத்துங்க சோழன் சேக்கிழாருக்கு வழங்கினான் என்று சேக்கிழார் புராண ஆசிரியர் கூறியுள்ளார். அநபாயன் பெரியபுராண அரங்கேற்றம் முடிந்தபின் சேக்கிழாரையும் யானைமேல் ஏற்றி தானும் ஏறி சேக்கிழாருக்கும் பெரியபுராணத்துக்கும் கவரி வீசி, சேக்கிழாருக்கு ‘தொண்டர் சீர் பரவுவார்’ என்ற பட்டம் வழங்கியதாக கூறப்படுகிறது.

புராண வரலாறு:-

சேக்கிழார் இரண்டாம் குலோத்துங்கனிடம் முதல் அமைச்சராக இருந்தபோது அரசன் சீவக சிந்தாமணி என்ற சமனை காவியம் படிக்கக் கேட்டு மகிழ்ந்து வந்தான். அரசன் இங்ஙனம் சமனை காவியத்தில் ஈடுபாடு காட்டி மகிழ்வதைச் சேக்கிழார் கண்ண மனம் வருந்தினார். அவர் ஒரு நாள் இளவரசனைத் தனியே கண்டு ‘ஓமுக்கமற்ற சமணரது காஷியம் நம் அரசரை ஒத்த சீவகன் என்பவனது வரலாறு கூறுவதாகும். அதனைப் படிப்பதனாலோ, கேட்பதனாலோ, அரசர் பெறத்தக்க நன்மை ஒன்றுமில்லை. அதனை விடுத்து இம்மைக்கும் ஏழேழ் பிறவிக்கும் பற்றுகும். நாயன்மார் வரலாறுகள் கொண்ட சிவகதை படிக்கக் கேட்பது நல்லது” என்று மொழிந்தார். இம்மொழியை இளவரசன் வாயிலாக உணர்ந்த சோழர் பெருமான் சேக்கிழாரை வரவழைத்து “நீர் மொழிந்த சிவகதை நவ கதையோ? புராணமோ? முன்னால் உண்டோ? எனப்பலவாறு கேட்டான். சேக்கிழார் “அறுபத்துமூன்று நாயன்மார் வரலாறுகளை உள்ளடக்கிச் சுந்தரர் திருத்தொண்டத் தொகை பாடியருளினார், நம்பியாண்டார்நம்பி அதனை ஓரளவு வகைப்படுத்தி ‘திருத்தொண்டர் திருஅந்தாதி என்றநால் பாடியுள்ளார். அந்நாயன்மார் வரலாறுகள் இர்மைச்கும் மறுமைக்கும் பற்றுவன. அவற்றைக் கேட்பதுப்; அந்நாயன்மார் வரலாறுகளிற் பொதிந்துள்ள உயரிய கருத்துக்களை உணர்ந்து நடப்பதும் நன்மை பயக்கும்” என்றார். அரசன் “அஃதாயின் அந்நாயன்மார் வரலாறுகளை நீரே கூறி அருளுக்” என்று வேண்டினான். சேக்கிழார், தொகை- வகை- திருமுறைகள் இவற்றினைத் துணியாகக் கொண்டு, நாயன்மார் வரலாறுகளை விரித்து உரைத்தார். சோழர் பெருமான் கேட்டு வியந்தான். “அமைச்சரே இவ்வியத்தகு அடியார்கள் வரலாறுகளைப் பெரியதோர் புராணமாகப் பாடி முடிக்க நீரே வல்லவர். ஆதலின் அதனைப் பாடியருள்க” என்று கூறினான். அவரைத் திலலைக்கு அனுப்பினான். அவருக்கு வேண்டும் பொருள் வசதி, ஆள் வசதிகளை அளித்தான். சேக்கிழார் சிதம்பரம் சென்று கூத்தப் பெருமானைப் பணிந்து ‘ஐயனே பெருமை மிகக் நின் அடியார் வரலாறுகளை மிகச் சிறியேனுகிய யான் எங்களனம் கூறுவேன்! நான் பாட இருக்கும் பெருநூலுக்கு முதல் தந்து ஆசீர்வதித்து அருளுக்” என்று சிற்றம் பல்ததின் முன் திரிகரண சுத்தியாக நின்று வேண்டினார். அப்பொழுது ‘உலகெலாம்’ என்ற தொடர் சேக்கிழார் காதிற்பட்டது. அவர் அதனைக் கூத்தப்பிரானது அருள்மொழியாகக் கொண்டு புராணம் பாடத்தொடாந்கி ஓராண்டில் பாடி முடித்தார். என்று கூறப்படுகிறது.

இந்நிகழ்ச்சியின் பின்னரே சைவசமய சரித்திரத்தில் ஒரு புதிய சகாப் தம் ஏற்படுகிறது. ‘அடியார் வணக்கம் என்ற உண்ணதமான சாதனையே சைவ சமயத்தின் உயிர்நாடி என்பது தெளிவாய் உணரப்படுகிறது. தமிழ் நாட்டுக் கோயில்களில் அறுபத்துமூன்று நாயன்மார்க்கட்கும் விக்கிரகங்கள் ஏற்படத் தொடங்கின. நாயன்மார் விழா பெருகின.

இந்து மதத்தில் பெண்மை

— துரை மனோகரன் —

உலகத்திலுள்ள எல்லா உயிரினங்களுமே ஆண், பெண் என்ற பகுப்பிலேயே அடங்குகின்றன. உலகின் தோற்றமே ஆண், பெண் என்ற மாறுபட்ட இரு இயல்புகளுஞ் சங்கமித்த ஒன்றுதானே ஆண்மை எத்தனை உலகில் முதன்மை பெறுகின்றதோ, பெற்றிருக்கின்றதோ, அத்துணை முதன்மையும், முக்கியத்துவமும் பெண்மையும் பெற்றே இலங்குகின்றது. இதைச் சுலபமாக மறுத்துவிட முடியாது. இதனால்தான், “ஆனும் பெண்ணும் நிகரெனவே கொள்வதால், அறிவிலோங்கி இவ்வையந் தழைக்கு மாம்” என்றார் பாரதியாரும் பெண்மை என்றால் என்ன என்பதற்கு ஆசிரியர் நச்சினார்க்கினியர், “கட்டுலனையதோர் அமைதித்தன்மை” என்று பதிலிறுக்கின்றார். இன்னொரு வகையிற் பெண்மையை விளக்குவதாக இருந்தால், பிறரால் விரும்பத்தக்க அழகு, அங்கு, அறிவு பொறை, இரக்கம் போன்ற இனிய குணப்பண்புகள் கொண்ட ஒன்றைப் பெண்மை என்று கூறலாம். நமது முன்னேர்களும் இப்படித்தான் கருதியிருக்கிறார்கள்.

இவ்வுலக உயிர்களின் தோற்றத்திற் கலந்தும் அவற்றைத் தாய்மையெனும் பெருஞ்சுக்கியாற் புரந்தும் எண்ணிலா தியாகப் பண்புகளால் திரண்டும், அளப்பரிய பெருமைகள் நிறைந்தும் துவங்கும் பெண்மையை, பழும்பெரும் மதமான இந்துமதமும் தன்னகத்துள் அடக்கிப் போற்றி வருகின்றது. ஆண்—பெண் சேர்க்கையே இவ்வுலகம் என்ற அரிய தத்துவத்தை மதித்து, முழுமுதற்பொருளாகிய இறையையே—பரம்பொருளையே—ஆனை கவும், பெண்ணைகவும் அமைந்த அர்த்த நாரீஸ்வர ரமூர்த்தமாகக் கற்பித்தது, இந்துமதம் என்ற இந்தமதம். அன்றியும், இறைவனை ஆணைகவும் அவனது திருவருட் சக்தியைப் பெண்ணைகவும் ஓம்மதம் போற்றுகின்றது. உலகின் வெம்மைத்தன்மையை ஆண்மையாகவும், தன்மைத் தன்மையை பெண்மையாகவும் போற்றுவது இந்துமதப் பண்பாட்டில் ஊறிய ஒரு வழக்கு. இதனால்தான் ஆண்கோலத்தில் அமைந்திருக்கும் சிவனீச் செம்மை நறத்தகைவும், பெண்கோலத்திற் காட்சிதரும் உமையை நீல (அல்லது பச்சை) நிறத்தளாகவும் இந்துமதம் படைத்திருக்கிறது.

உலகின் அழகுப் பொருட்களின் இயல்பெல்லாந் தன்னிடத்தே ஒருங்கே கொண்டவன் பெண் என்று சான்றேர் கருதுவர். மேலெநாட்டுத் தத்துவ

அறிஞர் ஒருவரும், “கடவுளின் மிக அழகிய சிருஷ்டி பெண்” (The most beautiful creation of God is woman) என்று அபிப்பிராயப்படுகின்றார். இதனை உள்ளவாறுணர்ந்த இந்துமத ஞானிகளும், உலகில் அழகு மினிரும் பொருட்கள் அனைத்தையும் பெண் வடிவிலேயே காணவிரும்பினர். செழிப் பும், பல்வகை வளங்களும் நிரம்பிய இப்பூவையத்தைப் பூமாதேவி என்று இந்துமதம் போற்றுகிறது. வளங்கொழிக்கும் நதிகளைக் கங்காதேவியென்றும், பொன்னியென்றும், காவிரித்தாயென்றும் புகழ்ந்து. புண்ணியத் தன்மை கொண்டனவாகவும் துதிக்கிறது.

மனிதனுக்கு அவசியமான கல்லி, செல்வய், வீரம் போன்றவற்றையும் பெண்ணுருக்கொடுத்து பெண் தெய்வங்களாக வணங்குவது இந்துமதத்திற் பஸ்லாயிரம் ஆண்டுகளாகப் பரவிவந்த வழக்கம், கல்லியைக் கலைமகள், கலை வாணி, கலாதேவி என்றும், செல்வத்தை இலக்குமி, சீதேவி. திருமகள் என்றும், வீரத்தைத் தூர்க்கை, காளி, மலைமகள் என்றும் பஸ்ப்பல பெயர் களால் துதித்து, வருடத்தில் ஒன்பது இரவுகள், அத்தெய்வங்களைப் பூசிக்கும் புண்ணிய காலங்களாகவும் விதித்திருக்கிறது நமது இந்துமதம். பெண் மையைத் தெய்வத்தன்மைக்கு உயர்த்திவிட்ட இந்துமதம், கல்வி, செல்வம், வீரம் ஆகியவற்றையும் பெண்மைத் தன்மையனவாகப் படைத்து, அவற்றையும் தெய்வ நிலைக்கு இடடுவிட்டது.

இத்தனைக்கும் மேலாக பெண்மையையே உலகின் முழுமுதலாகப் போற்றுகின்ற மரபும் இந்துமதத்தில் உண்டு இதனைத்தான், சாக்தம் என்று இந்துமதப் பிரிவுகளில் ஒன்றாகக் கூறுவார். அண்ட சராசரங்கள் அனைத்தினதும் தனிப்பெருந் தேவியாகப் பெண்மையை உருவகித்து, இன்றும் இந்தியாவின் பல பாகங்களில் சக்தி உபாசகர்கள் போற்றிவருகின்றார்கள். சகல குணப்பண்புகளிலும் தாய்மைப் பண்பே அதிசிறந்ததென்பதை இம் மதப்பிரிவு தெளிவுற விளக்குகின்றது. அதனால்தான், அத்தாய்மைப் பண்பு தெய்வத்தன்மையை எட்டிவிட முடிந்தது. இதனால்தான், பாட்டுக்கொரு புலவருன் பாரதியாரும், “ஆதிப் பரம்பொருளின் ஊக்கம், அதை அண்ணை எனப்பணிதல் ஆக்கம்” என்று உரைக்கின்றார்.

பெண்மையின் உண்மையான பண்பும், பயனும் இந்துமதத் தத்துவங்களில் நிறைந்திருக்கின்றன. வாழ்க்கையின் உயிர்த்துவ ஓட்டத்திற் பெண்மையின் பங்கு அதிகமுண்டு என்பதை, இந்துமதம் அலாதியாக விளக்குகின்றது. எமது இந்துமதத் தத்துவங்கள் வாழ்க்கையினை கூர்ந்து அவதானித்துதன் பயனாக எழுந்த நுண்ணிய அனுபவங்கள் என்பதனை, இம் மதத்திற் பெண்மை பெற்றிருக்கும் இடத்தைக் கொண்டு ஊகித்துவிட லாம். உலக மதங்களில், பெண்மையைக் கடவுள் நிலைக்கே உயர்த்திவிட்ட ஒரு மதத்தைக் கூறுவதாக இருந்தால், அந்தப் பெருமையை இந்துமதம் நிச்சயமாகப்பெறும்.

“நாறவித உருவாய் நமை ஆஸ்வான்...”

— பேர் இத்தினபாண் —

இந்து சமுதாயம் பல இனங்களையும் பல கலாச்சாரங்களையும் கொண்டதோர் சேர்க்கையாகும். இந்துநதியினின்றும் (The Indus) பெறப்பட்ட ‘இந்து’ என்னும் பதம் இந்தியாவை ஆண்ட வெளிநாட்டார்களால் சூட்டப்பெற்ற பெயராகும். எனவே இந்துசமயம் என்று கூறுகையில், அது இந்திய மக்களிடையே காணப்பட்ட சமயங்கள் அனைத்தையும் குறித்துக் காட்டும் ஓர் பொதுப்பதமாகவே ஆரம்பத்தில் வழங்கப்பட்டது. ஏறத்துக்கூறைய நூறு ஆண்டுகளுக்கு முன்பாக, இச்சொற்பிரயோகம் வழக்கிலிருந்திலதாயினும் ‘வைதிகமதம்’ என்றும் பெயர் வழங்கி வந்தமையை வரலாற்றுச் சான்றுகள் கொண்டு அறிய முடிகின்றது. ‘சிவம்’ என்பதன் தொடர்பு குறித்து இலங்குவது, சைவசமயம் என்னும் ‘இந்துமதம்’ என்னும் சொல்லே பரவலாக இன்று பாவிக்கப்பட்டு வருகின்றமையைக் காணலாம்.

அடுத்து, எமது சமயத்தின் முழுமுதற்கடவுள் எனக்கொள்ளப்படுபவர் பற்றி நிலவுகின்ற கருத்துக்களைச் சற்று விரிவுற நோக்கவேண்டியுள்ளது. முழுமுதற் கடவுளான பரம்பொருள் யார்? வினா சுலபமானது; விடை அதீன்னும் சுலபமானது. ஆம்! முருக பக்தன் ஒருவனை அணுகி இக்கேள்வியைக் கேட்கும்போது, அவன் முருகனே முழுமுதற்கடவுள் என்கிறான்: இன்னெருவன் இவ்வினைவிற்கு ஆணையுள்ள எனப் பதிலிறுக்கின்றன. ஆய்ந்துணர முடியாத அறியாப் பருவத்தில் அளிக்கும் விடைகளாகவே இவை தென்படுகின்றன.

உண்மையில் இக்கேள்விக்கு அறிவின் துணை கொண்டு சிந்தனைவாயிலாகப் பதிலிறுக்க வேண்டிய அவசியம் இங்கு ஏற்படுகின்றது. சிவபிராணையே முழுமுதற் கடவுளாக எல்லாம்வல்ல பரம்பொருளாகக் கொள்வதே எமது சமயம். அத்தகைய இறைவன் இத்திருமேனியினைத்தான் தாங்கி உள்ளான் என்று ஓர் குறிப்பிட்ட கோலத்தினைக் கூறி வலியுறுத்துவது அறியாமையின்பாற்படும். உலகத்தினர் உய்யும் வண்ணம் இறைவன் பல திருக்கோலங்களுள் வெளிப்பட்டு அருளியுள்ளான். முருகன், கணபதி ஆயன் அவன் எடுத்த திருமேனிகளே. படைத்தல், காத்தல், அழித்தல் என்னும் தொழில்களை ஆற்றும் பிரமன், விஷ்ணு, உருத்திரன் ஆய “முவருவின்

முதலுருவாய் விளங்குபவனும் அவனே.” “நானைவித உருவாய் நமை ஆள்வான்” எனத் திருஞானசம்பந்தர் பாடியது இதனை வலியுறுத்துகின் றது. இவ்வாறு பல திருக்கோலங்களையும் இறைவன் ஏன் எடுக்கிறேன் என்பதற்கு.

“.....நந்தம்
கருமேனி கழிக்கவந்த கருணையின் வடிவுகாணே.”

என்ற சிவஞானசித்தியாரிலுள்ள வரிகளினின்றும் தெளிவு பெறலாம்.

இத்தகைய முழுமுதற் பொருளின் தன்மை பண்டைக் காலத்தில் எந்திலையில் இருந்து வந்தது என்பதனை வரலாற்று ரீதியாக ஆராயப் படுகின் சில முரண்பட்ட கருத்துக்களைக் காணக்கூடியதாக உள்ளது. சங்க காலந் தொட்டு எழுதப்பட்டு வந்த நூல்களைப் படிப்படியாக நோக்கிக்கொண்டு செல்கையில் சில உண்மைகள் தெளிவாகின்றன. சங்ககால இலக்கியங்களின்படி, ஆரம்ப காலத்தில் வைஷ்ணவ மதமே நிலவிவந்தது. பிரமன், சிவன் முதலானேரையும், எல்லாத் தேவர்களையும், எல்லா ஜீவராசிகளையும், உலகம் முழுவதையும் படைத்துக் காத்து அழிப்பவன் திருமால் ஒரு வனே என்றும், இவையனைத்தையும் சர்ரமாகக் கொண்டிருப்பவனும் அவனே என்றும் கருத்துக்கள் நிலவி வந்தமையை ஆதாாபூர்வமாகக் கண்டு சொள்ளலாம். அதுமட்டுமன்றி, சங்க காலத்திற்குப் பின்னர் எழுந்த நூல்களை ஆராயும்பொழுது ஏனைய சகல மதங்களும் படிப்படியாக எழுச்சி பெற்றன என்பதும் புலனுகும்.

எட்டுத்தொகை, பத்துப்பாட்டு என்பன சங்ககால இலக்கியங்களாகும். இத்தொகை நூல்கள் பலவற்றுள்ளும் பரம்பொருள் பற்றிய கருத்துக்களைக் காணக் கூடியதாக உள்ளது. பரிபாடலின் மூன்றும் பாடலில் உள்ள சில வரிகள் திருமாலின் முக்கியத்துவத்தினை விளக்குவனவாக உள்ளன.

“தீவளி விசம்பு நிலன் நீர் ஜந்தும்
ஞாயிறும் திங்களும் அறறும் ஜவரும்,
திதியின் சிருரும், விதியின் மக்களும்,
மாக இல் எண்மரும், பதினாறு கபிலரும்
தா மா இருவரும். தருமனும் மடங்கலும்
மு-ஏழ் உலகமும், உலகினுள் மன்பதும்
மாயோய! நின்வயின் பரந்தவை உரைத்தேம.....”

ஜம்பூதங்கள், சூரிய சந்திரர், ஓவ்வொன்றும் எழுவதைப்பட்ட மூவுலகங்கள், அவ்வுலகிலுள்ள உயிர்கள், மற்றும் சகலவற்றின் தோற்றுத்திற்கும் மாயோனே காரணம் என்று மேற்காட்டப்பட்ட வரிகளினின்றும் அறிய முடிவதுடன்.

“.....தாமரைப் பூவினுள் பிறந்தோனும், தாதையும் நீ
என மொழியுமால்.....”

எனப் பிரமணைப் படைத்தவனாகவும் திருமாலைச் சித்திரிக்கிறது. இதனின் நுழைத் தெய்வங்களிலும் பார்க்கத் திருமாலுக்கே அக்காலத்தில் முக்கியத்துவம் அளிக்கப்பட்டது என்ற உண்மையினைப் பெறலாம்.

பரிபாடலின் பதினேழாம், பதினெட்டாம், பத்தொன்பதாம், இருபதாம் பாடல்கள் முருகனைச் சிறப்பிப்பனவாக அமைந்து காணப்படுகின்றன. தொல்காப்பியத்தில் திருமால், முருகன், இந்திரன், வருணன் எனும் தெய்வங்கள் முறையே மூல்லை, குறிஞ்சி, மருதம், நெய்தல் எனும் நானிலங்களுக்கும் உரியனவாகக் காட்டப்பட்டுள்ளன. கலித்தொகை, புறநானாறு ஆகிய நூல்களிலும் கடவுட் குறிப்புக்கள் பல பரவலாகக் காணப்படுகின்றன.

எவ்வாறெனினும், பழைய சாலங்களில் எம் கடவுட் கொள்கைகள் எவ்வாறிருந்தன? தற்காலத்தில் இவை எந்நிலையில் இருக்கின்றன என்ற ஆயுகள் சமயவாதி ஒருவனுக்கு அவசியமல்ல. அக்கண்ண கொண்டு நோக்கும் தன்மைதான் வேண்டற்பாலது. சுடர்ச்சோதி புறக்கண்ணுற்பார்ப் போர்க்கு அனர் பிழம்பாய்த் தோன்றும் தகையது.

“ஏதுக்க ளாலு மெடுத்த மொழியாலு மிக்குச் சோதிக்க வேண்டா; சுடர்விட்டுள னெங்கள்தோதி மாதுக்க நீங்க லுறுவீர் மனம்பற்றி வாழ்மின் காதுக்கள் மிக்கி ரிறையே வந்து சார்மின்களே..”

என்ற திருஞானசம்பந்தர் வாக்குப்படி, காரணங்களால் ஆயுந்தறிய வேண்டியதில்லை; மனத்தில் அன்பு கொண்டு பற்றுறுதியுடன் வாழ்ந்து இறைவன் திருவடியைப் போற்ற முனையின், அதுவே போதுமானது.

வையில் கதிர்வடி வேலோனை வாழ்த்தி வறிஞர்க்கென்றும் நொய்யில் பிளவள வேனும் பகிர்மின்கள் நுங்கட்கிங்ஙன் வெய்யிற் கொதுங்க உதவா உடம்பின் வெறுநிழல்போல் கையில் பொருளும் உதவாது கானும் கடைவழிக்கே.

பால்ளன் பதுமொழி பஞ்சென் பதுபதம் பாவவயர்கண் சேல்ளன்ப தாகத் திரிகின்ற நீசெந்தி லோன் திருக்கை வேல்ளன் கிலைகொற் றமழூரம் என்கிலை வெட்சித்தண்டைக் கால்ளன் கிலைமன மேளங்க னேமுத்தி காணபதுவே.

கோடாத வேதனுக் கியான்செய்த குற்றய்ன் குன்றெறிந்த தாடாள னேதென் தணிகைக் குமரநின் தண்டையந்தாள் குடாத சென்னியும் நாடாத கண்ணும் தொழுாதகையும் பாடாத நாவும் எனக்கே தெரிந்து படைத்தனனே.

தமிழ் வரலாற்றுக் குடும்பங்களும் சங்க காலச் சமயத்தின் முன்னேட்டமும்

— M. சிறபதி —

தமிழ் வரலாற்று நூல்களிலும், தமிழ் இலக்கிய வரலாற்று நூல்களிலும் வாய்ப்பாடு போலப் பயின்று வரும் நம்பிக்கை ஒன்றுண்டு. தொடக்கத்திலே தமிழ்ச்சமூதாயம், தமிழ் இலக்கியம் முதலியன மிக உன்னதமான நிலையிலிருந்து ஒர் குறிப்பிட்ட கால கட்டத்திலே வடநாட்டிலிருந்து வந்த ஆரிய மக்களது செல்வாக்கால் தமிழ்ச் சமூதாயமும் அதன் இலட்சியங்களும் தலைதடுமாறிப் பாழ்ப்பட்டன என்பதே அவ்வெண்ண மாகும். இந்நோக்கிலே பரவலாக நிலவும் என்னமொன்றின் வகை மாதிரியான அடிப்படையிலே தான் தமிழின் வரலாறு, இலக்கியம் போன்றவை ஆராயப்படுகின்றன. இந்நோக்கினைவிட வேறு ஒரு நோக்கும் காணப்படுகின்றது. தூய ஆரிய ஆராய்ச்சியாளர்களால் அந்நோக்கு பெரிதும் கையாளப்படுகின்றது. ஒரு இனத்தவரின் சமூதாய அமைப்பிற்குள் வலிமை வாய்ந்த அந்திய சமூதாயத்தவர் எந்தளவு தூரம் ஊடுருவிப் பிரச்சாரஞ்சு செய்தாலும் தம் சமூதாயக் கருத்துக்களை அச் சமூதாயத்தில் புகுத்திவிடுவதில் பெருமளவு வெற்றி கண்டுவிட முடியாது. அந்திய சமூதாயக் கருத்துக்களை ஏற்றுக் கொள்ளக் கூடிய - அதனைச் செயற்படுத்தக்கூடிய அகக்காரணங்கள் அதன் கருப்பத்திற்குள்ளேயே செயல்படக் கூடிய நிலைமை கள் அச்சமூகத்தில் காணப்பட்டால் ஓழிய அக்கருத்துக்கள் சமூகத்தினரால் ஏற்றுக்கொள்ளப்படமாட்டா. இந்தச் சமூதாயப் பார்வையின் பின்னணியில் தான் சிறப்பாகத் தமிழர் வரலாறு நோக்கப்பட வேண்டும்.

ஆயினும் திராவிடரின் தன்மைகளையும் ஆரியரின் நன்மைகளையும் அழுத்திக் கூறவேண்டிய நிலைமை தமிழர் வரலாற்றிலே ஏற்பட்டதற்கும் காரணம் இல்லாமல் இல்லை. இதனை ஒரு அறிஞர் சுருக்கமாகப் பின்வருமாறு விளக்குகிறார். “இந்திய வரலாறு முதன் முதலில் ஆங்கிலேய வரலாற்று ஆசிரியர்களால் எழுதப்பட்டது. வின்ஸன்ட் லிமித் அவர்களுள் முக்கியமானவர். ஆங்கில ஆசிக்கம் இந்நாட்டில் பரவியது இந்நாட்டின் அதிர்ஷ்டம் என நினைப்பவர் அவர். ஆங்கில ஆட்சிக்குச் சாதகமாக இந்நாட்டு வரலாற்றினை எழுதிய அவர் இந்நாட்டு மக்களின் ஒற்றுமையை

விரும்பவில்லை. ஏனைய ஆங்கில ஆசிரியர்களும் இவ்வாறே ஹிந்து - முஸ் லீம் முரண்பாடுகளைப் பெரிதாக்கிப் பிரித்தாலும் சூழ்சியைக் கையாண்டு வரலாறு எழுதினர். இந்நால்களை மூல நூல்களாகக் கொண்டே தமிழக வரலாற்று ஆசிரியர்கள் வரலாறு எழுதினர். அவர்களுள் முக்கியமானவர் S. கிருஷ்ணசாமி அய்யங்கார், நீலகண்ட சாஸ்திரியார், P. D. சீவிவாச அய்யங்கார் ஆரிய நாகரீகம் வேத நூல்கள் உபநிஷத்த் தத்துவங்கள் வட மொழியிற் காணப்படும் அரசியற் கருத்துக்களை ஆங்கிலத்தில் கற்றறிந்து தாம் தனி ஒர் இனம் எனப் பற்றசாற்றினர். தமிழ் நாட்டில் பிராமணர்கள் இன்றைய நாகரீகத்தின் பிரதிநிதிகள் என அவர்கள் கருதினர்.

தமிழ்நாட்டில் பிராமணருக்குச் சமமாகத் தங்களைக் கருதிக் கொண்ட சைவர்களான முதலியார், பிள்ளை, சைவச் செட்டியார்கள், நகரத்தார், கவுண்டர் முதலிய நிலப்பிரபுத்துவ வர்க்கத்தைச் சேர்ந்தவர்களும் சமூக நிலையில் பிராமணருடைய ஆதிக்கம் தங்களுக்கும் வேண்டுமென எண்ணி னர். இவர்களும் ஒரு தத்துவத்தைத் தமக்கென உருவாக்கிக் கொண்டனர் அதன் அடிப்படை ஆங்கிலேய ஆசிரியாகளால் கற்பிக்கப்பட்ட ஆரிய திராவிட முரண்பாட்டுக் கொள்கைகளாகும். அவர்கள் இந்து சமவெளி நாகரீகத்தைப் பயன்படுத்தி ஹீராஸ் பாதிரியாரின் கருத்துக்களை ஏற்றுத் திராவிட நாகரீகத்தைப் போற்றி ஆரியத்தை மாயை எனத் தூற்றினர். வரலாற்று நிகழ்ச்சித் திராவிட உயர்வுக் கண்ணேட்டத்திலே கண்டனர். மேற்கூறிய இரு கண்ணேட்டங்களும் உண்மைக்குப் புறம்பானவை காலத் திற்கும் கருத்திற்கும், ஒவ்வாதவை. ஒர் இனத்தாரைப் புகழ்வதற்கேற் பட்டவை. உண்மையான தமிழர் வரலாற்றைப் புரிந்து கொள்வதற்குத் தமிழ்நாட்டுச் சமுதாய வளர்ச்சியும் பிறஇனங்களோடு தமிழர் கொண்ட தொடர்புகளும் ஆராயப்படவேண்டியவை. வரலாறு ஒரு சமூக விஞ்ஞானம். அதற்குத் துணை நிற்பன விஞ்ஞான ரீதியிலான ஆராய்ச்சியும், இலக்கியமும், கலைகளும்.

இந்த விளக்கம் இன்றைய திராவிடமாயை ஆரியமாயை போன்ற கருத்து முரண்பாடுகளுக்குச் சுருக்கமாக அமையும் கருத்துக் கருவுலமாகும்.

பேராசிரியர் சுநீதிகுமார் “ஹரப்பா நாகரீகம் இந்திய தொன்மைச் சிறப்பினை நிலைநிறுத்துகிறது என்றும் அதனால் எல்லா இந்தியர்களும் பெருமையடைய வேண்டுமென்று கூறினார். ஆயின் மேற்குறிப்பிட்ட இரு வரலாற்றுக் கண்ணேட்டம் உடையவர்களில் ஒரு பகுதியினரான திராவிடர் தமக்குசிய நாகரீகமாக அதனைக் கருத முற்பட்டுள்ளனர்” “பதி யெழு அறியாப் பழங்குடி” என்றும் ‘கலதோன்றி மணதோன்றுக் காலத்தே வாளொடு முன் தோன்றி முத்த குடி’ என்றும் பழம் பெருமைகளைப் பழங்குடைகளை ரசனையுடன் பேசும் தமிழர் இந்நாகரீகத்துடன் தம் மைத் தொடர்புபடுத்த முற்பட்டுள்ளனர்.

சிந்து வெளி நாகரீகம் ஆரியருடையதா அன்றித் திராவிட்டிருடையதா என்ற கருத்துக்களில் ஆரியருடையதெனக் கொள்ளும் கருத்துக்களில் அத் துணைவிலை காணப்படவில்லை. முதலாவது ஆசியத் தொல்பொருளியல் மகாநாட்டில் (1961ல்) பரணவிதான் அவர்கள் இந்த எழுத்துக்களை வாசித்து அது ஆரிய நாகரீகத்தினைச் சேர்ந்தது எனக் கூறியுள்ளார்கள் இதன்பின் 1969ம் ஆண்டு நடந்த இரண்டாவது ஆசியத்தொல்பொருளியல் மகாநாட்டில் மேலும் இக்கருத்தினை வலியுறுத்தியுள்ளார். இவர் இலங்கையிற் தாம் புதிதாகக் கண்டுபிடித்ததாகக் கூறப்படும் இடைச் செருகல் சாசனங்களை அடிப்படையாகக் கொண்டு ஹரப்பா கலாச்சார எழுத்துக்களின் சாயல் இலங்கையிற் காணப்படுவதாகவும் அவ்வெழுத்து 724 என்றும் குறிப்பிட்டார். ஆயின் இக்கருத்திலே சில இந்திய அரசாங்கத்தின் பிரதம சாசனவியலாளரான கலாநிதி G S காய் அவர்களால் புறக்கணிக்கப்பட்டுள்ளன சிந்து வெளி நாகரீகத்தில் பேசப்பட்ட மொழி யென்று வண். வீராஸ் கூறியதற்குச் சார்பாக அன்மையில் சில கருத்துக்கள் தெரிவிக்கப்பட்டுள்ளன. கணளி (Computer) என்ற வியத்தகு விஞ்ஞான மூளையின் உதவி கொண்டு ஸ்கந்திநேவிய ஆசியக் கழகத்தைச் சேர்ந்த நான்கு அறிஞர்கள் சிந்து வெளி நாகரீக மக்களுடைய எழுத்தை வாசிப்பதில் வெற்றி பெற்றுள்ளதாகக் கூறியிருக்கின்றார்கள் “அந்த மொழி தமிழ்மொழி என்றும் அது தமிழரின் நாய் அன்றும் அந்தக் காலத்தி வேயே தமிழ்மொழியிலே வானசாஸ்திரம் வளர்ந்திருந்தது என்றும் குறிப்பிட்டார்கள். ஆயின் இந்தியத் தொல்பொருட் திணைக்களப் பிரதம இயக்குனரான திரு B B ஸால் என்பவர் மேற்படி ஸ்கந்திநேவிய அறிஞர் வெளியிட்டுள்ள கருத்துக்களிற் காணப்படும் சில தவறான கருத்துக்கள் பற்றிக் கலாச்சார மொழிநூல் நோக்குக் கொண்டு, இரண்டாவது ஆசியத் தொல்பொருளியல் மகாநாட்டிலே குறிப்பிட்டுள்ளார். இவ்வறிஞர்கள் இந்நாகரீகத்தை உடையவர்களாக எடுகோளில் முண்டாள் அல்லது திராவிடரையே கொண்டனர். தமிழர்கள் சங்கம் வைத்து தமிழ் வளர்த்த கடையும் முச்சங்கங்களின் காலநீட்டமும் இவர்களை இந்நாகரீகம் திராவிட நாகரீகம் எனக் கொள்ளத் தூண்டியிருக்கலாம். மற்றும் ஆண்பால், பெண்பால் என எழுத்துக்களை வரையறை செய்து வாசித்தபொழுது சில இடங்களில் பெண்பால் குறியீடு எனக் கொண்டது அருகருகே வருவதாகவும் காணப்படுகின்றது. இத்தகைய குறைபாடுகளே ஸால் அவர்களால் சுட்டிக் காட்டப்பட்டன. எனவே அன்மைக்காலம் வரை இந்நாகரீகம் பற்றிய கருத்துக்கள் தெளிவு அடையாமல், தகிடு தத்தம் போன்ற மாறுபாடான கொள்கைக்கூடாகவே செலுத்தப்பட்டு வருகின்றன.

இந்நிலையில் தமிழரின் ஆதிச்சமயமே சிந்து வெளிச் சமயம் என்றும் ஆதித்திராவிடப் பழங்சமயமே சிந்து வெளிச் சமயத்தின் தொடர்ச்சி என்றும் கூறுகின்ற குரல்களும் வரலாற்று ஆராய்ச்சியாளரிடையே ஒலிக்

கின்றன. இந்த அடிப்படையில் கூறப்படுகின்ற எந்தளவு உண்மை காணப்படுகின்றது என்று ஆய்தல் பயனுடையதாகும். பொதுவாக சங்க இலக்கியங்களில் கூறப்படுகின்ற வரலாற்றுக் காலமே முதன்மையான புகழ் பட்டத்த காலமாகும் என்று பலராலும் கருதப்படுகின்றது. இக் காலத் தில் தமிழ் மக்கள் தனிக் கலாச்சாரம் உடையவர்களாகத் தனிச் சமய நெறியுடன் ஒழுகுபவர்களாக காணப்பட்டார்கள் என்றும் ஆரிய நாகரீகத் தால் மக்கள் பாதிக்கப்படவில்லையென்றும் கூறிவருகின்றார்கள் சிலர்.

கி. மு மூன்றும் நூற்றுண்டைச் சேர்ந்த அசோகப் பேரரசன் காலத் திலேயே தமிழகம் சேர, சோழ, பாண்டிய நாடுகளாகப் பிரிந்துவிட்ட தற்குச் சான்றுண்டு. தமிழ்நாட்டின் ஒரே நில எல்லையாக இருந்த வடபகுதியிலும் தமிழருடைய திராவிடச் சகோதரரான தெலுங்கரும், கருநாடகரும் வாழ்ந்த நாடுகளுக்கு வடக்கிலேயே ஆரியர் நாடு இருந்ததால் ஆரியருடைய தாக்கம் தமிழ்நாட்டில் வன்மையாக இருக்கவில்லை. அகத்தியரைப் பற்றி வழங்கும் பல்வேறு புராண இதிகாசக் கதைகள் ஆரியர் தென் இந்தியாவிற்கு வந்ததையும், தமிழ்நாட்டிற்குள் புகுந்ததையும் சுட்டுவன் என்பர், தென்னிந்திய வரலாற்றுப் பேரறிஞர் நீலகண்டசாஸ்திரியார். சங்க இலக்கியங்கள் என்று இன்று கொள்ளப்படுபவை தோன்ற முன்பே, ஆரியர் சிலர் தமிழ்நாட்டிற் குடியேறிவிட்டனர். சமண பெளத்தத் துறவிகளும் வந்துவிட்டனர் அசோகன் தன்னுடைய பேரரசின் எல்லையிலிருந்த தமிழகத்துக்கும் பெளத்தத் துறவிகளை அனுப்பியிருந்தான். மதுரை, திருநெல்வேலி என்னும் மாவட்டங்களிற் பெருந்தொகை யாகுவும், தமிழ்நாட்டுப் பகுதியிலும் காணப்படும் குகைச்சாசனங்கள் சங்க காலத்திற்கு முன்பே அப்பகுதிகளிற் பெளத்த, சமணத்துறவிகள் வாழ்ந்தமைக்குச் சான்று பகர்கின்றன.

மேற்கண்ட அறிஞர் ஒருவரின் விளக்கம் தமிழ்நாட்டிற் சங்க காலத் திற்கு முன்பே வடநாட்டுக் கருத்துக்கள் இடம்பெற்றதினை எடுத்துக்காட்டும். திரு ஐராவதம் மகாதேவன் என்பவர் “சங்க காலத்துப் பிரமிக்கல்வெட்டுக்கள்” என்ற தமது ஆய்வுக் கட்டுரையில் இக்கருத்தினை வலியுறுத்தும் முறையிலே தன் கருத்தினைத் தெரிவித்துள்ளார்.

மேலே காட்டியபடி சங்ககாலத்திற்கு முன்பே ஆரிய நாகரீகம் தமிழ்நாட்டிற்கள் புகுத்துவிட்டது. சங்க காலத்திலேயே வடமொழி வழிவந்தபல கருத்துக்களையும், சொற்களையும் தமிழ் தனதாக்கிக் கொண்டது. தமிழரின் கலாச்சாரமும் ஆரிய கலாச்சாரமும் இனைந்து வளரத் தொடங்கியதன் தெளிவான சான்றுக்கச் சங்ககால இலக்கியம் அமைந்து மிலிர்ந்தது. “தனித்து வளர்ந்த இவ்விருவகைக் கலாச்சாரங்களின் ஆரம்ப அம்சங்களின் தனித் தன்மையைச் சங்க காலத்தில் நாம் காணமுடியாது.”

என்ற நீலகண்டசாஸ்திரியாரின் கூற்று சங்க காலத்திலேயே இரு நாகரீகங்களும் பின்னிப் பிணைந்துவிட்டன என்பதற்குச் சான்று. இது உண்மையே, சான்றேர் செய்யுட்களில் இத்தகைய நிலையினை நாம் அவதானிக்க முடிகின்றது. சான்றேரின் கவிதைகள் மரபுவழிக் கவிதைகளாய்க் காணப்படுவதினால் அவற்றில் சமூகத்தில் உயர்ந்தவர்களின் நிமுங்களோ கவிதையில் இடம்பெறுகின்ற கதாபாத்திரங்களாகக் காணப்பட்டன. இக் கவிதைகளில் உயர்ந்தவர்களே சார்த்து வகையிலோ அன்றி நேரடியாகவோ இடம்பெற்றனர். எனவே சமூகத்தில் உயர்ந்தவர்களே முதன் முதலில் வேறு சமூகத்தினரின் ஒழுங்குகளைக் கடைப்பிடிக்க முயல்வர் என்பது சமூக வரலாற்றறிஞர் முடிபு. அதற்கிணங்கவே ஆரிய நாகரீகத்தினை அவர்கள் கைக்கொண்டிருக்கலாம். அது சான்றேர் செய்யுட்களில் வடநாகரீகச் செல்வாக்குக் காணப்படுவதற்குக் காரணமாக இருக்கலாம்.

சங்க காலச் சமயம் என்று நாம் கூறும்போது அதில் பழைய ஆதித் திராவிட மதமும், ஆரிய நாகரீக மதமும் கலந்து காணப்படுதல் தவிர்க்க முடியாததாக அமைந்து விடுகிறது. சங்க நூல்கள் என்று பொதுவாக எட்டுத்தொகை பத்துப்பாட்டு போன்றவற்றினைக் கொண்டாலும் அவற்றின் மரபு வளர்ச்சி அடிப்படையில் கொண்டாலும் அவற்றிடையே வேறு பாடுகள் காணப்படுகின்றன. திராவிடரின் ஆரியருக்கு முற்பட்ட, வேறு பட்ட வழக்குகளும் ஆரியரின் வேத வழக்குகளும் முட்டி மோதிக் கலந்து நிற்பதைக் கவித்தொகை, பரிபாடல், திருமுருகாற்றுப்படை போன்ற நூல்கள் எடுத்துக் காட்டுகின்றன. இவற்றினைத் தவிர்ந்த நூல்களிலே ஓரளவு தான் ஆரிய கலாச்சாரத் தாக்கம் காணப்படுகின்றது என்று நாம் கூறலாம்.

மேலே குறிக்கப்பட்ட நூல்களிலே சிவன், விட்டினு, பிரமா, இந்திரன் போன்ற தெய்வங்களின் குறிப்புக்கள் காணப்படுகின்றன. இவர்கள் சௌவசமயக் கடவுளர்களாகக் கணிக்கப்படுவதுடன் ஆரியருடைய சமயத் தில் பெரும் பங்கு வகிக்கும் கடவுளர் என்பது கண்கூடு. இவ்விடத்தில் சிவனைப் பற்றிய குறிப்புகளைக் கொண்டு அவன் சிந்துவெளியிற் காணப்பட்ட பசுபதியின் தர்க்கரீதியான வளர்ச்சி என்று சுட்டிக்காட்ட முயல்கிறார்கள். சிந்துவெளியில் காணப்பட்ட யோகநிலையில் இருந்த உருவச்சிலையும் இவர்கள் கருத்துக்குத் துணைபுரிந்தது. பிறப்பட்ட சமயத் தத்துவத்தினை வைத்துக்கொண்டு முற்பட்ட ஓர் சிலைக்கு விளக்கம் கொடுத்து முற்கூறிய முடிவுக்கு இவர்கள் வந்தனர். “தாமறியாத சிந்து வெளிச் சமயத்தையும் தாமறிந்த பிறப்பட்ட கால இந்தியச் சமய அடிப்படையிலே ஆராய முற்பட்டதால் எங்கெங்கு சிந்துவெளித் தொல்பொருளுக்கும் பிறப்பட்ட காலச் சமயச் சின்னங்களுக்குமிடையில் ஒற்றுமை காணப்படுகின்றனவோ அங்கெல்லாம் பிறப்பட்ட காலச் சமய அம்சங்கள் முற்பட்ட காலத்திலுமிருந்தன எனக் கூறமுற்பட்டனர்.” என்று கூறும் அறிஞர் ஒருவரின் கருத்து

இவ்விடத்திலே நினைவு கூரல் ஏற்படுத்தாகும். அடுத்து சிந்து வெளிச் சமயத்திற்கும், ரிக் வேதத்தில் கூறப்பட்டிருக்கின்ற சமயத்திற்குமிடையில் யாதொரு தொடர்பும் இல்லை என்பதே இவர்களுடைய வாதமாகும். முற் பட்டதற்கும் பிற்பட்டதற்கும் பரிஞமைத்தின் அடிப்படையில் இயைபு காணப்பட்டால் அதன் தொடர்ச்சி இதுவெனக் கூறலாம். ஆயின் சிந்து வெளிச் சமயப் பண்புகளுக்கும் ரிக் வேத சமயப் பண்புகளுக்கு மிடையில் எவ்வித தொடர்பும் காணப்படவில்லை.

கி. மு 1500ம் ஆண்டளவிற்குப் பின்னர் சிந்து வெளி நாகரீகம் வரலாற்றிலிருந்து மறைந்து விடுகிறது. ஏறத்தாழ அக்காலப் பகுதியில் அலீஸயாக இந்தியாவிற்குள் வந்த நாடோடி மக்களான ஆரியரே சிந்து வெளி நாகரீகத்தின் அழிவுக்குக் காரணமாய் இருந்தனர் என்பது இப்பொழுது காய்தல் உவத்தல் அற்ற ஆராய்ச்சியாளர் முடிபு. இதற்குப் பின்னர் நடந்த சம்பவங்களைப் பற்றி க. கைலாசபதி பின்வருமாறு வர்ணித்துள்ளார்.

“நீண்ட நாடகம் ஒன்றின் முதலாம் அங்கம் முடிவடைந்தது போல மேடையில் திரை வீழ்கிறது. வெற்றி வீரனு இந்திரனும் அவனது சகாக்களும் சேமபானம் அருந்திக் களிக்கும் அக்காளச் சிரிப்பு மட்டும் எமக்கு கேட்கிறது. ஆனால் மீண்டும் திரை விலகும்போது கோற்றவர்களை மட்டு மின்றி, வென்றவர்களையும் காணவில்லை. வேதகாலத்திற்குப் பிற்பட்ட இந்துசமய வளர்ச்சியிலே வேதகாலக் கடவுளர்கள் முக்கியமிழந்து விடுகின்றனர். இந்திரன், வருணன், மித்திரன் முதலிய கடவுளர்கள் முதலிடம் இழந்து பின்வரிசைகளிற் காணப்படுகின்றனர் சிவன், விஷ்ணு, பிரம்மா, சக்தி, முதலிய புதிய தெய்வங்கள் மதிப்பையும் கவனத்தையும் கவருகின்றனர்.”

கலாநிதி. கைலாசபதி அவர்கள் தனக்கே உரித்தான் நடையில் மேலே கூறியது போல சிவன், சக்தி வணக்கங்கள் சிந்து வெளி மக்களிடம் இருந்து ஆரியர் பெற்றனர் என்பது ஆராய்ச்சியாளரின் ஊகமாகும்.

சங்க காலத்தில் குறிப்பிடப்படும் சிவன் வணக்கம் பெரும்பாலோரால் கைக்கொள்ளப்படாத வழிபாட்டு முறையாகவும் காணப்படுகின்றது. இது பற்றி அருகிய குறிப்புக்களே காணப்படுகின்றன. இதனைச் சிந்து வெளிச் சமயத்தின் தொடர்ச்சியான வளர்ச்சி தான் என்று எடுத்துக்காட்ட முடியாது. ஹரப்பா மொகஞ்சதாரோ போன்ற இடங்களில் காணப்படும் பண்பாட்டு அம்சங்களை ஒத்த பண்பாட்டுக் கூறுகள் தென்னிந்தியாவில் அகழ் வாராய்ச்சியால் புலப்படுத்தப்படவில்லை. இந்திலைமையில் சிந்து வெளிப் புதைபொருளாராய்ச்சிக் குறிப்புக்களைக் கொண்டு எவ்வாறு நாம் சங்க கால இலக்கியத்தில் கூறப்பட்ட சிவனைச் சிந்து வெளி நாகரீக சமயத் துடன் தொடர்பு படுத்தமுடியும்.

ஆரிய சமய வரலாற்றில் வேத வழக்கிற்குப் பிற்பட்ட இதிகாச புராண காலத்திலேயே சிவ, விட்டுனு வழிபாடு சிறப்படைந்தது. வேத காலத்திலேயே சிவன் முதன் முதலிலே உருத்திரனேடு இனைக்கப்படுவதை நாம் காணலாம். அக்காலத்தில் நந்தி நாகம் முதலியவற்றேடு தொடர்புடுத் தப்பட்டுச் சிவன் தோன்றும் போது பெளராணிக வழக்கு வலுத்து விடுகிறது. இந்தக் காலப் பகுதியின் இயல்புகொண்ட சிவனே சங்கச் செய்யுட்களில் குறிப்பிடப்படுகின்றன. அவை பெளராணிக புராணக் கதை அம்சங்களைத் தாங்கியனவாகக் காணப்படுகின்றன.

“முக்கட் செல்வர்” பிறை நுதல் விளங்கு மொருகண்.”

“பால் புரை பிறை நுதற் பொலிந்த சென்னி - நீலமணி மிடற்றெருவன்”
“மழவா நெடியோன்”

போன்ற சொற்றெருடர்களும் அடிகளும் அத்தன்மையை எடுத்துக்காட்டுகின்றன. முன்குறிப்பிட்ட பிரம்மா, விட்டுனு, இந்திரன் ஆகிய தெய்வங்கள் ஆரியக் கலப்பினால் தமிழர் வாழ்வில் இடம் பெற்றனர் என்பதிலே ஜையமில்லை. சங்ககாலச் செய்யுட்கள் சித்தரிக்கும் காலப்பகுதியிலே சிவ வழிபாடு மக்கள் மத்தியிலே கணிசமான அளவு செல்வாக்குப் பெற்றிருக்கவில்லை. குலங்களாகவும், குடிகளாகவும் மக்கள் வாழ்ந்த புராதனக் கூட்டுமுறை வாழ்க்கையிலே கொற்றவை, வேலன் போன்ற தெய்வங்களே சிறப்புப் பெற்றனவாயிருந்தன. பூசாரிகள், குருமார் எவருமின்றி மக்கள் பலியிடுதல், வெறியாடல் முதலிய முறைகளினால் தாமே கூட்டாக வழிபட்ட நிலையிலே சமுதாயக் கடவுளர் தேவைப் பட்டனர். எனவே அக்கால கட்டத்திலேயே சிவன் போன்ற தனிமனிதத் தெய்வங்கள் செல்வாக்குப் பெறவில்லை என்று கூறலாம்.

சிந்து வெளி நாகரீகத்தின் சமயத்தினை விளக்க முற்பட்டுத் தெய்வங்களை முறைப்படுத்திய சேர். ஜோன் மார்ஷல் முதலில் அன்னைத் தெய்வத்தையும், அடுத்து மும்முகங்களுடைய கடவுளையும் முன்றுவதாக இலிங்கம் அல்லது குறியையும் எடுத்துக் கூறியுள்ளார். சங்க இலக்கியத்தில் முருக வாணக்கத்தளவு செல்வாக்குப் பெற்ற தெய்வமாகக் கருதப்படுகின்ற கொற்றவை. சிந்து வெளி நாகரீகப் பெண் தெய்வங்களுடன் தொடர்புடுத்தப் படுவதினையும் நாம் அவதானிக்கலாம். இக் கருத்து ஆய்வுக்குரியது. சிந்து வெளி நாகரீக மக்கள் மட்டும் தான் பெண் தெய்வ வழிபாட்டினை உடையவர்களாக இருந்தார்கள் என்று கூறுவதற்கில்லை. “சிரியாவிலே அசுத்தாத் என்னும் தத்துவமும் சின்னசியாவிலே சிபிலேயும், எகிப்திலே இசிங் கோட்பாடும் தோன்றிய அதே சமுதாய நிலையிலேதான் இந்தியாவிலும் இத் தெய்வ வழிபாடு தோன்றியிருக்க வேண்டும்.” என்று சந்தா (Chanda) அவர்கள் கூறுகின்றார்கள். பெண் தெய்வ வழிபாடு தோன்றுவதற்கு அடிப்படைக் காரணம் அது தோன்றிய சமுதாயத்திலே தாய்வழி முறை நிலவியதே என்பது ஆராய்ச்சியாளர் காட்டும் உண்மையாகும்.

பண்டையத் திராவிடர் தாய் வழிபாடுடையவர்களாக விளங்கியமை இயற்கையே. இத் தனிமையினால் கொற்றவை இங்கு செல்லாக்குப் பெற்றுக் காணப்பட்டாள். சமுதாயத்தின் தேவைக்கும் உணர்வுக்கும் ஏற்பவே தத்துவங்கள் உருவாக்கப்படுகின்றன. அந்த அடிப்படையில் தோன்றியதுதான் கொற்றவை வழிபாடு. அதற்குச் சிந்து வெளி நாகரீகத்தினை நாடி ஒடுவேண்டிய அவசியமில்லை. சிந்து வெளி நாகரீகச் சமயத்தின் தொடர்ச்சியாக இருந்திருந்தால் சங்ககாலத்தில் இருந்த வழிபாடு சீர்திருத்தம் அடைந்து காணப்பட வேண்டும். ஆனால் சங்கச் செய்யுட்கள் என்று முற்குறிப்பிட்ட நால்களிலிருந்து இந்த முடிவினைப் பெற்றுடியவில்லை. முற்பட்ட மரபுகளை இலக்கணமாக வடித்துத் தந்ததாலே பிற்பட்ட தொல்காப்பியக் குறிப்பும் இதற்கு உதவுகின்றது.

“விடர் முனையெடுக்கத்து விறல் கெழு குவிக்குக் கூடனும் பூனும்”

(குறுந் 218-1-2)

“மறங்கடை கூட்டிய துடித்தீலை சிறந்த கொற்றவை நிலை”

(தொல். பொருள் 59)

இவை இரண்டும் அச்சத்தினாலே பலி கொடுத்து வழங்கிய தன்மைகளையும் நாகரீகமடையாத மக்களிடையே பொதுவாக அமையும் வழிபாட்டு இயல்புகளையும் எடுத்துக்காட்டுகின்றன. பேய் மகளிர் பற்றிய குறிப்புக்களும் தாய்வழிமுறைச் சமுதாயத்தின் தவிர்க்க முடியாத சித்திரமே. (க கைலாசபதி அவர்கள் பேய் மகளிர் என்ற கட்டுரையில் இதனைத் தெளிவாகச் சுட்டியுள்ளார்.) சங்ககாலப் பகுதியிலே பொருவழக்காகக் காணப்படுவதும், புராதனமான சமுதாயக் கூட்டு வாழ்க்கையின் அடிப்படையிலே தோன்றியதுமான வழிபாடு வேலன் ஆடல். இது முருக வணக்கம் எனக் கூறப்பட்டது. முருகனை ஆரியர் தந்தை வழிமுறையில் உரிமை பாராட்ட தமிழர் “பைம்பூட் சேன்ய பயந்த மாமோட்டுத் துணங்கையஞ் செல்லி” என்று தாய்வழி முறையில் உரிமை பாராட்டுவது கவனிக்கத்தக்கதோர் வேறுபாடாகும். கொற்றவை வழிபாடு, முருக வழிபாடு போலப் பழந் தமிழ்ச் சமய வழிபாட்டிலே ஒரு அம்சம் என்று கூறலாமே அன்றிச் சிந்து வெளியுடன் தொடர்புபடுத்தி அதன் வளர்ச்சிதான் என்று அறுதியிட்டுக் கூறமுடியாது. முருக வழிபாடு கொற்றவை வழிபாடு நடுகல் வழி பாடு போன்றவை ஆதித் தமிழ்ச் சமய வழிபாட்டு அம்சங்கள் என்று கூறலாம்.

நடுகல் வழிபாடு வீர யுக காலப்பகுதிக்குரிய பொதுவான வழிபாடு ஆகும். ஐரோப்பாக் கண்டத்திலும் சில நாடுகளில் நடுகல் நடுகிற வழக்கம் பழங்காலத்தில் இருந்தது. அந்த நடுகற்களுக்கு அவர்கள் மென்றிர் எனப் பெயரிட்டனர். மென்றிர் என்றால் நெடுங்கல் அல்லது உயரமான கல் என்பது பொருள். இந்தோஆயித் தீவுகள் எனப்படும் ஜாவா, சுமத்திரா போன்ற கிழக்கிந்தியத் தீவுகளிலும் நடுகல் நடுகின்ற வழக்கம் பழங்காலத்

தில் இருந்தது என்று ஒரு அறிஞர் நடுகல் பொதுவாகப் பல நாடுகளிலே காணப்பட்ட வழக்கம் என்று சுட்டுகின்றனர். சமூதாய வளர்ச்சியின் குறிப்பிட்டதோரு கூட்டத்தில் கூட்டு முறையில் மக்கள் இயங்கியபோது மேலும் பல வழிபாட்டு முறைகள் இடம்பெறுவதுண்டு. சிந்துவெளியிலே காணப்படும் மரவழிபாடு, நீர் வழிபாடு, மிருக வழிபாடு நாக வழிபாடு, போன்றன உலக வரலாற்றிலே சமூகங்களின் ஆரம்ப வளர்ச்சிக் கட்டத்திலே பொதுவாகக் காணப்படும் அம்சங்கள் ஆகும். இன்று நாகரீகத்தில் பின்தங்கிய இடங்களில் உள்ள மக்கள் பலர் இத்தகைய வழிபாட்டிலே கூடியளவு கவனம் செலுத்தி வருவதும் கண்கூடு, இன்றும் பின்தங்கிய கிராமங்களிலே நடைபெறும் கிராமத் தேவதை வழிபாட்டுடன் மேலே காட்டியவற்றினை இணைத்து ஒப்பிட்டு நோக்கின் உண்மை புலனாகும். சிந்துவெளி நாகரீகம் பற்றிய பல கருத்துச் சிதறல்கள் காணப்படுவதும், அக் கருத்துச் சிதறல்கள் சிலவற்றினாத் தமிழர் தமக்குச் சார்பான முறையில் பயணப்படுத்திச் சங்க காலச் சமயத்தின் முன்னேட்ட மாக அவற்றை அமைத்து விளக்கம் அளித்து வருவதும் தவிர்க்க முடியாத தாகும். ஆயின் இவற்றுள் எது முடிந்த முடிபு என்பதை தீர்மானிப்பதற்குச் சிந்து வெளி நாகரீகத்தினைப் பற்றிய தெளிந்த முடிபும் அவசியம். அம் முடிவுக்குத் தெளிவாகச் சிந்துவெளி நாகரீக மட்பாண்டங்கள், முத்திரை களிலுள்ள எழுத்துக்கள் வாசிக்கப்படுவது அத்தியாவசியமானதாகும்.

“ பழையராந் தொண்டர்க் கெளியரே மின்டர்க்கரியரே
பாவியேன் செய்யும்
பிழையெலாம் பொறுத்தென் பிணிபொறுத் தருளாப்
பிச்சரே நச்சரா மிளிரும்
குழையராப் வந்தென் குடிமுழுதானங் குழகரே
அழகரே யாசில் அவரிடங் களந்தை
அணிதிகழா தித்தேச்சரமே. ”

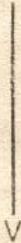

வாசகர்கட்டு ஒரு வேண்டுகோள்

எங்கள் விளம்பரதாரர்களை

நடி.

உங்கள் தேவைகளைப்
முர்த்தி செய்து கொள்ளுகின்றன
நன்றி.

இந்து மாணவர் சங்கம்

சி. கு. செல்லியா,
2, டாம் இல்ஸீட்,
கொழும்பு.

கொழும்பு மாணவர் சங்கம்

முற்சுக் குரங்
குவலயத்துள்ளோர் அணவர்க்கும்
இன்னை பாலிப்பானுக.

கே. எஸ். கே. பிரதர்ஸ்,
K. S. K. BROTHERS,

JEWELLERS & MERCHANTS.

86, கொழும்பு வீதி,
Colombo Street.

T'PHONE : 548

க. கண்டி.
KANDY.

With the best Compliments

of

M. Vaithilinkam & Co. Ltd.
Colombo Branch

நேல் கிரைங் கார்ப்பரேஷன்

10. டி. எஸ் சென்னையக்க வீதி,

கண்டி..

NATIONAL TRADING CORPORATION

■ HARDWARE MERCHANTS ■

&

ESTATE SUPPLIERS

KANDY.

T.' Phone: 7158

T' Grams: NATRADCOR

அனைவரும்	க	ஆழந்த அனுபவம்
விரும்புபவை	ல்	அளிப்பவை
★ ★ ★	கி	
கல்கி 7 8 6 பிரிகள்	7	★ ★ ★
	6	
இறுதிவரை	பி	சமூத்திலே
இனப்மளிப்பவை	பி.	தலைசிறந்தவை
★ ★ ★	க	★ ★ ★
	ன்	

சி.சின்னத்துரை அன் பிரதர்ஸ்

39, காங்கேசன்துறை வீதி,

யாழ்ப்பாணம்.

44, 3ம் குறுக்குத்தெரு,

கொழுஷ்பு 11.

The Jaffna
Co-operative Stores Ltd.

are STOCKISTS of

- * NEWSPRINT
- * TYPEWRITING Paper
- * BRISTOL BOARD
- * DUPLICATING Paper
- * OIL Paper
- * TISSUES
- * DRAWING paper etc.

&

EXERCISE BOOKS
of
ALL VARIETIES
of

Eastern
Paper Mills Corporation.

RAJU STORES

(RAJU BUILDING)

DIRECT IMPORTERS - WHOLE SALERS - RETAILERS

ALL KINDS OF SODA FACTORY AND BAKERY REQUIREMENTS, RICE HULLERS, GRINDERS AND ACCESSORIES, WATER PUMPS, ELECTRIC MOTORS. ALL KINDS OF SCENT. LABLES, NEW EMPTY BOTTLES, LEATHER AND PLASTIC CLOTH, VONO SPRING BEDS, TOILETS, FANCY GOODS, GIFT SETS, TOYS, PLASTIC GOODS, GLASS AND ENAMEL WARES, MILK FOODS, SUIT CASES, SUNDRIES, ETC ETC.

Nothern Province Agents for:

Lanka Glass Factory Products

67, 69, Kasturiar Road,

JAFFNA

Telephone: 372 P. O BOX - 64. Telegram: RAJU

“யானை” மார்க் அஸ்பெஸ்டாஸ்

சிமிந்தி கூரை தகடுகள்.

● சிக்கனமானது

● நீடு த்துழைப்பது

● நெருப்பினால் சேதப்படாதது

மூன்று வடிவங்களில்

உற்பத்தியாளர்கள் : -

அஸ்பெஸ்டாஸ்
சிமிந்தி இண்டஸ்ரீஸ் லிமிட்

175 - ஆமர் வீதி, கொழும்பு 12.

செனிட் உவாச் கோம்பனி

Prop: A. வீரசிங்கம்

ஸ்ரேடியோ, மணிக்கூடு, உவாச்
திருத்துவதில்
திறமைபெற்றவர்கள்.

எல்லாவித மணிக்கூடு, உவாச்
உதிரிப்பாகங்களும்,
இயந்திர உபகரணங்களும்
இறக்குமதி செய்யவர்கள்.

Phone: 7156

56, கல்தூரியார் வீதி,
யாழ்ப்பாணம்.

*With the best
Compliments from*

Popular Stores
KANDY.

அன்பளிப்பு

கணேசன் ஸ்ட்ரோஷல்

க. செ. கனகசுபை
(உரிமையர்கள்)

காங்கேசன் துறை வீதி,
யாழ்ப்பாணம்.

**Space
Donated**

by

**Lank
Motor Spares**

46, Peradeniya Rood,
KANDY.

With The Best
Compliment
from

STUDIO
MALLIKA & CO
KANDY.

அன்பளிப்பு

தெ.காசிய்பிள்ளை அன் கோ
32, கெ. கெ. எஸ். கிரேட்.
யாழ்ப்பாணம்.

*With the best Compliments
from*

HARAN JEWELLERS
JEWELLERS & DIAMOND MERCHANT

R. G., Buildings,
50, Kannathiddy Road.

JAFFNA.

{ Phone: 444
Grams: RATNAMS

ஹரன் ஜூவல்லர்ஸ்
யாழ்ப்பாணம்.

Visit

A. K. S. Jewellers

JAFFNA.

for

JEWELS & DIAMONDS.

DIAL: 519.

SPACE DONATED

by

KALAIVANI
PRINTING WORKS
&
BOOK CENTRE

JAFFNA.

TELE. { Grams: RAJGO
Phone: 7168

7069 Residence.

RAJGOPALS

36/1, Grand Bazaar, JAFFNA.

(CEYLON)

Pioneer Textile Merchant

வடமாகரண ஏகவினியோகஸ்தர்கள்

யு ஆசா
பற்றி

Yuasa
Battery

இலங்கையில் தயாராகும் அதிபுன்வத
பற்றறிகள்

ஓன்றரை ($1\frac{1}{2}$) வருடங்கள் உத்தரவாதத்துடன்
விற்பனையாகின்றது.

துரை & கோ

23/3 ஸ்ரான்லி வீதி,
யாழ்ப்பாளை.

என் பெரு நள்ளிகள்

1. இம்மலரைச் சிறப்புடன் ஆக்குதற்கு தரமுடைய கட்டுரைகளை யும் கவிதைகளையும் ஆக்கித்தந்த பெரியார்கள், விரிவுரையாளர்கள், மாணவர்கள் ஆகியோர்க்கும்
2. இம்மலரைச் சிறப்புடன் ஆக்குதற்கு விளம்பரம் என்னும் பெயரால் பொருளுதவியளித்த வர்த்தகப் பெநுமக்கட்கும்
3. இம்மலரைச் சிறப்புடன் ஆக்குதற்கு முற்பணமாக நான் கேட்ட போது கேட்ட தொகையினையும் தந்து, மேலும் வேண்டிய வேண்டிய போது சகல உதவிகளையும் செய்து எனக்கு ஊக்கமளித்த இந்து மாணவர் சங்கத்துக்கும்
4. வேண்டிய வேண்டியபடியெல்லாம் நான் கேட்டும், கேளாமலும் இப் பணியில் எனக்கு உதவியாயிருந்த என் நன்பராயினாலும்.....
5. இம்மலரை வாழ்த்தி ஆசியுரை தந்துதவிய தமிழ்ப் பேராசிரியர் ச. வித்தியானந்தன் வவர்கட்கும், மத்திய மாகாண இந்து மாமன் தலைவர் துரைசாமிப்பிள்ளை அவர்கட்கும்
6. இதனைச் சிறப்புடன் அச்சிட்டுதவிய அச்சகத்தார்க்கும்
7. குருவாயிருந்து வழிகாட்டிய பெருந்தலைவர் அவர்கட்கும்.....

எனது நன்றி என்றென்றும் உரித்தாகுக.

8. தோன்றுத் துணையாயிருந்து இம்மலர் சிறப்புடன் வெளிவர அருள் புரிந்த பரம் பொருளின் தெருங்கருணையினை நினைந்து மன மொழி மெய்களால் வழுத்துகின்றேன்.

சிற்றம்பலம் சோமாஸ்கந்தன்
 இதழாசிரியர்,
 இந்து மாணவர் சங்கம்,
 பேராதனை இலங்கைப் பல்கலைக் கழகம்.

உண்மையான அன்பு
வாய்ச் சூல் வேளிப்படுத்தாது
கோதான் வேளிப்படுத்தாம்

3. ஸ்ரீமத்
பாரம.

உஞக்குத் தேவையான
சுகலங்கான ஜவளினஞ்சும்

இங்கே விஜயங் செய்யுங்கள்
சுரங்வதி ஸ்டோர்ஸ் சிவாஜி எம்போரியம்

90, கொழும்பு வீதி.

கண்டி.

தொலைபேசி: 7104

69, கொழும்பு வீதி,

கண்டி.

தொலைபேசி: 468

பாரமாட்ஸ்

76, கொழும்பு வீதி,

கண்டி.

தொலைபேசி: 399